

မြန်မာ့
၉၇၀၀

ကြယ်စင်ပျားဝေ

ကျွန်မရဲ့မိ : တိမ်

မောင်ကျော်စိုး
၀၉-၀၉ ၈၈၈၈

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၂၇၀၄၁၁ .

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၄၉၀၄၁၁

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဖူစာပေ)

အမှတ် (၆၆)၊ (၆)လမ်း၊ လမ်းမတော်၊ ဩဇာနည်။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇)

ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်- ၂၀၈၊ ၃၁-လမ်း၊ ၁၁-ရပ်ကွက်၊

ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကင်း။

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၁ ဇွန်လ။

အုပ်ရေး-၅၀၀၊ တန်ဖိုး-၅၀၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

ဟိုဖက်ခြံကြီးက နတ်ဘုံနတ်နန်းလို ခမ်းနားသမျှ သည် ဘက်က 'နဒီ' တို့ ခြံလေးကတော့ လူ့ဘုံခမ်းဝါလောက်တောင် မသာယာ။

သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ပန်းစိုက်စားနေရသည့်ဘဝကို ရောက်သွားပြီမို့ ဖေဖေရှိတုန်းက ဆောက်ထားသည့် တစ်ထပ် တိုက်ပြားလေးမှာ ဟိုဘက်ခြံက တိုက်ကြီးနှင့်စာတော့ နတ်ပြည် နှင့်ငရဲပြည်ပေါ့။

အင်းလေ ... ငရဲပြည်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ် ပတ်ပတ်လည်မှာ ပန်းမျိုးစုံစိုက်ပျိုးထားသည့်အတွက် သာတော့ လည်းသာယာတာပါပဲ။ ဘာခေါ်မလဲ ... ဟိုဘက်ကတော့ ရုပ် ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးနေတဲ့အိမ်ပေါ့။

၀၉၅-၀၃

ကြယ်စင်မှူးဝေ
ကျွန်မရဲ့မိုးတိမ် / ကြယ်စင်မှူးဝေ ။ - ရန်ကင်း။
စိန်သရဖူစာပေ၊ ၂၀၁၁
၂၄၀-စာ၊ ၁၂x၁၇.၅ စင်တီမီ
(၁) ကျွန်မရဲ့မိုးတိမ်

အင်း ... ဒီဘက်ကတော့ ...

သို့သော် ... နဒီ ကိုယ့်ခြံလေးကိုယ်နှစ်သက်ပါသည်။
လောကကြီးထဲ မေမေနှင့်အတူ ခိုးတူပေါင်ဖက် ရင်ဆိုင်နေရတာ
ပဲ ဘာမပျော်စရာရှိမလဲ။

လူအပြောင်းအလဲကြောင့် ခေတ္တပိတ်ထားသည့် ဟိုဘက်
ခြံကအိမ်ကြီးသို့ ဒီနေ့ လူသစ်များပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။

သူဌေးတွေပီပီ ကားကြီး၊ ကားငယ်တွေနှင့်ပစ္စည်းတွေ
သယ်ချလာကြသည်ကိုး။ သည်ဘက်ခြံမှနေပြီး နဒီနှင့်မေမေတို့
အိမ်ထဲမှ ချောင်းကြည့်နေမိကြပါသည်။

မိန်းမတွေပီပီ ဟိုဘက်အိမ်ကို မည်သူတွေပြောင်းလာ
သလဲဆိုတာ သူမတို့ စိတ်ဝင်စားပါသည်။

ယွန်းနဒီနှင့်က အသက်နှစ်ဆယ်။ မေမေက အသက်
လေးဆယ်။ လောကမှာ စပ်စုလို့အကောင်းဆုံးအရွယ်တွေ
မဟုတ်ပါလား။

အင်္ကျီချိုင်းပြတ်နှင့် ပန်းပင်တွေကို တူးဆွပေါင်နှင်ထား
ရသည်မို့ ချွေးကလေးစိုနေသည့် မေမေရုပ်သွင်ကလည်း ရုပ်ရှင်
မင်းသမီး မေသန်းနုနှင့် နင်လားငါလား။

ကျန်းမာသူမို့ စိုပြည်ဝင်းပသောအသားနှင့် ဖွံ့ထွားသော
ကိုယ်လုံးကြောင့် မေမေ ဒေါသဇင်နှင့်မှာ မသိလျှင် အသက်သုံး
ဆယ်ကျော်ဟုပင် ထင်လိုက်စရာ။

ယွန်းနဒီနှင့်ဆိုတာကရော ...

ဖအေချော၊ မအေချောမို့ အချောတွေစုပေါင်းပြီး ကမ္ဘာ
ကျော်ကျောက်ဆစ်၊ ပန်းပုသရာဇာလက်ရာလို အလှအပမျိုးရှိရ
သည်ကြားထဲ အသွင်တစ်မျိုးဆန်းပြီး ချစ်စရာကောင်းနေရတာ
ကတော့ သူမ၏ဘဝပေး ကုသိုလ်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒီလိုပြောလိုက်လို့ ယွန်းနဒီနှင့်ကို ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ
နူးနူးညံ့ညံ့လေးလို့တော့မထင်လိုက်ပါနှင့်။

ဣန္ဒြေရှင်လေးပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမထင်ရင် ကျောတယ်
ထင်ရင် မြွေပွေးကိုသွားထိမိ၊ စမိသလို ရှူးခနဲ၊ ဒိုင်းခနဲပြန်
ပေါက်တတ်၊ ကိုက်တတ်တာကတော့ ခွေးဆိုးလေးနှင့်တူလိမ့်
မည်။

ယခုလည်း ခြံထဲမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ပန်းပင်တွေကို
ပြုစုလုပ်ကိုင်နေရာမှ တစ်ဖက်အိမ်သို့ လူသစ်များပြောင်းရွှေ့လာခဲ့
လျှင် မိန်းမသားတွေပီပီ အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြီး တစ်ဖက်သို့ ချောင်း
ကြည့်နေမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မေမေရေ ... အိမ်သားတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊
တော်တော်ဇယားရှုပ်မည့်အိမ်ကြီးနော် ... ဝေးဝေးကရှောင်မှ
ပဲ”

ယွန်းနဒီနှင့်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ မှတ်ချက်ချလျှင်
မေမေက ပြီးပြီးအနားသတ်၏။

“အေးနော် _ ကိုယ့်စကားကိုယ်မြဲမြဲမှတ်ထား။ မေမေက ကိစ္စမရှိဘူး။ သမီးက စိတ်တိုတိုရယ်၊ ရန်ဖြစ်လည်းမကောင်းဘူး။ အိမ်နီးချင်းတွေ၊ အဲ ... ဟိုမှာလူငယ်တွေ ပါလာပါလား။ သမီးနော် _ ကိုယ်နဲ့အဆင့်မတူတဲ့ သူ့ကိုကြိုက်မိရင် တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရပြီသာမှတ်”

“ဟိဟိ ... မေမေကလည်း ... သူတို့ကပဲ ယူပါစေဦး”

“အေးဟေ့ ... ယူလည်း မကောင်းဘူး။ မယူလည်း မကောင်းဘူး။ စကားအဖြစ်ပြောရတာတောင် ကိုယ့်ဘက်က နစ်နာလှပါပြီ ... ”

မေမေက ဟိုဘက်ခြံသို့မကြည့်တော့ဘဲ နဒီကို အလေးအနက်ဆုံးမတော့မည်ပြင်လျှင် နဒီ ဇက်ကလေးပုလိုက်ပါ၏။

လျှာနီနီလေးကိုလည်း လှစ်ခနဲ ထုတ်ပြလိုက်၏။

မေမေ့ကို ချစ်စနိုးဖြင့် စရဦးမည်လေ။

“မေမေလည်း သတိထားနော်၊ အဲဒီဘက်မှာ မေမေ့အရွယ်တွေလည်းတွေ့ရတယ်၊ လူပျိုကြီးတွေလား။ မုဆိုးဖိုတွေလား။ တစ်ခုလပ်တွေလားမသိဘူး။ မေမေတို့အရွယ်တွေကမှ ပိုဆိုးတာ၊ ကြိုက်မိရင် အရမ်း _ ဟိုဒင်း နွားသိုးကြီးပြတ်ဆိုလား ဘာလား”

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ... မေမေ့ကိုပြောရမယ့် စကားလား။ ခွေးမလေး၊ ခွေးလေးအရောဝင် ပါးလျက်၊ နားလျက်ဆိုတာ နင်ပဲ ... ခွေးမ ... ”

မေမေစိတ်ဆိုးလျှင် နဒီ ... တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး မီးဖိုဘက်သို့ဝင်ပြေးပါတော့သည်။

ထမင်းဆာလှပြီလေ။

သူများကို ရပ်ကြည့်လို့အကျိုးမရှိ။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စား တာကမှ အကျိုးရှိမည်။

ငိုက်ဝမည်။

နဒီ ... ထမင်းပွဲကို လျင်မြန်စွာပြင်နေစဉ် အနားသို့ ရောက်လာသည့်မေမေက ဆူပြန်သည်။

“ဒီကောင်မလေးကို အစားပုတ်တယ်၊ ရေအရင်မချိုးဘဲ ထမင်းစားဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဟုတ်လား။ နင် _ ဒီလို ဘယ်တုန်းကစည်းမဲ့၊ ကမ်းမဲ့နေရ စားရလို့လဲ၊ ဒီလောက်အစားပုတ်လှတာ၊ ဝက်ပုတ်မကြီး ဖြစ်ပါစေတော်”

သည်အခါ နဒီမှာ မေမေ့စကားအတိုင်း ချော်လဲရောထိုင်ပြီး သွားဖြဲလေးနှင့် လျှောချရပါသည်။

“ရေမချိုးဘဲ စားမလို့မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ ဟိုလေချက်ချင်းခူး၊ ချက်ချင်းစားဆိုရင် အငွေ့တွေနဲ့ ပူမှာစိုးလို့ကြိုပြီး ခူးထားလိုက်တာပါ။ လုပ် ... မေမေရယ် ... နဒီ ထမင်းဆာ

လှပြီ၊ မေမေလည်း မြန်မြန်ချို၊ သမီးလည်း ရေမြန်မြန်ချိုးမယ် နော်”

သားအမိနှစ်ယောက်သား ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး လျှင် ထမင်းစားပွဲမှာ တန်းပြီးထိုင်လိုက်ကြသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် လုပ်ကိုင်စားနေကြရသည်ဆိုပေမယ့် ရေသည်ပြုဇာတ်ထဲက ရေသည်လင်မယားရဲ့ ‘ကောက်လျှင်ကြီး ဆန်၊ နီတာလန်ကို ငါးသန်လေးနပ်ရေလုံပြုတ်နှင့်’ ဆိုတဲ့ ဟင်း ထက်တော့ အများကြီးသာပါသည်။

ခြံထွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းမှ ဗူးညွန့်နှင့်ပုစွန်ခြောက် ကြော်၊ နောက် ... ဆလတ်ရွက်ချဉ်ဟင်း၊ ငါးကလေးချက်၊ ငါးပိရည်နှင့်တို့စရာ။

အာဟာရရှုထောင့်မှကြည့်ကြည့်၊ ကျန်းမာရေးရှုထောင့် မှကြည့်ကြည့်၊ ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်စရာ ထမင်းတစ်ပွဲပါပဲ။

ရောင့်ရဲတတ်သူများမို့ ဖေဖေထားခဲ့သည့် အိမ်ကလေး ပေါ်မှာနေပြီ၊ ပန်းစိုက်စာရင်း နဒီတို့သားအမိ၊ ဘဝကိုကျေနပ် စွာ ရုန်းကန်နေမိကြသမျှ ...

တစ်ဘက်အိမ်မှ လူသစ်များရောက်ရှိလာကြသည့်အခါ ဘဝသည် ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်သလို စိတ်ဆင်းရဲစရာ၊ ရင် ခုန်စရာ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေရလေမလား ဟု ...

ထိုစဉ်ကတော့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး နည်းနည်းမှ မတွေးမိခဲ့ပါချေ။

ရာသီအလိုက်၊ ဂန္ဓမာရောင်စုံ၊ နှင်းဆီရောင်စုံ၊ ဟော်လန်
ရောင်စုံကို အဓိကထားပြီးစိုက်၏။ နောက် ... သစ်ခွခြံလေး
ရယ်။

နဒီရော မေမေပါ ဝါသနာလည်းပါ။ ဝင်ငွေလည်းရသည်
မို့ ကိုယ့်ပန်းခြံလေးနှင့်ကိုယ် ပျော်နေတာပါပဲ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့
မောတယ်၊ ပန်းတယ်လည်းမထင်။

ယခုတလော ... နဒီမှာ အလုပ်တစ်ခုပိုလာရတာက
ဟိုဘက်ခြံကို အချိန်ရသရွေ့ ချောင်းကြည့်မိခြင်းပါပဲ။

အမောပြေ ...

ဟုတ်တယ် ... အမောပြေတယ်။

မိန်းမနောက်ပိုးလို သူ့ကိုတည့်တည့်ကြီးသွားပြီး မိတ်ဖွဲ့၊
အတင်းကာရော ပျက်နှာချိုတွေသွေးပြီး ပိုးခြင်း၊ ပန်းခြင်းမျိုး
မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မည်သူမျှမသိစေရဘဲ ကိုယ့်
အခန်းထဲကနေ ချောင်းကြည့်ခြင်းမို့ နဒီကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
လုံသည်။

အဲဒီအစ်ကိုကြီးကိုချောင်းကြည့်ရတာ နဒီရင်ကို အမော
ပြေစေတာတော့အမှန်။

ဟိုရှေးတုန်းက နေနတ်သား၊ လနတ်သားဆိုတာ သူ့လို
နေမှာပဲ။

ကိုယ်ပိုင်အလင်းတွေနဲ့ ဝင်းပယုက်ဖြာနေလိုက်တာ

အခန်း (၂)

ယွန်းနဒီနှင်းမှာ အဝေးသင်ဖြင့်ဘွဲ့ရပြီးပေပြီ။ လမ်းထဲမှ
၅တန်း အမြှာမောင်နှမနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း ၃ယောက်၊ ပေါင်း
၅ ယောက် တစ်ဝိုင်းကို သင်ပေးသဖြင့် အပိုင်ငွေလည်းရ
၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမမှာ အလုပ်တွေက မအားနိုင်အောင်မို့
အမြဲတန်း ရွှင်လန်း၊ တက်ကြွဖျတ်လတ်နေလိုက်သည်မှာ သူမ၏
ခြံထဲက ရေဝသောက်ထားရသည့် မိုးဆမ်းနှင်းဆီပွင့်လေး
နယ်။

မေမေမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ မိုးလင်းကတည်းက အလုပ်
နှင့်လက်ကမပြတ်ရ။ ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းခူး၊ ဆွတ်၊ ရောင်းချ။
နောက်လိုအပ်လျှင် ပန်းတွေထပ်စိုက်။ စိုက်ပြီးသားအပင်တွေကို
ပြုပြင်။ ဂရုတစိုက်နှင့်ရေလောင်း၊ ပေါင်းသင်။

ရောင်ခြည်တစ်ဆောင် အလင်းဆောင်နေတဲ့နေနတ်သာ။ လနတ် သားလိုပါပဲ။

အစ်ကိုကြီးဆိုပေမယ့် ဆေးတက်နေဆဲမို့ အသက်ကတော့ သိပ်ကြီးစွဲမယ်မထင်။ နဒီထက်တော့ ၂နှစ်၊ ၃နှစ်လောက်ကြီး ချင်ကြီးမှာပေါ့။

သို့သော် ... ရွှေလင်ပန်းနှင့်အချင်းဆေးပြီး မြပုခက်မှာ အိပ်ခဲ့ရမည့် ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် သူဌေး သားလေးမို့ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေစင်ရွှေနှစ်လို ဝင်းပပြီး လှပချော မောနေလိုက်တာကလည်း ပပဝတီကပင် အဘလိုခေါ်ရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ကိုကို ...

ဒါကတော့ နဒီရင်ထဲမှ တိတ်တခိုး နာမည်ပေးထားတာ ပါ။

ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့ကိုနာမည်လည်းမသိ။ (သိအောင် လည်း မကြိုးစားပါ။) ဆေးတောင် ဘယ်နှစ်ရောက်နေမှန်းမသိ တော့ နဒီ သူ့ကိုရင်ထဲမှာ ကိုကိုလို့ပဲ သုံးစွဲဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့လည်း ချစ်လွန်း။ ကြိုက်လွန်းလို့ မဟုတ်ရ ပါပေ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ငယ်ရွယ်သူပီပီ ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ယောက်ကို၊ မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းနှစ်သက်သလို မျိုး သူမ နှစ်သက်လိုက်တာပါ။

အထူးသဖြင့် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတွေထဲက မင်းသား တွေကို ကြိုက်နည်းမျိုးပေါ့။ အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်။ အဆိပ် အတောက်ကင်းပါတယ်။

ကိုကိုကို နဒီချောင်းကြည့်ခွင့်ရတာ ညဦးပိုင်းပါပဲ။ သူ့ကို ထမင်းမစား ... ဟင်းမစားလည်း ... ချောင်းကြည့်မနေအားပါ ဘူး။

တစ်နေ့ကုန် ကိုယ့်အလုပ်တွေနဲ့ ဂျင်ဂျင်လည်ပြီး ညဦး ချုပ်လို့ အလုပ်အားသည့်အခါ မေမေနှင့်အတူ တီဗီဇာတ်လမ်း တွဲလေးထိုင်ကြည့်၊ ပြီးတော့ ယခုလထုတ် မဂ္ဂဇင်းလေး၊ ဂျာနယ် လေး၊ နောက် ... ကိုယ်ကြိုက်သည့်စာရေးဆရာရဲ့ဝတ္ထုလေး တစ်အုပ်လောက်ကြည့်ဖို့ နဒီ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

နောက် _ နဒီအခန်းနှင့်ကိုကိုအခန်းက ကံအားလျော်စွာ မျက်စောင်းထိုးမို့ သူငယ်ချင်းဆီက အပိုင်ဆွဲထားသည့် မှန် ပြောင်းနှင့်ကိုကိုကို ခဏလောက် အလွမ်းပြေ ဖျတ်ခနဲ ခိုးကြည့် လိုက်သည်။

ခဏလေးပါပဲ။ ခဏလေးပေါ့။ ပြီးရင် သူမ အားလုံးကို မေ့သွားပြီး စာဖတ်သည်။ နဒီရဲ့အိပ်ချိန်ဟာ ၁၀နာရီ၊ ၁၁နာရီ နောက်ဆုံးပါပဲ။

အလွမ်းပြေ ...

အလွမ်းဆိုတာ ဘာပါလိမ့်။ ဖေဖေကို လွမ်းသလိုအလွမ်း

ဆိုရင်တော့ ပေါ့ပါးသည်။ နဒီငယ်စဉ်ကတည်းက သေဆုံးသွား
ခဲ့သည့်ဖေဖေ့ကို နဒီလွမ်းတယ်ဆိုတာ သတိရနေတာလောက်
ပါပဲ။

ရင်ထဲမှာ ခံသာရုံပေါ့။ နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းရုံပါပဲ။

အဲ ... ကိုကိုကို လွမ်းတယ်ဆိုတာကရော ...

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းတောင် မဆိုင်
ဘူး။ မတွေ့ဘူး။ မမြင်ဘူးကြပါပဲ နာမည်တောင်မသိကြပါဘဲ
နှင့်။

ကံအားလျော်စွာ ကိုကိုကို သူ့အခန်းထဲမှာ လှမ်းမြင်လိုက်
ရပြီးကတည်းက ရှက်ပေမယ့် တိတ်တခိုးလေး ချောင်းကြည့်နေ
မိတဲ့ နဒီအဖြစ်က ကိုကိုကို တစ်နေ့တစ်ခါလောက်တော့ မြင်
လိုက်ရပါမှ။

မမြင်ရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ။ အဲဒါတော့ နဒီလည်း
မသိပါချေ။

နေ့တိုင်း၊ နေ့တိုင်း အိပ်ခါနီးတိုင်း စာဖတ်နေသည့် ကိုကို
ကို သူ့ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ခိုးကြည့်နေခွင့်ရနေတာပဲ မဟုတ်ပါ
လား။

ပြဿနာ မရှိပါ။

ရွှေစံအိမ်က ရွှေမင်းသားလေးဟာ အပေါ်ထပ်မှာမနေဘဲ
အောက်ထပ်မှာ တစ်ခမ်းတနား၊ တထီးတနန်းနေတာကိုက နဒီ

ဆိုတဲ့ အူကြောင်ကြောင်ကောင်မလေးတစ်ယောက် မှန်ပြောင်းနဲ့
ချောင်းခွင့်ရအောင် သဘာဝတရားကြီးက ဖန်တီးပေးနေတာပဲ
ဟု နဒီ သဘောအကျကြီးကျနေမိခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၃)

အိမ်နီးနားချင်းပေမယ့် စည်းရုံးကာလုံသည်။ လုံလိုက်တာ မှ လူတစ်ရပ်နီးပါးမြင့်သည့် အုတ်တံတိုင်းကြီးများနှင့်ကာရံထား သည်လေ။

သူတို့ဘေးနားမှာ ဘယ်လိုပစ္စည်းလေးတွေနေတယ်ဆိုတာ တောင် သူတို့သိမှာမဟုတ်။ အဆင့်ချင်းကလည်း မိုးနဲ့မြေ။ လူချင်းကလည်း မိုးနဲ့မြေ။ အလွှာခြားတယ်ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မည်။

ခြင်္သေ့တွေအောင်းတဲ့ ဂူနားမှာ မြေကြွက်မလေးနှစ်ကောင် တွင်းအောင်းနေတာနှင့်ပဲ နှိုင်းရလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

သည်ဘက်အိမ်အတွက်တော့ ဟိုဘက်ခြံကြီးသည် ညစဉ် ညတိုင်း သတင်းထုတ်ပြန်ချင်စရာ နေရာဌာနဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့လုံး မောပန်းပြီးလို့ ထမင်းစားပြီးသည့်အခါ ဂုနာရီ ဇာတ်လမ်းတွဲကြည့်ဖို့ သားအမိနှစ်ယောက် တီဗီရှေ့မှာ ထိုင်

ကြသည်အခါ နဒီထက်စာလျှင် အိမ်မှာပိုမြဲသည့် မေမေက နဒီကို သူငယ်ချင်းသဖွယ် အပျင်းပြေသတင်းတွေပေးခဲ့သည်။

အပျင်းပြေ ...

တကယ့်ကို အပျင်းပြေရုံပဲ မေမေရည်ရွယ်လေသလား။

ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်သမီးက အမြီးအတောင်စုံတော့မယ့် ဒေါင်းမလေးမို့ အလွှာတွေခြားတာကိုပဲ ကြိုတင်စည်းတားထား လေသလား။

နဒီ မစဉ်းစားတတ်ခဲ့ပါချေ။

“သမီးရေ ... ဟိုဘက်အိမ်မှာ အိမ်သားတွေ ဘယ် လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဒီနေ့ မေမေမြင်လိုက်ရတယ်ကွ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား မေမေ၊ ဘယ်နှစ်ယောက်တောင် လဲဟင်”

“ဟို ... ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ ကောင်လေးကို သူတို့ကျောင်းကကောင်မလေးတစ်ယောက်ကားနဲ့လိုက်ပို့တယ်”

“ကိုကို ... အဲ သူက ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်တက်တာ မဟုတ်ဘူးလားမေမေ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် ... ဒီနေ့ သူ မနေကောင်းလို့ လားမသိဘူး။ အဲဒီကောင်မလေးက လိုက်ပို့တယ်၊ တစ်အိမ်လုံး ပြာယာခပ်ပြီး ဆင်းကြိုလိုက်ကြတာလေ၊ အဲဒီတော့ မေမေ အားလုံးနီးပါးကိုမြင်လိုက်ရတာပေါ့၊ အဲဒီအိမ်မှာ အဲဒီကောင်လေး

ရဲ့မိဘနှစ်ယောက်ရယ် ... အဲ သူဦးလေးရယ် ... ”

“ဦးလေးက ဘယ်ဘက်ကလဲ မေမေ ... ”

“ဖအေဘက်ကဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူတို့အဖေနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင် တယ်လေ၊ နောက် ... အိမ်ဖော်က ၂ယောက်”

“သူတို့အဖေက ဘာလုပ်လဲမသိဘူးနော်၊ မနက်တိုင်း ကားနဲ့သွားတယ် မဟုတ်လား”

“မသိပါဘူး နဒီရယ် ... ကုမ္ပဏီတွေ ဘာတွေသွားတာ နေမှာပေါ့၊ ကံ ... ကြည့်၊ ကြည့် ... မေမေ အဝတ်တွေမီးပူ တိုက်ဦးမယ်”

မေမေက နဒီအနားမှာထိုင်ပြီး အဝတ်ပုံကြီးကို မီးပူတိုက် နေလျှင် နဒီ ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနှင့် ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ဝင် ပြေးခဲ့၏။

ကိုကို ဘယ်လိုနေသလဲလို့ ချောင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အင်းလေ ... နေမကောင်းဘူးဆိုလည်း သတင်းမေးခွင့်မရ၊ အားပေးခွင့်မရ၊ ချောင်းကြည့်ပြီးပြန်၊ ခြေအေးဝမ်းယောင် အဆင့် ထက်တောင်ဆိုးပါသေးတယ်။

အဲ ... ငါကမိန်းကလေးပဲ၊ ဘာလို့ဝမ်းနည်းနေရမှာလဲ၊ ချောင်းကြည့်တာတောင် လွန်လှပါပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်သိ ရင် ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလိုက်သလဲ။

ဟယ် ... ဒါပေမယ့် တစ်တက်စားလည်းကြက်သွန်၊

နှစ်တက်စားလည်းကြက်သွန်၊ ကြည့်လက်စနဲ့ ခဏတော့ကြည့် လိုက်ပါဦးမယ်လေ။

ကိုကို ဘယ်လိုများနေမလဲ။

နဒီ ... တစ်ဖက်ပြတင်းပေါက်သို့ မှန်ပြောင်းနှင့် ချောင်း လိုက်လျှင် အခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည့် ကိုကို ကို သနားစဖွယ် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူ ... ဖျားသလား၊ အအေးပတ်သွားတာလား။ သည် ဆောင်းကလည်း လွန်ပါတယ်လေ။ အေးကိုအေးလွန်းပါတယ်။

ကိုယ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တာမို့ မှန်ပြောင်းကို ပြန် ဝှက်လိုက်ပြီး နဒီလည်းကိုယ့်အိမ်ရာပေါ်မှာကိုယ် စိတ်မကောင်း စွာနှင့် လဲလျောင်းလိုက်သည်။

အလို ... သူနေမကောင်းတာနဲ့ ကိုယ်နေမကောင်းသလို ခံစားလိုက်ရတာ ငါဟာ ဟုတ်သေးရဲ့လား။

ဘုရားရေ ... သူ့ကိုငါကြိုက်တာ ကိုရိုးယားမင်းသား တစ်ယောက်ကိုကြိုက်တာထက်များ ပိုကုန်ပြီလား။

မိုးပေါ်က လမင်းကို ချစ်တာထက်များ ပိုသွားပြီလား။

မတွေ့ဘူး၊ မတွေ့ဘူး။ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ချောင်း မကြည့်တော့ဘူး။

အမြဲပျော်ရွှင်နေတဲ့ ငါ့ရဲ့ဘဝလေး ပျက်မသွားရအောင် ငါကြိုးစားမှဖြစ်မယ်။

သို့သော် ... နဒီ မျက်ဝန်းထဲမှာ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ နွမ်း
ဖျော့စွာလဲလျောင်းနေပုံလေးက အထင်းသားပေါ်နေခဲ့တာ ဘာ
ကြောင့်လဲ။

မျက်ဝန်းကို အတင်းပိတ်ပြီး သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလိုပုံ
နေလျှင် မေမေက အထူးအဆန်းမို့ လာကြည့်သည်။

“ခေါင်းတွေမှူးလို့ မေမေရာ၊ ဇာတ်လမ်းတွဲလည်း မကြည့်
တော့ဘူး၊ စာလည်းမဖတ်တော့ဘူး၊ နဒီ အိပ်ပြီ ... ”

မေမေ့ကို အတင်းလိမ်ညှာပြီး နဒီအိပ်ချင်ယောင်ဆောင်
နေမိပါသည်။

အခန်း (၄)

လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်းနဲ့
မြဟွာ့ပြည်က အပ်တစ်စင်း ... တဲ့။
ကိုကိုနဲ့ နဒီအဖြစ်ကတော့ ...

မြဟွာ့ပြည်ကအပ်နဲ့လူ့ပြည်ကအပ်တောင်မက၊ မြေကြီး
အောက်ကို မိုင်များစွာဖောက်ပြီး နဒီက ငရဲပြည်က အပ်ကလေး
ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

ဟင် ... ငါ့ဥစ္စာ အစကတော့ အပျော်အပျော်နဲ့ ရုပ်ရှင်
မင်းသားတစ်ယောက်ကို၊ ကိုရီးယားမင်းသားတစ်ယောက်ကို
မိုးပေါ်က နေ့နတ်သား လနတ်သားလို ချစ်တာပါဆို။

ဪ ... ဒါကြောင့်လည်း လူကြီးတွေကပြောတာပဲ၊
အပျက် ... အပျက်နဲ့ နာခေါင်းသွေးထွက်တယ်တဲ့။

အင်းလေ _ ကိုကိုကလည်း ပုံမှန်နေကောင်းနေတယ်ဆို

ရင်တော့ နဒီစိတ်တွေ ဒီလိုပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ယခုတော့ ကိုကိုကလည်း တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်လို့ ဆေးခန်းတောင် တင်ထားရတယ် မဟုတ်လား။

မင်းထင်သူရ ... တဲ့။

ကိုကိုတို့အိမ်က အိမ်ဖော်မလေးနှင့် နဒီရင်းနှီးခဲ့ပါပြီ။ တမင်ကြီးစားယူရတာ မဟုတ်ပေမယ့် ပန်းတွေနှင့်သိပ်လှနေ သည့် နဒီတို့ခြံကလေးကို မကြာကြာ မြင်ခဲ့သည်။

အိမ်ကြီးရှင်တွေက တံတိုင်းအထပ်ထပ် ကာရံထားပြီး ဘေးခြံက ပန်းရနံ့ကို မရှူရှိုက်မိပေမယ့် အိမ်ဖော်မလေးများက တော့ သဘာဝအလှတရားကိုပဲ ခံစားဖို့ရှိကြသည့် အခြေခံလူ တန်းစားတွေပီပီ ... နဒီတို့ခြံလေးကို မျက်စိစိုက်မိ၊ သာယာ ကြည်နူးမိခဲ့ကြလေပြီ။

အလွှာချင်းကလည်း မတိမ်းမယိမ်း မဟုတ်ပါလား။

မြေကြီးပေါ်ကလူနှင့်အိမ်ဖော်ဆိုတာလည်း ဘာအလှမ်း ဝေးတာမှတ်လို့။

မနေ့က အလုပ်တွေ မအားလပ်သည့်ကြားမှ မကြာ နဒီ တို့ခြံထဲသို့ အပြေးကလေး ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ပန်းခင်းအလယ်မှာ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ပြီးမှ တစ်ကန့်စီ၊ တစ်ခင်းစီစိုက်ထားသည့် ပန်းခင်းများကို စိတ်ချမ်းသာစွာကြည့် ၏။

မကြာ ... ထိုသို့ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေတာကို နဒီ ပန်းခင်း ရေလောင်းနေရင်းမှ မြင်ပါသည်။ ကိုယ့်လိုပဲ ပန်းချစ်သူတစ် ယောက်ဖြစ်နေသည်မို့ သူ့အစား ကြည်နူးမှုကိုပင် မျှဝေခံစားပေး မိသည်။

ပြီးတော့ ... မကြာကို ကိုကိုတို့အိမ်မှဆိုတာလည်း နဒီ သိသည်မဟုတ်ပါလား။

ဟိုဘက်က ဒီဘက်ကို ရှိမှန်းတောင်မသိပေမယ့် ဒီဘက် ကတော့ ဟိုဘက်ကို လုံးဝဥသည့်နီးပါး မြင်တွေ့သိရှိနေမိသည်က လည်း နဒီရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့်ပေပဲလား။

မကြာက နဒီကိုပါမြင်သွားပြီး ရင်သပ်ရှုမောကြည့်ပြန် သည်။ နဒီ ရယ်ချင်သွားမိ၏။ သူနှင့်ကိုယ်ဟာ ရွယ်တူလောက် ရှိမှာပါပဲ။

သို့သော် ... ကိုယ်က လောကအလယ်မှာ ဘွဲ့တစ်ခုရ ပြီး၊ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေ၊ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ဝင့်ထည်ရပ်တည် နေပြီမို့ သူမထက်တော့ ဝံ့စားရဲရင့်နေလိမ့်မည်။

သူမကြည့်ရတာ နံတိနံ့ချာ။

သူမက ပန်းခင်းကိုရေပိုက်နှင့်သေချာစွာ ဂရုတစိုက် လောင်းနေသည့်နဒီကို မိုးကျသူဇာလားဟု ပြုံးပြဲကြည့်၏။

ပန်းခင်းအလယ်က အလှဆုံးပန်းတစ်ပွင့်။

အလုပ်လုပ်နေတာမို့ ခြေသလုံးတစ်ဝက်ရောက်သည့်

ဘောင်းဘီလေးနှင့် တီရှပ်အညိုရောင်နှင့် စည်းချထားသည့် ဆံပင်များက တင်ပါးဖုံးနေသည့် နဒီကို ပါးစပ်အဟောင်းသား နှင့်ကြည့်နေ၏။

အိမ်မှ အန်ကယ်ဦးဝင်းလွင်က ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာမို့ မင်း သမီးပေါက်စတွေ၊ မင်းသမီးဖြစ်ချင်တဲ့ မိန်းမချောလေးတွေ အများကြီး အိမ်ကိုလာဖူးပါသည်။ သို့သော် ... မကြာ ရင်သပ် ရှုမောဖြစ်အောင် မည်သူမျှ မဆွဲဆောင်နိုင်ကြပါချေ။

ယခု ကောင်မလေးကတော့ သူ့၏ဖြူစင်ဝင်းပပြီး ထင်း ခနဲ လင်းခနဲကြည့်စင်သည့် ရုပ်ချောချောလေးကပဲ ဆွဲဆောင် သလား။

ငွေလသာနေတယ်ထင်အောင် ပြုံးရယ်ပြနေသည့်သဘော ကောင်း မနောကောင်းလေးမို့လဲလား။ မကြာ မသိ။

မကြာသိတာ နဒီကို ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်နေမိတာပါပဲ။

“မကြာ ... ပန်းလိုချင်လို့လား။ လာလေ၊ ကြိုက်တာ ကြည့် ... လိုချင်တာပြော၊ အိမ်နီးချင်းတွေပဲ၊ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ကြည့် - ကြိုက်တာတွေရင်ပြော၊ နဒီ ခူးပေးမယ်”

ရေလောင်းရာမှ လှမ်းခေါ်ပြီး အသည်းလှိုက် အူလှိုက် ပြောနေပုံက သူ့အလုပ်လည်းမပျက်။ ကိုယ့်ကိုလည်းအရာသွင်း ပါ၏။

မကြာတို့လို အိမ်ဖော်လူတန်းစားခမျာ တစ်ချို့လူတွေက

တစ်ဆင့်နှိမ့်ဆက်ဆံလေ့ရှိကြသဖြင့် ယခုလို နဒီက တန်းတူ၊ ရည်တူဆက်ဆံလိုက်သည့်အခါ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမိတာအမှန်။

မကြာ ... နဒီအနားသို့ ပြေးသွားမိပါ၏။

“အိမ်က အန်တီထားက ဘုရားပန်းနဲ့ ဆေးခန်းဖို့ပန်း အဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ ... နဒီ ဟုတ်တယ်နော် ... သူ့နာမည် နဒီနော်”

“ယွန်းနဒီနှင်းပါ၊ နင့်နာမည်ကတော့ မကြာနော်၊ ဟို တစ်နေ့က မကြာတို့အချင်းချင်း စကားပြောတာ ကြားလိုက်လို့ နာမည်သိသွားတာ၊ နေစမ်းပါဦး ... ဆေးခန်းက ဘယ်သူ ရောက်နေလို့လဲ”

ညကတင် ကိုကိုကို အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းခွမ်းဖျော့ စွာ မြင်ရသေးသည်။ ဖွဟဲ့ ... ကိုကို မဟုတ်ပါစေနဲ့၊ သို့သော် နဒီဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ပါချေ။

“အစ်ကိုလေးလေ၊ မနက်စောစောကမှ ဆေးခန်းဖို့လိုက် ရတာ”

“ဟင် ... သူ ... သူက ဆေးတက်နေတာဆို၊ ရပ် ကွက်ထဲကကောင်မလေးတွေပြောသံကြားဖူးတယ်၊ ဆေးကျောင်း သားကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ဘူးလား”

“စိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုလေးမှာ သွေးအားနည်း တဲ့ရောဂါရှိတယ်လေ၊ သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူဂရုစိုက်ခဲ့တယ်။

အန်တီက စိုက်ချင်စိုက်၊ မစိုက်ရင် သူတစ်ခုခုဖြစ်တော့တာပဲ။ အနည်းဆုံးတစ်နှစ်မှာတစ်ခါ၊ နှစ်ခါလောက်တော့ ဆေးရုံတက် ချင်တက်၊ ဆေးခန်းတွေမှာတက်ချင်တက်ပဲ။ နောက်ပြီး ... တစ်နှစ်တစ်ခါလောက်လည်း အမြဲသွေးသွင်းရတယ် ... ”

“အို ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ရုပ်ကလေးကြည့်တော့ ဖြူစင် နုဖတ်နေတာပဲနော်”

နဒီရင်ထဲမှာ ကိုကိုကို ကြင်နာသနားပြီး ခံစားသွားလိုက် ရတာ အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေ နုံးချည့်သွားတော့သလို။

“ဟုတ်တယ် ... အစ်ကိုလေးကနုတယ်၊ သူ့ကိုစိုင်းပြီး ကြည့်နေရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာက အလုပ်သိပ်ရှုပ်တယ် မဟုတ်လား။ အန်ကယ်ကြီးကလည်း သူ့ကုမ္ပဏီနဲ့သူ၊ အန်တီ ကလည်း သူ့အလှကုန်အရောင်းဆိုင်နဲ့သူ၊ နောက် ... အန်ကယ် ဦးဝင်းလွင်ကျတော့ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာလေ၊ နယ်ထွက်နေတာ အပြင်ထွက်နေတာများတယ်၊ မကြုံတို့တွေလည်း အစ်ကိုလေး ကိုသနားလို့ ဂရုစိုက်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... သိတယ်မဟုတ် လား။ အစ်ကိုလေးက အိမ်ကြီးရှင်ပဲ၊ သူ့ကိုဘယ်လိုနေပါ၊ ဘယ် လိုထိုင်ပါ၊ ဘယ်အချိန်မှာစားပါလို့လည်း မပြောခဲ့ဘူး။ ဘာမလုပ် နဲ့၊ ညာမလုပ်နဲ့လို့လည်း ဩဇာမပေးခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးကျ ဒီလိုနဲ့ ဆေးခန်းတက်လိုက်ရတာချည်းပါပဲ ... ”

ကိုကိုအကြောင်းကြားပြီး နဒီရင်ထဲ မောဟိုက်နှစ်နမ်းနယ်

သွားမိသလို၊ သူ့ကိုလည်း ကလေးလေးလို ဂရုစိုက်နေမိချင်စိတ် တို့က နဒီရင်ထဲမှာ တားမရ၊ ဆီးမရ။

“မကြုံတို့က အဲဒီအိမ်မှာ အမြဲနေရတာလားဟင်၊ ဒီလိုပါ တစ်ချို့အိမ်တွေမှာဆို အလုပ်သမားက အမြဲပြောင်းလဲနေတယ် လေ”

“မကြုံတို့ကတော့ မြပါတယ်၊ မကြုံရယ် ဝါနုရယ်၊ ဒေါ်ငွေရယ် ... ဥယျာဉ်လုံး အန်တီထားရဲ့မြို့ကပါ။ အန်တီ ထားနဲ့လည်း ရပ်ဆွေ၊ ရပ်မျိုးတွေ၊ မကြုံ ဒီအိမ်ရောက်တာ ၄ နှစ် ရှိသွားပြီ၊ အစ်ကိုလေး ဆေးရုံတက်ရတာလည်း ၄ ခါ ပဲ”

“သူ ... သူ သွေးသွင်းဖို့ရော အဆင်ပြေသွားပြီလား။ သွေးလှူရှင် ရပြီလား။ သူ့သွေးက ဘာအမျိုးအစားလဲဟင်”

“အေပါ ... အေအမျိုးအစားက နည်းနည်းတော့ရှား ဘယ်နော်၊ အန်တီထားက သွေးရလည်းဝယ်ချင်တယ်တဲ့၊ တိုက် ခိုက်သွင်းတဲ့သွေးက ပိုပြီးလတ်ဆတ်ပြီး အာနိသင်ရှိတယ်တဲ့၊ နဒီတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ သွေးရောင်းစားတဲ့ အေသွေးပိုင်ရှင်တွေ ဒို့သလားဟင်”

မကြုံ မေးပုံက ရင်နင့်စရာ။ သို့သော် ငွေရှင်ကြေးရှင် တွေမို့ ငွေစကားပြောကြတာကို ထုံးစံတစ်ခုလို နဒီခွင့်လွှတ် လိုက်ပါသည်။

“ရောင်းစားတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးပေါ့နော်၊ အေသွေး
ပိုင်ရှင်တွေ နည်းနည်းတော့ရှိပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ နဒီ
လည်း အေပဲ ... နဒီ လှူချင်ပါတယ်”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာပဲ၊ အဲ ... ဒါပေ
မယ့် နဒီရယ် ... နဒီက လှလွန်းအားကြီးပါတယ် ... ခက်တာ
ပဲ”

မကြူညည်းလျှင် နဒီ နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရ၏။ ချောတာနဲ့
သွေးမလှူရတော့ဘူးလား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မကြူရဲ့ ... အဓိက ကသွေးရဖို့ပဲ
မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် အန်တီထားက တစ်မျိုးပဲလေ၊ သွေးလှူရှင်
က သိပ်ချောနေရင် သူ့သားက ကျေးဇူးတွေဘာတွေတင်ပြီး
ချစ်သွားမှားစိုတယ်တဲ့၊ ဟိုဘက်မှာနေတုန်းကလည်း တစ်ခါဖြစ်
ဖူးပြီလေ၊ သွေးလှူရှင်ကောင်မလေးက နဒီတစ်ဝက်တောင်
မချောပါဘူး၊ အစ်ကိုလေးကလည်း ရိုးရိုးကျေးဇူးတင်တာပါ၊
ဒါကို သူ့အမေကြီးက စိုးရိမ်နေလိုက်တာလေ၊ အဲဒီကတည်းက
သွေးဆို ယောက်ျားလေးတွေဆီကပဲ ယူတော့တယ်”

မကြူပြောနေစဉ် သူမလိုချင်သည့်ပန်းတို့ကို နဒီခူးပေး
လိုက်ပါသည်။

အိမ်နီးချင်းမို့ နဒီက အလကားပေး၊ လက်ဆောင်

ပေးလိုက်ချင်သော်လည်း အန်တီထား၏ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဆို
သည့်စကားကို ကြောက်လို့ပါဆိုပြီး မကြူက အတင်းပိုက်ဆံပေး
ခဲ့ပါလေသည်။

အခန်း (၅)

နေ့လယ်မှာ နဒီစွန့်စားပြီး ကိုကိုမင်းထင်သူရ၏ ဆေးခန်းသို့ လူနာအတွက် သွေးလှူခွင့်ရလျှင်လှူရန် သွားလိုက်သည်။ ကိုကိုအခန်းထဲသို့ နဒီမဝင်ပါ။ နဒီဟာ ဒီလောက်မျက်နှာမရှူး။

အိပ်မက်ထဲက ချစ်သူကို အိပ်မက်မှာပဲ တွေ့ဆုံမည်။ အပြင်လောကမှာ သူမ ဘယ်တော့မှ အညံ့မခံ၊ ဒူးမထောက်ဘူး။

လူဆိုတာ စိတ်နှင့်ဖွဲ့စည်းထားတာမို့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေနေ အပြင်ဘက်ကိုတော့ လုံးဝကျွံမထွက်စေရ။ ဖောင်းမဖြစ်စေရ။

ရေဘူးပေါက်တာမလိုချင်။ ရေပါတာသာလိုရင်းတဲ့။

ယခုလည်း ကိုကိုကျန်းမာဖို့သာအဓိကမို့ 'သွေးမရသေး၊ လို့မသွင်းရသေးဘူး' ဆိုသည့် မကြုံ၏မနက်က စကားအရ နဒီ

တိတ်တဆိတ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နဒီ - ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့်သာ သွားရောက်တွေ့ဆုံလိုက်ပါသည်။

“ဒီဆေးခန်းမှာတက်နေတဲ့ ကိုမင်းထင်သူရအတွက် ကျွန်မသွေးလှူချင်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အေသွေးပါပဲ”

“အို ... ဟုတ်လား။ ဆရာတို့လည်း စိစဉ်နေတုန်းပါ။ သူက မနက်ကမှ ရောက်လာတာလေ။ သွေးလှူရှင်ရှာနေတုန်း သမီးရောက်လာတာ အတော်ဖြစ်သွားတယ်။ ကဲ ... သွေးစစ်ရအောင်”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... ကျွန်မ သွေးလှူတာ သူတို့ မသိစေချင်ပါဘူး။ ဟိုလေ ... ကျွန်မတို့ချင်း ရန်ဖြစ်ထားကြလို့ပါ”

ဘောင်းဘီရှည်နက်ပြာ၊ ရယ်ဒီမိတ်အဖြူလေးနှင့်ရှင်းသန့် သုပလွန်းသည့် ကောင်မလေး၏စကားကိုကြားရလျှင် ဆရာဝန်ကြီးက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ ... ဆရာတို့ကလည်း သွေးရဖို့သာ လိုသွင်းပါ။ ရန်ဖြစ်ထားပေမယ့် စေတနာတော့ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကဲ ... လာ ... ”

နဒီကို သွေးလှူဖို့အတွက် စာရွက်စာတမ်းတွေဖြည့်၊ သွေးစစ်မှုတွေပြုလုပ်ပြီးသည့်အခါ ချက်ချင်းပင် သွေးတစ်ပုလင်း

ဖောက်ယူလိုက်ကြသည်။ နဒီ မျက်စိကိုမှိတ်ထားပြီး ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေမိသည်။

သူမရဲ့သွေးဟာ ကိုကို့ကိုယ်ခန္ဓာထဲကို စီးဝင်ခွင့်ရတော့မည်။ နဒီရဲ့ကျန်းမာပျော်ရွှင်တဲ့ သန့်စင်လတ်ဆတ်တဲ့သွေးကြောင့် ကိုကိုအသက်တစ်ရာတိုင်ပါစေ။ ကိုကို ကျန်းမာပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ။

ခဏနှင့်ပင် သွေးလှူလို့ပြီးသွားသည်အခါ သူမကို ဆေးရုံမှ နို့နှင့်အားရှိမည့် မုန့်များ၊ ကြက်ဥများကို တိုက်ကျွေး၏။

ခဏကြာလျှင် နဒီ သွေးလှူသည်အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူမ၏သွေးသည် ကိုကို့ကိုယ်ထဲမှာ စီးဝင်ပျော်ရွှင်နေပေတော့မည်။

သူမ ... ဆေးခန်းမှအထွက်တွင် ကိုကို့အိမ်မှကားလေး ဆေးခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့၏။ ကားပေါ်မှာ ကိုကို့မေမေ အန်တီထားနှင့်မကြူ။ မကြူက ဆွဲခြင်းကြီးကိုကိုင်လျက်။

အန်တီထားက ရှေ့မှခပ်ထည်ထည်ဝင်သွားသည်အခါ မကြူ နဒီအနားသို့ ပြေးကပ်လာခဲ့၏။

“နဒီ ... အစ်ကိုလေးကို လာတွေ့တာလား။”

“ကြဲကြီးစည်ရာတော် ... သူမှ နဒီကိုမသိဘဲ”

ချစ်စရာမျက်နှာပေးလေးနှင့်နဒီကို ဇေဝေဝါကြည့်လိုက်ပြီး လက်မှာပလာစတာကပ်ထားတာမြင်လိုက်လျှင်အစ်ကိုလေးအတွက်

သွေးလာလှူကြောင်း မကြူသိလိုက်၏။

ရင်ဘတ်ကိုလက်ဝါးနှင့်ဖိပြီး မကြူ နဒီအတွက် ကရုဏာတွေ ဆင့်မိသည်။

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ နဒီရယ် ... သူတို့ကသူဌေးတွေပါ။ ငွေရှိပါတယ်။ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုရနိုင်ပါတယ်။ နဒီက အလုပ်တွေ အရမ်းလုပ်နေရတာ၊ တော်ကြာ မကျန်းမမာဖြစ်နေရင်ဒုက္ခကိုယ့်ကိုအသိအမှတ်ပြုတာလည်း မဟုတ်ဘဲ နဒီရယ် ... ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မကြူတို့အစ်ကိုလေးကိုလည်း နဒီဝင်ပြီး မိတ်မဆက်ခဲ့ဘူး။ နဒီသွေးလှူတာလည်း သူမသိပါဘူး။ ဆရာဝန်တွေကလည်း အပိုစကားတွေ မပြောပါဘူးမကြူရယ်။ နဒီကုသိုလ်ရချင်လို့ သွေးလှူတာပါ။”

“အဲဒါဆိုလည်း နဒီရယ် ... ကိုယ့်ကိုကျေးဇူးတင်မယ့် ကိုယ့်ကိုအသိအမှတ်ပြုမယ့် ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့သူကိုမှ လှူပါလား။ ဝိုပြီးအကျိုးမများပေဘူးလား။”

“ဒါတော့ မကြူနဲ့နဒီ အယူအဆတွေလွဲသွားပြီ။ ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာလည်း သမုဒ္ဒရာထက်က ရေပွက်ပါပဲ။ ခဏလေးပါမကြူရယ်။ နဒီကတော့လေ ကျေးဇူးတင်ချင်တင် မတင်ချင်နပါ။ နဒီရဲ့သွေးကြောင့် လူတစ်ယောက် အကျိုးများသွားတယ်ဆိုရင်ပြီးတာပါပဲ။ သူဟာ ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်မို့ သူကျန်းမာရင် လောကကြီး အကျိုးရှိပါတယ်။ ကဲ ... နဒီသွားပြီ။”

လိုင်းကားတိုးစီးဖို့ နဒီထွက်သွားလျှင် သူမကို ရင်ထဲနှင့် အောင်ပင် မကြူ သနားမိပါသည်။ ခေတ္တငေးကြည့်နေပြီးမှ မကြူ အန်တီထားနောက်ကို အပြေးလိုက်ရပါတော့သည်။

အခန်း (၆)

မင်းထင်သူရ ဆေးခန်းမှပြန်ရောက်သည့်အခါ ကျောင်း ပိတ်ရက်ရှည်မို့ အိမ်မှာနားနေရပါသည်။

သည်တစ်ခါ သွေးသွင်းရတာ ဘာကြောင့်မသိ။ သူ့စိတ် တွေ နုပျိုလတ်ဆတ်သွားပြီး နေလို့ထိုင်လို့ပိုကောင်းလာသလိုလို့။

သူက အေးဆေးငြိမ်သက်မှုကိုနှစ်သက်သူမို့ အောက်ထပ် မှာ အခန်းကျယ်တစ်ခုယူကာ တစ်ထီးတနန်းနေ၏။

စာကြည့်တော့လည်း အိပ်ခန်းထဲမှာ။

ကျောင်းတက်စရာမလိုသည်မို့ အိပ်ရာထဲမှာ အနားယူလဲ လျောင်းရင်း ဆေးစာအုပ်တစ်အုပ်ကို သူဖတ်နေခိုက် သူ့အခန်း ရှင်းဖို့ မကြူဝင်လာခဲ့၏။

“အစ်ကိုလေး ... မနက်စာ ဘာပို့ရမလဲလို့ အန်တီထား မေးခိုင်းပါတယ်”

ခါတိုင်းလို ဟန်းဖုန်းနှင့်မမေးဘဲ မကြူနှင့်လူကြိုမေးလိုက် သည့်မေမေ့ကို မင်းထင်သူရ ပြီးမိသည်။

“ငါ ... ထမင်းစားခန်းထဲကိုလာခဲ့မယ်၊ ရှိတာစားမှာ ပေါ့၊ အဆန်းလုပ်လို့”

“ဟင် ... ”

လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးဘယ်နှစ်ပုလင်းရှိသလဲ။ နဒီရဲ့ သွေး တစ်ပုလင်းဝင်လိုက်တာနဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ ဇီဇာကြောင်တဲ့ စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားပြီလား။

အရာရာကို သည်းခံစိတ်ရှည်ပြီး ဘဝကို အလိုက်သင့် အလျားသင့်ဆက်ဆံတတ်တဲ့နဒီရဲ့အကျင့်တွေ အစ်ကိုလေးဆီ ရောက်သွားပြီလား။

မကြူ စိတ်ထဲမှာ အူယားနေမိသည်။ မနေ့က သွေးလှူ ပြီးပေမယ့် ဒီကနေ့ ပန်းပင်ရေလောင်း၊ ပန်းတွေခူး၊ ပေါင်းနုတ်၊ မြေဆွေးထည့်နှင့်အလုပ်တွေ ဒလက်လည်နေသည့် နဒီကို မကြူ သနားလှပါသည်။

အစ်ကိုလေးကတော့ ဘာမှမသိရှာဘူး။ သူ့ကိုဘယ်သူ သွေးလှူတယ်ဆိုတာ မကြူပြောလိုက်ချင်တာမှ တစ်ပိုင်းကိုသေ နေ၏။

“အစ်ကိုလေး ... ”

“ဘာတုန်းဟ ... သွား ဓနာရီကျမှ ငါထွက်လာခဲ့မယ်၊

အခု rest လုပ်နေတဲ့အချိန်၊ အနားယူနေတဲ့အချိန်၊ စာမေးပွဲ ကိုအားကုန်သုံးပြီး ဖြေလိုက်ရလို့ လူကပုံကျပြီး ဆေးခန်းတောင် တက်လိုက်ရသေးမဟုတ်လား။ မေမေ သွားစရာရှိတာသွားပေ တော့လို့ ငါနေကောင်းပြီလို့ ... ဟာ ... မေမေက ရစ်တယ်၊ ငါ့ဘာသာဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

ပြောပြီး အစ်ကိုလေး ဖုန်းဖွင့်နေလျှင် မကြူမှာ အူယား လျှက်နှင့်ပင် အခန်းထဲမှာသန့်ရှင်းရေးကို လျင်မြန်စွာလုပ်နေရပါ သည်။

မကြူ၏မျက်လုံးများ တစ်ဖက်ခြံသို့ရောက်သွားလျှင် ပန်း ခင်းအလယ်မှာ အလုပ်တွေလုပ်နေသည့် နဒီတို့သားအိမ်ကို တွေ့ ရသည်။

အလုပ်နဲ့လက်နဲ့မပြတ်တဲ့ နဒီပါပဲ။ မကြူ မနေနိုင်တော့ ပါ။ အန်တီထားထံ ဖုန်းဆက်ပြီးသွားသည့် အစ်ကိုလေးသို့ သူမ ပြောပြလိုက်တော့မည်။

“အစ်ကိုလေး ... ”

“ဘာတုန်းဟ ... နင် ခုထိ အခန်းရှင်းလို့မပြီးသေးဘူး လား၊ ပြီးရင်သွားတော့၊ ရှုပ်တယ် ငါ နားချင်ပြီ”

ဪ ... သူဌေးတွေများ ဘာမှမလုပ်ရဘဲနဲ့တောင် ထပ်ပြီး နားချင်သတဲ့။

၂၄နာရီလုံးလုံး အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်ရသည့် သူမတို့၊

နဒီတို့မှာတော့ နားချိန်ဆိုတာမရှိ။

“ဟို ... ဒီတစ်ပတ်၊ အစ်ကိုလေးကို သွေးလှူတဲ့ကောင်မလေးကို မကြုံ ပြချင်လို့ပါ။ သူက တကယ့်စေတနာနဲ့လှူတာ၊ ဆင်းလည်းဆင်းရဲတယ်လေ၊ ဟို ... ဆင်းရဲတယ်ဆိုပေမယ့် အိမ်နဲ့ခြံနဲ့ ပန်းခင်းတွေနဲ့”

အစ်ကိုလေးက စိတ်မရှည်နိုင်ရသည့်ကြားထဲ မကြုံကလိုရင်းသို့ရောက်အောင် မပြောတတ်လျှင် အဆူခံခြင်းဖြင့်သာ အဆုံးသတ်လေ၏။

“ဘာလဲ ... မေမေက ပိုက်ဆံမပေးဘူးလား၊ မေမေမပေးရင် ငါပေးလိုက်မယ်၊ အေးလေ ... ခမျာတွေ ဆင်းရဲတော့ ငွေလိုမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလေး၊ ငွေလိုလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီကောင်မလေးကချောပြီး သဘောကောင်းတော့ အစ်ကိုလေးကိုပြချင်လို့ပါ”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဟာ၊ နင်လည်း ငါ့အမေအကြောင်း သိရဲ့သားနဲ့ ငါ့ရဲ့သွေးလှူရှင်တိုင်းကို ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သူတို့ရဲ့သွေးကြောင့် ငါ့ခုလိုပြန်ပြီး ကျန်းမာလာရတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါမသိချင်ဘူး၊ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ခင်လည်းမခင်ချင်ပါဘူးလေ၊ ငါ့ရဲ့ရောဂါကြောင့် တစ်နေ့နေ့မှာ သေသွားရတဲ့အခါ ငါ့ကြောင့် ဘယ်သူမှ မခံစားကျန်ခဲ့စေချင်ပါဘူး၊ ဒါငါ့စေတနာ

ပါပဲ ... ကဲ ... အခန်းရှင်းပြီးရင် သွားပေတော့၊ ရနာရီလောက် ကျမှ ငါတစ်ခုခုလာစားမယ်”

အစ်ကိုလေးက အိပ်ရာပေါ်မှာ စာအုပ်ဖတ်ရင်း မကြုံကို နှင်ထုတ်လျှင် မကြုံ အပြင်ပြန်ထွက်လာရုံမှတစ်ပါး မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

လျှာရှည်မိသည့် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ဖိကိုက်ရင်း နောက်မပြောမိဖို့လည်း သတိထားရသည်။ အန်တီထားသိလျှင်လည်း မလွယ်။

ဪ ... သူငွေတွေရဲ့အသည်းနှလုံးဟာ အေးစက်တိတ်ဆိတ်တတ်ကြတယ်နော်။

ငါတို့တွေရဲ့ နှလုံးသားကျတော့လည်း စာနာခြင်း၊ နားလည်ခြင်းတွေနဲ့ နွေးထွေးထိရှလွယ်လိုက်တာ။

အစ်ကိုလေးကို တိတ်တခိုးတွယ်ငြိနေသည့် နဒီဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို မြင်ယောင်မိပြီး မကြုံရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲနေမိသည်ကတော့အမှန်။

လမ်းဘေးမှ ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာစဉ် လမ်းချိုးတစ်ခုထဲမှ ဘွားခဲနဲ့ထွက်လာသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် လန့်ပြီး နဒီ လဲကျသွားခဲ့၏။

“ဟာ ... တိုက်မိပြီလားမသိဘူး၊ လုပ်ကြပါဦး”

ကားထဲမှာပါလာသူက မကြာ။ မောင်းသူက မင်းထင်သူ ရဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ အရေးပေါ် ဧည့်သည်ရောက်လာသဖြင့် စားစရာများ သွားဝယ်ခိုင်းလို့ ဝယ်ပြီး ပြန်လာခြင်းဖြစ်၏။

မကြာရော မင်းထင်သူရပါ ကားပေါ်မှ ထိတ်လန့်စွာနှင့် ပျာပျာသလဲ ဆင်းလိုက်ကြစဉ် လမ်းပေါ်မှာလည်း တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နှင့် လူတွေဝိုင်းလာကြ၏။

လဲကျနေသည့် နဒီကိုမြင်လိုက်လျှင် မကြာ ... စိုးရိမ် တကြီးပြေးပွေ့လိုက်၏။ ဘေးမှာဝိုင်းနေသည့် လူများကိုလည်း သူမရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါ ... ကျွန်မတို့ အိမ်နားက မိန်းကလေးပါ။ ကျွန်မတို့ တာဝန်ယူပါတယ်၊ အစ်ကိုလေး ... ကားတံခါးဖွင့်ပြီးတင်ရ အောင်”

မကြာစီစဉ်တာ သည်တစ်ခါတော့ မင်းထင်သူရလက်ခံ လိုက်ရသည်။

လဲကျနေသည့် ကောင်မလေးကို ပွေ့ချီပြီး ကားနောက်သို့ သူတင်လိုက်၏။ ပြီးမှ ကားကို အိမ်ဘက်သို့လှည့်ရသည်။

အခန်း (၇)

နဒီကျောင်းတော်သားတွေကို စာသင်ပေးပြီးပြန်လာချိန် သည် ညနေ ၆နာရီရှိပေပြီ။

လမ်းမီးရောင်အောက်မှာ နဒီ ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်လာ ခဲ့စဉ် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားများမှ ဓာတ်ဆီနံ့က သည်နေ့မှ ပိုညော်နေတော့သယောင်။

ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်နှင့် ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေလာသလို ရှိလာသဖြင့် နဒီ လမ်းဘေးမှကပ်ပြီး ဖြည်းညင်းစွာ လမ်း လျှောက်နေရသည်။

ခါတိုင်း တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဘူးပါဘူး။ ကိုကိုကို သွေးလှူ လိုက်လို့များလား။ အို ... သွေးလှူလို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အနားမယူဖြစ်ဘဲ အလုပ်တွေများ စိတ်တွေများ နေမိလို့ပါ။

အင်း ... မေမေကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံ၊ ကြောက်တတ်လန့် တတ်ပုံနှင့်ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာပါလိမ့်။ အိမ်မှာ လည်း ဧည့်သည်တွေနှင့်။

ကားတိုက်လာတာသိလျှင် မေမေရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်ဦး မည်။

“မိကြူ ... ဆေးခန်းတစ်ခုခုရရင် ကောင်းမလား။ လုပ်ပါဦး၊ အကြံပေးစမ်းပါဦး”

“အို ... အစ်ကိုလေးကလည်း နဒီကလန့်ပြီး သတိလစ် နေတာပါ။ အားနည်းတာနဲ့ရောသွားတာ နေမှာပါ။ သူ့အိမ်ကို အရင်ပို့လိုက်ကြရအောင်၊ ပြီးမှအိမ်ပြန်ပြီး စားစရာတွေပို့၊ ပြီး တော့ ... နဒီကို အစ်ကိုလေးပဲ ကုပေးလိုက်ပေါ့။ ဆေးကျောင်း တက်တာပဲ တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီ၊ ဒါလေးတောင် မကုတတ်ဘူး လား အစ်ကိုလေးရဲ့ ... ”

“အေး ... နင်ပဲပြော၊ နင်ပဲဆရာကြီးလုပ်တော့ မိကြူ ရေ ... အဲ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီကောင်မလေးကို နင်ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ၊ ဘယ်သူ ... နဒီ ဟုတ်လား”

ကားမောင်းရင်းမှ မင်းထင်သူရ အံ့ဩစွာမေးလျှင် မိကြူ က ဆရာကြီးလေသံနှင့် ဖြေလိုက်၏။

“အစ်ကိုလေးရယ် ... သိတာပေါ့၊ နဒီက မိကြူတို့ ခြေရင်းခြံကလေး၊ မိကြူတို့ ဒီရောက်တာပဲ ဥလလောက်ရှိနေပြီ။

အန်တီထား ပန်းဝယ်ခိုင်းတိုင်း သွားသွားဝယ်ရင်းနဲ့ မိကြူနဲ့ ရင်းနှီးလာတယ်၊ ပြီးတော့ ... အစ်ကိုလေး နေမကောင်းတုန်းက သွေးလှူတာ နဒီလေး၊ ခမျှာ သွေးလှူပြီး အနားမယူရရှာဘဲ အလုပ်တွေက အရမ်းပင်ပန်းတော့ အားနည်းနေတာမို့ ခုလို ဖြစ်သွားရတာ”

“ဟေ ... ငါ့ကိုသွေးလှူတာ သူလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... နဒီပဲ၊ ကဲ ... ရောက်ပြီ၊ ဒီပန်းခြံ က သူ့အိမ်၊ အစ်ကိုလေး သူ့ကိုပွေ့ချီလိုက်ခဲ့ပေတော့၊ မိကြူ အရင်သွားပြီး နေရာကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ သူ့အမေဆီ အရင် သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိကြူ ... ပန်းခြံထဲသို့ဝင်သွားလျှင် ကားရပ်ထားသည့်ခြံရှေ့မှ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးအထိ မင်းထင် သူရ နဒီကိုပွေ့ချီသွားလိုက်ရပါသည်။

စောစောက အမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေသည့်သူမှာ ယခုကျမှ နဒီ ကို အသေအချာငုံကြည့်ပြီး အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရလေ၏။

တော်တော်အလှပြင်းတဲ့သူငယ်မပါလား။ သူ့မြင်ဖူးသမျှ မိန်းမချောလေးတွေနှင့် ဘာမှမဆိုင်။

ပုံပြင်ထဲက မနင်းဖြူလေး အိပ်ပျော်နေသလို လှရက်လွန်း စွာ အိပ်ပျော်နေသည့်နဒီအသွင်က မျက်တောင်ကော့လေးတွေ နှင့်လှလှပပ။

ပန်းခင်းလမ်းမှာလျှောက်လှမ်းရသလို လမ်းဘေးဝဲယာမှာ လည်း နှင်းဆီခင်းတွေ၊ 'ဟော်လန်ခင်းတွေ၊ ဂန္ဓမာခင်းတွေနှင့်မို့ ဆွတ်ပျံ့တိမ်းမှုးဖွယ်။

တစ်သက်လုံးက ရေသေအိုင်ကြီးလို တိတ်ဆိတ်အေးစက် ခဲ့ရသည့် မင်းထင်သူရ၏ နှလုံးသားခမျာ ရင်ခုန်သံတွေ ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့လျက် ဖျတ်ခနဲ ဖူးပွင့်သွားတော့သည်။

ငါ့ကို သွေးလှူတဲ့ကောင်မလေးတဲ့။ အလုပ်တွေ အရမ်း ပင်ပန်းရှာတယ်တဲ့။ သားအမိနှစ်ယောက် ပန်းစိုက်စားရရှာတယ် တဲ့ ... သနားစရာ။

မင်းထင်သူရတို့အိမ်မှာတော့ အိမ်ရှိ လူစုံလူကုန်တစ် ယောက် ကားတစ်စီးစီ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုစီနှင့် ပေါလိုက်တဲ့ငွေတွေ။

ပြောလို့သာပြောရပါတယ် မင်းထင်သူရကလည်း ငွေပုံ ပေါ်မှာ စံနေရသူမို့လားမသိ ငွေကိုမခင်တွယ်ပါ။ အလေးလည်း မထား၊ မက်ရမှန်းလည်းမသိ။

နူးညံ့အိတွေးသည့် ကောင်မလေးကိုပွေ့ချီရင်း သူ့အိမ်ထဲ သို့ဝင်လာခဲ့လျှင် နဒီမေမေက နဒီအခန်းသို့ လမ်းပြ၏။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးမို့ မျက်နှာပျက်ယွင်းနေလိုက် တာလည်း ရစရာမရှိတော့။ မိကြူက ဒီနေရာမှာတော့ အကင်း ပါးသည်။ နဒီ မေမေစိတ်မပူအောင် သူပဲပြောတတ်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအန်တီရဲ့၊ နဒီကို လုံးဝမတိုက်မိပါဘူး။

နဒီက နုတော့ ဝေဠုမြတ်စွာလို လေဟပ်တာနဲ့ လဲသွားတာပါ။ ကြည့်လေ ... ဘာအဏ်ရာမှ မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောသော်လည်း ဒေါ်သဇင်နှင်းမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်မြဲ။ မျက်ရည်တစ်စမ်းစမ်းကျမြဲ။

“အမလေး ... အန်တီသမီးလေး၊ အတွင်းကြေတွေ ဘာတွေများကြေသလားကွယ်၊ လုပ်ကြပါဦး”

“စိတ်မပူပါနဲ့အန်တီ၊ ကျွန်တော် ပြီးတော့ဆေးအိတ်နဲ့ တစ်ခေါက်ပြန်လာကြည့်ပါ့မယ်”

“အေးကွယ် ... အေး ... ဆက်ဆက်ပြန်လာပါနော်၊ သမီး ... သမီး ... နဒီ ... ”

ဒေါ်သဇင်နှင်းတစ်ယောက် နဒီအနားမှာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေစဉ် မင်းထင်သူရ နဒီကို သူ့အိပ်ရာပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ချပေးခဲ့သည်။

တမင်အသားယူတာ မဟုတ်ရပေမယ့် နဒီကို အိပ်ရာပေါ် မှာ ညင်သာစွာချပေးခဲ့စဉ် သူမ၏မျက်နှာနှင့် မင်းထင်သူရ၏ ခေါင်းမှာ တစ်တောင်ပင်မကွာ။ သူမထံမှ ကိုယ်သင်းရနံ့၊ သနပ် ခါးရနံ့တွေကိုပင် ရလိုက်သယောင်။

တစ်ခါမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဒီလိုနီးကပ်စွာ မဆက်ဆံဘူးသဖြင့် မင်းထင်သူရမှာ ရင်တုန်ပန်းတုန်ခေါ်မလား။ တာတုန်ကယင်ခေါ်ရမလား။ ခံစားချက်တွေကအစုံ။

“ကျွန်တော်တို့ ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ် အန်တီ၊ လာ မိကြ။
မေမေ့ကို အထုပ်တွေပြန်ပေးရအောင် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အစ်ကိုလေး”

သူတို့နှစ်ယောက် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့သော် ဒေါ်သဇင်နှင့်
တစ်ယောက် အားငယ်စွာကျန်ခဲ့ရလေသည်။

“လမ်းမှာ ကားတိုက်ခဲ့တာ မေမေ့ကိုပြောလို့တော့ မဖြစ်
ဘူးထင်တယ် မိကြ။ အကြံပေးစမ်းပါဦး၊ မေမေ့အကြောင်း
လည်း နင်အသိဆုံး”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး၊ အန်တီထားက
လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ ညာမှဖြစ်မယ်၊ နို့မို့ ကား
တိုက်ရင် ပိုက်ဆံဖေးလိုက်ဆိုပြီး ငွေစကားပဲပြောဦးမယ်”

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တီးတိုးတိုင်ပင်ရ၏။ သည်နေရာမှာ
တော့ မင်းထင်သူရ မိကြကို ဆရာတင်ရသည်။ မိကြမှာ
ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေရှိသည်။

“ဒီလိုလုပ်အစ်ကိုလေး ... အန်တီထား အလစ်မှာ
နောက်ပေါက်ကပတ်ပြီး လစ်ပေါ့ ရပါတယ်”

“နင့်အဘ ... ငါ ဒီလိုတစ်ခါမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်
မလုပ်ဖူးဘူးဟ၊ သိက္ခာကျလိုက်တာ”

“အစ်ကိုလေးကလည်း နောက်တော့လုပ်တတ်သွားမှာပါ။ သူ့ခမျာ အစ်ကိုလေးကြောင့် သတိမေ့နေရတာလေ ... ”

“နင်ရော ပြန်မလိုက်ဘူးလား၊ ငါတစ်ယောက်တည်း သွားရမှာလား ... ”

“မိကြူက အန်တီထားခိုင်းတာလုပ်ပေးရဦးမယ်လေ၊ အစ်ကိုလေးတစ်ယောက်တည်းသွားတာကောင်းပါတယ်”

နောက်ဆုံး အခါပေးဦးပုည၏စကားအတိုင်း ဆေးအိတ် ကိုဆွဲကာ မင်းထင်သူရ နောက်ဖေးပေါက်မှ ပတ်၍လစ်ရသည်။

ဪ ... ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းလေးခမျာ နဒီ ကြောင့် နောက်ပေါက်မှပတ်၍ ထွက်ရသည့်အဖြစ်။

မင်းထင်သူရ ခပ်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် နဒီတို့အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရပါ သည်။ ဒေါ်သဇင်နှင်းက အိမ်ရှေ့မှထွက်၍ သူ့ကိုစောင့်နေခဲ့ သည်။

“သတိမရသေးဘူးလား အန်တီ”

“သတိမရသေးဘူးကွဲ့၊ အန်တီစိတ်ပူလှပါပြီ၊ မင်းကရော ကုနိုင်လို့လား၊ ဆေးခန်းတစ်ခုခုခေါ်သွားမှနဲ့တူပါတယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော် ကြည့်ပေးပါ့မယ်”

သမီးအတွက် စိုးရိမ်နေသည်မို့ ဒေါ်သဇင်နှင်းမှာ မင်းထင် သူရကို အထင်သေးစကားပြောမိသည်။ သို့သော် ... သူနား လည်ခွင့်ယွတ်လိုက်ပါသည်။

ဆေးအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး သူ ... ပြုစုကုသမှုပြုလုပ်လိုက်လျှင် နဒီ သတိပြန်ရလာပါသည်။

နဒီမှာ သတိရသည်နှင့် သူ့မျက်စိကိုပင် သူ့မယုံနိုင်ချေ။ သူ့အခန်းထဲမှာ နူးညံ့စွာကုသပေးနေတာ သူ့ရဲ့လနတ်သားလေး မဟုတ်ပါလား။ မေမေကလည်း အနားမှစိုးရိမ်တကြီး ကြည့်ရှု နေခဲ့သည်။

“နဒီ ... အားနည်းနေလို့ဖြစ်သွားတာပါ။ ဥရက်လောက် ဖြစ်ဖြစ် အနားယူလိုက်ပါ။ အားရှိတဲ့အစားအစာတွေ စားရမယ်၊ ဘစ်နော့ကို နွားနို့ငါးဆယ်သားသောက်၊ ကြက်ဥ ၅လုံးလောက် တား”

“သေရောပေါ့ ... ဆရာရယ် ... ”

“မသေပါဘူး ... ကျွန်တော် ဆေးဖိုးဝါးခပေးမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာပဲ”

မင်းထင်သူရ၏စကားကိုကြားရလျှင် နဒီဝမ်းနည်းသွား၏။ သူ့ဟာက စေတနာကြောင့်မဟုတ်ဘဲ တာဝန်ရှိလို့လာပြီး ပြုစု ကုသပေးနေသည့်ပုံ။

အေးလေ ... ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ လူ့ပြည်ကအပ်တစ်စင်း ခြဟူးပြည်က အပ်တစ်စင်းပါ။

“ရပါတယ် ... မပေးပါနဲ့၊ တကယ်က ကားနဲ့တိုက်မိ ဘာမှမဟုတ်တာ၊ ထန်းသီးကြော့ခိုက် ကျိုးနင်းခိုက်ဖြစ်သွား

ရတာပါ။ ကျွန်မကြောင့် အလုပ်ရှုပ်သွားရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုမင်းထင်သူရ ပြန်လို့ရပါပြီ။ ကျွန်မ နေကောင်းသွားပါပြီ။ ကျွန်မ ဒီလိုပဲဖြစ်နေကျပါ”

အိပ်ရာပေါ်မှ ဖြည်းညှင်းစွာထထိုင်ပြီး နဒီဝမ်းနည်းနေခဲ့သည်မှာ ဘာကြောင့်မသိ။ မေမေကတော့ ပြေရာပြေကြောင်းတွေ ပြောနေခဲ့ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... မောင်မင်းထင်သူရ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သမီးစကားအရဆို ကားနဲ့တိုက်မိတာလည်းမဟုတ်တော့ အန်တီတို့ အများကြီး အားနာပါတယ်။ မောင်မင်းထင်သူရ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း သမီးကို အနားပေးလိုက်ပါမယ်။ နွားနို့တွေ၊ ကြက်ဥတွေလည်း ဝယ်ကျွေးပါမယ်ကွယ်။ အန်တီ ဒီလောက်တော့ တတ်နိုင်ပါတယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်လုံးက သူ့ကားနှင့်တိုက်မိတာမဟုတ်လို့ အားနာစကားတွေဆိုပြီး သူ့ကိုငြင်းဆန်နေလျှင် မင်းထင်သူရ ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးဖြစ်ရသည်။

မိန်းမတွေရဲ့သဘောဟာ ဘယ်လိုလဲ ... ။ သူ့ဘက်က စေတနာရေစီးကမ်းပြီတွေလိုက်နေတာ ကိုယ့်ကိုအမှုလုပ်မှာစိုးလို့ ဖားနေတယ်များထင်နေသလား။

မျက်နှာခပ်အိုအိုနှင့် မင်းထင်သူရမှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းလည်းမသိတော့ချေ။ ဒီနေရာမှာ မိကြူပါလာလျှင်တော့ အဆင်

ပြေသွားမှာပဲ။

ယခုကျ ... သူကလည်း လူတွေနှင့်ကောင်းကောင်းမဆက်ဆံဖူးသည်မို့ ဘာတွေဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့။ ဆေးဖိုးဝါးခဆိုပြီး ပိုက်ဆံတွေတာတွေပေးလျှင်လည်း ပါးတောင်ထရိုက်မလားမသိ။

သူ့ကိုနှင့်နေသည့် နဒီကိုသာ ဝမ်းနည်းစွာကြည့်မိပြီး သူ့အားဆေးတစ်ပုလင်းတော့ အတင်းပေးခဲ့မိသည်။

သူ့အမေကြီးကြားမှာစိုးလို့ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကနူးညံ့ညင်သာသူမို့ စကားတီးတိုးလည်းဆိုမိသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... နဒီ ခုလိုမူးလဲသွားရတာ ကျွန်တော့်ပယောဂတွေပါပါတယ်။ ဒီအားဆေးပုလင်းတော့လက်ခံပါ။ တစ်နေ့တစ်လုံးမှန်မှန်သောက်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို သွေးလျှူခဲ့တဲ့အတွက်လည်းရင်ထဲမှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်သွားမယ် ... နဒီ”

သူတို့အခန်းထဲမှတစ်ဆင့် ပန်းခင်းလမ်းမှခြံပြင်သို့ ထွက်ခွာလာရသည့်အခါ မင်းထင်သူရ၏ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနာကျင်နေမိခဲ့တာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာကြောင့်ဆိုတာ မသိနိုင်ခဲ့ပါချေ။

ကားတစ်စီးကြောင့် သဇင်နှင့် လန့်သွားရပါ၏။

အလိုတော် ... ပိုင်စိုးပိုင်နှင့် ...

ခါတိုင်းက ပန်းဝယ်ချင်တယ်ဆိုလည်း ခြံဝမှာသာကား ကိုရပ်ထားခဲ့ကြတာများသည်။ ယခုတော့ သင်းကကျော်ကျော် ကျူးကျူးနော်။

သူမကလည်း ခြံတံခါးကိုဖွင့်ထားမိသည်ကိုးလေ။

သဇင်နှင့် မျက်မှောင်ကျုံ့ပြီး အလိုမကျစွာကြည့်နေမိစဉ် ဝင်လာသည့်ကားလေးက သူမ၏အနီးမှာ ရပ်သွား၏။

ကားပေါ်မှ ကမ္ဘာကျော်မင်းသားတစ်ယောက်လို စတိုင်လ် များများနှင့်လူတစ်ယောက်ဆင်းလာခဲ့လျှင် သဇင်နှင့် ပြူးကြည့် နေမိပြီ။

သူက သဇင်နှင့်ကို လေးစားစွာပန်ကြားခဲ့သည်မှာ-

“ကျွန်တော့်နာမည် ဝင်းလွင်ပါ ... ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာပါ။

အခု ... ညီမရဲ့ ဒီပန်းခြံလေးကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ သုံးချင်လို့ပါ”

“ရှင် ... ”

“ဪ ... ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော့်ဗီဒီယိုကားအတွက်

ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေအတော်များများ ဒီမှာရိုက်မယ်လေ၊ ညီမအတွက် ဩည်း သင့်တော်တဲ့ အနုပညာကြေးပေးမှာပါ”

သဇင်နှင့်မှာ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩရင်း သူ့ဘာကိုဆိုလို့ မသိဘဲ။ ပန်းတွေကိုအသုံးချမှာလား။ ပန်းတွေဝယ်ချင်လို့လား။

အခန်း (၈)

ဒေါ်သဇင်နှင့်တစ်ယောက်ထဲ ခြံထဲမှာ ပိုက်ကလေးနှင့် ရေဖျန်းနေမိသည်။ ပန်းတွေကို ရေအလုံးလိုက်မိမှာစိုးလို့ ရေပိုက် ထိပ်ဖျားကို လက်ညှိုးနဲ့ပိတ်ပြီး ရေပန်းဖြာထွက်စေရတာလည်း အလုပ်တစ်ခု။

လူကို ရွဲစိုစေတော့တာပါပဲ။ ခါတိုင်းက ရေလောင်းတာ သမီးရဲ့အလုပ်ပါ။ ယခုတော့ သမီးခမျာ အားနည်းပြီးအဖျားသွေး ဝင်ချင်သလိုဖြစ်နေသည့်အတွက် သမီးကို သဇင်နှင့် အနားပေး ထားရသည်။

အိမ်နေရင်းမို့ အင်္ကျီလက်ပြတ်၊ လုံချည်ခပ်တိုတို့မှာ ငွေ တွေစိုနေလိုက်တာကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက သင်္ကြန်မှာ ရေ ကစားထားတာကျနေတာပဲ။ အဟင်း ...

တစ်ယောက်တည်းရယ်ချင်နေမိစဉ် ခြံထဲသို့ဝင်လာသည့်

“ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မ မသိပါလား”

“ဟောဗျာ ... ”

သဇင်နှင်းက ရိုးရိုးသားသားပြောလျှင် ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ရိုက်ပြီး ထိုလူဖြစ်သွားပုံက စတိုင်ခပ်များများ။

“ကျွန်တော် ... ဟိုဘက်ခြံကပါ ... ဦးမင်းလွင်ရဲ့ညီ ဝင်းလွင်ပါ”

“ဪ ... ”

သူမ ခဏတော့မြင်ဖူးလိုက်သားပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက သူ့ရှုပ်က စုတ်ဖတ်ရာဇာ။ ခုကျတော့ ရှင်းသန့်လှပနေတော့ သူ့အသက်ကိုပင် ခန့်မှန်းရခက်နေသယောင်။

“ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။ ဒီခြံကို ရှပ်ရှင်ရိုက်မယ်၊ အဲ ... ဗီဒီယိုရိုက်မယ်ဟုတ်လား။ ကျွန်မ ပန်းတွေကိုရော ဘာလုပ်ပစ်မှာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ အဲ ... ဇာတ်လမ်းအရ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ ခူးမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ညီမဲ့ပန်းခင်းကိုသုံးတဲ့အတွက် ပိုက်ဆံရမယ်လေ၊ အင်း ... ညီမကိုယ်တိုင်လည်း ဗီဒီယိုထဲမှာ ပါချင်ရင် ဇာတ်ရုံအဖြစ်ရမယ်၊ မင်းသားရဲ့မမ (သို့မဟုတ်) အဒေါ်ခန်းကပါလို့ရတယ်လေ”

“အို ... မပါချင်ပါဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ ရှပ်ရှင်ရိုက်ချင်ရင်တော့ ရိုက်ပေါ့။ ပိုက်ဆံကရော ဘယ်လောက်ရမှာလဲ။

ငွေမက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသမီးလေး နေမကောင်းလို့ ငွေလိုနေတာမို့ လက်ခံလိုက်မှာ၊ ဒီအချိန်က ပန်းတွေလည်း သိပ်ရောင်းမကောင်းလို့ ရှပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ငှားရမှာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမရယ် ... အဲဒီအတွက် စရန်ငွေ ရှသောင်းပေးခဲ့မယ်၊ နောက် ... ခုရက်အတွင်းလာပြီး ရိုက်မယ်၊ ကဲ ... အစ်ကိုကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ကားပေါ်သို့တက်ကာ ဦးဝင်းလွင် ပြန်ဖို့ပြင်လျှင် ဒေါ်သဇင်နှင်း အသက်ဝင်လာပြီး ပန်းတစ်စည်းကို လျှင်မြန်စွာ ခူးပေးလိုက်သည်။

အဖြူရောင်နှင်းဆီပန်းတစ်စည်း။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမ ... ”

သူတကာယ် ကားမောင်းပြီးထွက်သွားလေမှ သူ့စရန်ပေးခဲ့သည့် ငွေ ရှသောင်းကိုကောက်ယူပြီး သဇင်နှင်းအိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်မှာ ဝမ်းသာအားရနှင့်။

“သမီးရေ ... နဒီ ... သမီး ... ”

သူမ၏အခန်းထဲမှာမတွေ့သဖြင့် ဒေါ်သဇင်နှင်း တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေလျှင် မီးဖိုထဲမှ နဒီထွက်လာသည်နှင့်တိုး၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေရဲ့ ... မေမေ့ကြည့်ရတာ ပျော်နေသလိုပဲ၊ ဧကန္တ ... တို့မေမေတော့ စာပေးခံရသလား၊ လူပျိုကောင်းလိုက်ပြောခံရသလားပဲ”

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း၊ ခွေးမလေး ... လူကြီးကို ဒီလိုပဲပြောရသလား ... မေမေတို့ကို သိကြားမလို့ကွဲ့၊ သိကြားမလို့”

“ဘယ်ကသိကြားလဲမေမေရဲ့၊ ဘယ်လောက်မသွားလဲ ဘယ်လိုမသွားလဲ”

နဒီနှင့်ဒေါ်သဇင်နှင်းက သားအမိပေမယ့် ညီအစ်မသဖွယ် ရင်းနှီးလှ၏။

“တင်စားပြောတာပါအေ ... မေမေတင်စားပြောတာပါ၊ အခုလေ ... ဟိုဘက်ခြံက ဟိုကောင်လေးရဲ့ဦးလေး ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာကြီးက ငါ့ကိုလာတွေ့တယ်”

“ဘုရားရေ _ မေမေ့ကိုများ မင်းသမီးလုပ်ခိုင်းမလို့လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ မရိုးသားဘူးနော်၊ မေမေ သတိထား၊ ဒါ ... ထွင်လုံးကြီး၊ ဘယ် ... ဒီလောက်ငယ်ငယ်လေးတွေပေါ်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ နဒီမေမေက လှပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုခေါ်မလဲ”

“ဘယ်လိုမှမခေါ်ခဲ့အေ _ စကားကိုဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ ဖြတ်ဖြတ်ပြောတာ ငါသိပ်မုန်းတာပဲ၊ ငါ့အရွယ်ကြီးကို ဘယ်သူကမင်းသမီးတင်ရိုက်မလဲအေ့၊ ရိုက်ချင်းရိုက် ညည်းကိုရိုက်မှာပေါ့”

“ဟာ ... တကယ်လားမေမေ၊ ပွတာပဲ ... ဟီဟီ”

နဒီ တမင်တကာ ရွန်းနေလျှင် ဒေါ်သဇင်နှင်း စိတ်မရှည် နိုင်တော့ဘဲ လူမမာသည်လေးကို မနာတနာ ခေါင်းကိုတဒေါက် ဒေါက်ခေါက်ပါလေတော့၏။

“ငါ့စကားကို လိုရင်းမရောက်တော့ဘူး၊ သူပြောချင်တာ စွတ်ပြောနေတော့တာပဲ၊ ဟိုဘက်ခြံက ... ”

“ဟိုကောင်လေးရဲ့ဦးလေး ... ဟိုဒါရိုက်တာကြီးက ဘာပြောသလဲမေမေ ... ”

မချိုမချဉ်ရှုပ်နှင့် နဒီကို သည်တစ်ခါမေမေ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ စကားတွေက ပြောချင်လှပြီလေ။

“ငါတို့ခြံကို ဗီဒီယိုရိုက်ချင်လို့တဲ့အေ၊ အဲဒါ ... စရန်ဆိုပြီး ငွေငွေသောင်းပေးလိုက်တယ်၊ နောက်ထပ်လည်း ပေးဦးမယ်တဲ့”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင်ပွတာပဲ၊ အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူတို့အဖွဲ့သားတွေ ခြေဆော့၊ လက်ဆော့လုပ်လို့ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး လျှောက်ပြေးနေလို့ ပန်းတွေညက်ညက်ကြေကုန်ရင် တော့ဒုက္ခပါပဲမေမေ၊ တော်ကြာ ဖွပ်သထက်ညစ်ကုန်ပါဦးမယ်”

“မပူပါနဲ့သမီးရယ် ... တကယ်လာရိုက်တဲ့နေ့ကျတော့ မေမေ စည်းကမ်းချက်တွေ ထုတ်ရမှာပေါ့၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်တာအေ့၊ ဒီလို ... ခဏခဏ လာငှားကြပါစေတော်၊ ပြောထားရဦးမယ်နော်၊ သမီးက မဟုတ်မခံ၊ ဇာတ်

ဇာတ်ကြပေမယ့် ကိုယ့်စီးပွားဖက်တွေကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး သည်းခံပါအေ”

“ဟိုဒါရိုက်တာကြီးကိုလားမေမေ၊ ကြည့်လည်းလုပ်နော်၊ တော်ကြာ ... ရွှေစွန်ညိုကြီးက အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ပြီး မေမေ့ကိုလာပိုးနေတာဆိုရင်တော့ သမီးနဲ့အတွေ့ပဲ”

“အိုအေ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းမချောလေးတွေပြည့်လို့ပါ၊ ငါ့လိုမုဆိုးမ ကလေးတစ်ယောက် အမေကို စိတ်မဝင်စားလောက်ပါဘူး”

“လျှော့မတွက်နဲ့ ကိုကံချွန်ရေ ... ကျားဆိုတာ ဝါးစရာ ရှိရင် ပျိုသော၊ အိုသော အကုန်ဝါးတာပဲ ... တဲ့”

“ဟင် ... သမီးက ဒါတွေဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေရတာ လဲ ... ကေန္တ ... ”

“တစ်မျိုးမထင်လိုက်ပါနဲ့ မေမေရယ် ... ခုပေါ်နေတဲ့ အပျိုစင်တို့ အပျိုမတို့ လုံမလေးတို့စတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ မိန်း ကလေးတွေသိသင့်သိထိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန် ပညာပေးဆောင်းပါးတွေ အများကြီးဖတ်ရတာပဲ မေမေရဲ့ ... ”

သမီးကပြန်ပြီး ပညာတွေပေးနေလျှင် သမီးအတွက် ရင် အေးသင့်သလောက် အေးမိပေမယ့် မအေကိုပြန်ပြီး ဆရာကြီး လုပ်နေတာတော့ သဇင်နှင်း မကြိုက်နိုင်ပါချေ။

ဟင်း ... မအေထက်သမီးတစ်လကြီးလို့။ ခွေးလေး အရောင် ပါးလျက်နားလျက် ...

“ကဲ ... သမီး တော်တော့၊ ငါလည်း ခါနစ်သမီးလေး ဘာမသိ၊ ညာမသိလေး မဟုတ်ဘူး၊ ညည်းကိုကျုပ်မွေးလာ တာ၊ တန်ရုံပဲကောင်းတယ် မကြီးစား ... ဒဲ့ပြော၊ ဘာစားချင် သလဲ၊ မေမေဈေးသွားဝယ်မလို့၊ ခွားနို့နဲ့ကြက်ဥတွေလည်း ဝယ် ခဲ့မယ်၊ အလကားရတဲ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ငါ့သမီးအတွက် အားရပါး ရကိုဝယ်ကျွေးပစ်လိုက်မယ် ... ”

“မေမေကြိုက်တာသာဝယ်ခဲ့ပါမေမေရယ်၊ မေမေသွားရင် ခြံတံခါးကို သော့ခတ်သွားလိုက်နော်၊ သမီးနားချင်တယ်”

“ပန်းဝယ်သူတွေလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သမီးရဲ့”

“မေမေ့ကိုစောင့်လိမ့်မယ် ... ကဲ သမီးတော့အိပ်ပြီ” တကယ်ပင် နဒီအိပ်ရာဘက်သို့ခြေလှမ်းလျှင် ဒေါ်သဇင် နှင်းတစ်ယောက် အိမ်ပိတ်၊ ခြံပိတ်ပြီး ဈေးသွားရလေ၏။

အခန်း (၉)

“ဘယ့်နယ့်လဲ လေးလေး ... အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဦးဝင်းလွင် ပြန်ရောက်လျှင် အမော့တကော မေးလိုက်သူက မင်းထင်သူရပါပင်။

သူ့အခန်းပေါက်ဝမှဆီးပြီး ဦးလေးဖြစ်သူကို ဖျတ်ခနဲဆွဲသွင်းကာ မင်းထင်သူရမေးလျှင် ဦးဝင်းလွင် အံ့ဩလေ၏။

သူ့တူဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ ယခုလို အသည်းအသန် ဂရုမစိုက်ခဲ့ဖူးဘူး မဟုတ်လား။

“လေးလေးက ဘာပြုံးတာလဲ ... သားကရိုးရိုးစိတ်ပူတာပါ။ သူ့ခမျာ သားကိုသွေးလှူပြီး အနားမယူရ၊ အစားကောင်းမစားရဖြစ်နေရတဲ့ကြားတဲ သားကားနဲ့ပဲ တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားရတော့ သားက သူ့အပေါ် အကြွေးတွေအများကြီးတင်သွားတယ် မဟုတ်လား။ ကဲပါ ... အခု သားပြောတဲ့အတိုင်း လေးလေး

သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ အိုကေတယ်နော် ... ”

“အိုကေပါတယ်ကွာ၊ သူ့အမေက နည်းနည်းရိုးပါတယ်၊ အကွက်ဆင်မှန်းတောင် မသိရှာဘူး။ အားရဝမ်းသာနဲ့ယူထားလိုက်တာပဲ”

“နဒီကိုရော တွေ့ခဲ့ရဲ့လားလေးလေး ... ”

“မတွေ့ခဲ့ဘူးကွာ၊ အဲဒါပဲကောင်းပါတယ်၊ ကောင်မလေးပါတွေ့ရင် အခုလောက်အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းခိုင်းတာလုပ်ရင်းနဲ့ ငါလည်း သူတို့ခြံထဲမှာ မိဒီယိုတစ်ကားလောက် တကယ်ရိုက်ချင်စိတ်ပေါက်သွားတယ်ကွာ၊ မထူးပါဘူးကွာ၊ ယုတ္တိလည်းရှိသွားအောင် ပန်းခြံပါတဲ့ဇာတ်ညွှန်းတစ်ပုဒ်လောက် ရေးလိုက်ဦးမယ်”

လေးလေးလွင် တကယ်ပင် စိတ်ပါလက်ပါဖြစ်နေလျှင် မင်းထင်သူရ မျက်လုံးပြုံးသွား၏။

“လေးလေးနော် ... လူပျိုကြီးပီပီ စိတ်ကူးတွေယဉ်မနေနဲ့ နဒီကိုလည်း မပစ်မှားနဲ့၊ ဇာတ်လမ်းတွေတွင်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းနဲ့ပဲ ကိုယ်နေစမ်းပါ။ မေမေ့အကြောင်းလည်း လေးလေးအသိသားနဲ့ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ငါ့အသက်လေးဆယ်တောင် မပြည့်သေးဘူး လူဆိုတာ အသက်လေးဆယ်ကျမှ ဘဝစတာမောင်၊ နဒီအမေက အရွယ်တင်လိုက်တာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း

မယ်စကြာဝဠာက အရှုံးပေးရတယ် ... ”

ဦးဝင်းလွင် မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ပြုံးရင်း ... ဖီးလ်အပြည့် နှင့်ပြောနေလျှင် မင်းထင်သူရမှာ ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်မစား နိုင်တော့ပါချေ။

“မှားပါတယ်ဗျာ၊ မှားပါတယ် ... ကိုယ့်လေးလေးကို ဘုရား၊ ရဟန္တာလောကမှတ်ပြီး ခိုင်းလိုက်မိပါတယ်၊ ခုတ်ရာ တခြား ရှာတာလွဲ၊ သူကပိုပြီးဆိုးလာတယ်၊ သွားစမ်းပါ လေး လေးရာ ... ဝါရင့်ဒါရိုက်တာကြီးပီပီ အပီအပြင်တွေ သရုပ် ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့၊ နဒီတို့သားအမိတော့ ချမ်းသာပေးပါ။ ကျန်တာ ဘယ်သူသွားကြွေကြွေရတယ် ... သွားခွင့်ပြုတယ်”

“အောင်မယ် ... ခွေးမသားလေး၊ မင်းခွင့်ပြုမှ ငါက လှုပ်ရှားရမှာလားကွ”

လေးလေးလွင်က မင်းထင်သူရကို နားရင်းလိုက်အုပ်နေ လျှင် အခန်းထဲမှာ ဝရုန်းသုန်းကား။

“လေးလေးက အသက်ကြီးပြီဗျာ၊ ခံသွားရမှာစိုးလို့ သတိ ပေးနေတာ”

“အသက်မကြီးဘူးမောင် ... ခုခေတ်ကောင်မလေးတွေ ကငါတို့အရွယ်တွေမှ သဘောကျတာ၊ ဒွေးတို့ ရန်အောင်တို့ အရွယ်ပဲကွ၊ ငါလည်း ဘယ်ဟိုင်းဦးမလဲ”

တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း တူဝရိုးနှစ်ယောက် ချစ်ကြည်

နေကြစဉ် မင်းထင်သူရ၏အခန်းထဲသို့ မေမေဝင်လာခဲ့လျှင် နှစ် ယောက်သုံး စက်မှ လျှာတစ်လစ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“မကြီးမယ်တွေနဲ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မောင်ဝင်းလွင် နော်၊ နင် ကလေးကို ဘာတွေသင်ပေးနေတာလဲ၊ နင့်မင်းသမီး တွေလည်း အိမ်ခေါ်မလာနဲ့လို့ ငါပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ ငါ့သား ... ကလေးလေးရှိသေးတယ်”

“ဆရာဝန်ပဲဖြစ်တော့မယ် ကလေးတုန်းလားမမထားရဲ့”

“နင့်တူရင် ငါ့သားဆတ်ဆလူးဖြစ်မယ်၊ အခု နင့်မတူ ဘူး၊ သူ့အဖေလိုပဲ မိဘပေးစားမယ့်မိန်းမကို စောင့်ယူမှာနော် သား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ၊ သား ... မေမေပေးစားမှာကိုပဲ စောင့်နေပါ့မယ်”

မျက်နှာသေလေးနှင့် မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး ဝါတော်လေးငါး ဆယ်ရ ဆရာတော်လို မင်းထင်သူရ ကတိပေးလိုက်လျှင် လေး လေးလွင်မှာ ဘယ်လိုမှမထိန်းနိုင်အောင်ပင် အူထဲကယားလာ ကာ တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း မရိုး၏လက်စာလည်းမမိရ အောင် အခန်းပြင်သို့ထွက်ပြေးရပါတော့သည်။

မမထားရေ ... ခင်ဗျားသား ရေခဲတုံးလေး နဒီဆိုတဲ့ ဆပုတုံး၊ အပုခဲလေးကြောင့် အရည်ပျော်ရုံတင်မက ... နလုံး သားတွေ ဆူပွက်အငွေ့ပျံကုန်ပြီဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး

လောင်းကြေးထပ်လိုက်ပါရဲ့ဗျာ။

သို့သော် _ လေးလေးလွင်မှာ ရင်ထဲမှသာ စကားဆိုခဲ့၍
ပါးစပ်ကတော့ ဘာမှဖွင့်မပြောခဲ့ပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျားလည်းကြောက်ရ၊ ကျား
ချေးလည်းကြောက်ရဆိုသလို မနီးတော်ဘုရားကို ကြောက်ရသကဲ့
သို့ တူတော်မောင်ကိုလည်း ချစ်ရလို့ ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၀)

၂ရက်ခန့်ကြာလျှင် ဦးဝင်းလွင် နဒီတို့ခြံကို တစ်ခေါက်
ရောက်ပြန်သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် နဒီကိုမတွေ့ရဘဲ သဇင်
နှင်း တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ပန်းတွေကို ကတ်ကြေးဖြင့်ဖြတ်
နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးဝင်းလွင်၏ကားလေး ခြံထဲသို့လျှောခနဲဝင်ခဲ့ပြီး သူမ၏
အနီးတွင် ရပ်လိုက်လျှင် ပန်းခူးနေသည့် သဇင်နှင်းက မော့
ကြည့်လိုက်၏။

“ဪ ... ဒါရိုက်တာကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် ကားလာရိုက်
မယ်”

“မင်းသာ။ မင်းသမီးတွေက ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ သမီးသိရင်
ဝမ်းသာရှာမှာ”

“နေတိုးနဲ့သက်မွန်မြင့်ပါ။ ဇာတ်လမ်းအရ မင်းသမီးက ပန်းစိုက်စားမယ်၊ မင်းသားက အရမ်းချမ်းသာတယ်၊ အိမ်နီးချင်း တွေပေါ့ဗျာ၊ နောက်တော့ ဘာညာ ... ဘာညာ ဇာတ်လမ်း တွေဖြစ်၊ မိဘတွေက ဘယ်သဘောတူမလဲ၊ လုံးဝသဘောမတူ ဘူး”

“ရှင် ... ”

“ဪ ... ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီဒီယိုထဲမှာပဲဗျာ ... နောက်ဆုံးကျ ပရိသတ်အလိုအရ ကြိမ်နီ ပြီး ညားပေးရမှာပေါ့။ အပြင်လောကနဲ့တော့ ဘယ်တူနိုင်မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ပါတယ်”

ဒေါ်သဇင်နှင်းမှာ ကတုန်ကယင်တွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ ငါ့သမီးလေးကိုများ စောင်းပြီးပြောနေတာလား။ ဟိုဆရာဝန် လောင်းလေးက ကျိကျိတက်အောင်ချမ်းသာတယ်ဆိုတော့ မမျှော် မှန်းရဲအောင် စကားတွေအပြတ်ပြောနေတာဖြစ်ရမယ်။

ကိုယ်ကသမီးရှင်မို့ ခံတော့မခံချင်။ သို့သော် ပြန်ပြောရင် လည်း မလုံတဲ့အိုးမို့ တုတ်မိုးရုံနဲ့ကွဲတယ်လို့ အပြောခံရဦးမယ်။
နောက်ဆုံး ... သဇင်နှင်း ငြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။

“အင်း ... အဲဒါ နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် လာရိုက်မယ် မင်းသမီးက ဒီအိမ်မှာနေမယ်၊ မင်းသားကတော့ ဟိုဘက် ကိုယ်

တို့အိမ်ပေါ့ ... နေမယ် ... ”

“ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမှာလဲဟင်”

“တစ်ပတ်လောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကား ရိုက်လာရင် ညီမတို့ခြံငှားခအတွက် နောက်ထပ် ၅သောင်းထပ် ပေးမယ်၊ တစ်ပတ်ငှားရုံနဲ့ သိန်းရတာ တန်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ တန်ပါတယ်”

သဇင်နှင်းမှာ သမီးလေးအတွက်ရင်နာရသဖြင့် စကား ပြောရတာ အဆင်မချော။ ယောင်တီယောင်ကန်း ဖြစ်နေမိ၏။ တကယ်လည်းသဇင်နှင်းဟာ သမီးလောက်တော့ မထက် ဝါဘူး။

“ဪ ... ဒါထက် ကိုယ့်ကိုအိမ်ထဲပြုပါဦး၊ အိမ်ပါရိုက် မှာဆိုတော့ အနေအထားလေး ဘာလေးကြည့်ချင်လို့ပါ။ နဒီရော နဒီဘယ်သွားလဲ”

“နဒီ စာသင်သွားပါတယ်၊ ၅တန်းကလေး ငါးယောက် တို့ တာဝန်ယူထားတယ်လေ”

ဒေါ်သဇင်နှင်း အိမ်ထဲသို့ဒေါ်သွားပြီး ပြရပြန်သည်။ ဒေါ် သဇင်နှင်း၏အသွင်က အတီးအတ နိုင်နေသဖြင့် ဦးဝင်းလွင် ထင်သေးလေသလားမသိ။

အိမ်ထဲမှာ လျှောက်ကြည့်တာ ဒေါ်သဇင်နှင်း၏အနားသို့ ကျောက်ကပ်။ သူမ ဦးဝင်းလွင်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖျက်မှောင်ကျပြီး

မီးဝင်းဝင်းတောက်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ချလိုက်၏။

ဦးဝင်းလွင်မှာ မထင်မှတ်သဖြင့် လန့်ဖျပ်သွားမိမတတ်။ သို့သော် ... သူက ဟန်ဆောင်ကောင်းပါသည်။

စကားကို လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး သခင်နှင်းနှင့်လည်း အဝေးကြီး ခွာလိုက်၏။

“နေတိုးက တက်လူထဲမတော့ တော်တော်ကြီးစားတဲ့ မင်းသားဗျ။ မာနလည်းမာနခဲပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ... ဇာတ်လမ်း အရ မာနခဲပေါ့လေ။ အမယ် ... သက်မွန်မြင့်ကလည်း အထဲ မှာထက် အပြင်မှာကပိုချောတယ်။ ညီမတွေ့မှာပါလေ”

“ဒီမှာ ... ဦးဝင်းလွင်၊ ရှင်လူကခတ်မှားနေပြီ။ ကျွန်မ အပျိုပေါက်ကလေးမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ရှင်သံကြားရင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန် နေတတ်တဲ့အရွယ်လည်း မဟုတ်ဘူး ... ရှင့်ဆက်ဆံပုံတွေ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။ ရှင့်ငွေရှင်ပြန်ယူသွားတော့ တစ်ပတ်ကို တစ်သိန်းမကလို့ နှစ်သိန်းပဲပေးပေး။ ကျွန်မ မငှားတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့သားအမိရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငွေတစ်သိန်းနဲ့မလဲနိုင်ဘူး”

“ဗျာ ... ညီမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ကိုယ့်အပေါ် အထင်တွေလွဲကုန်ပြီထင်ပါတယ်။ ကိုယ့်တို့က ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ဆိုတော့ လူတိုင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့လူတန်းစားမခွဲဘဲ၊ အစိမ်း အကျက်မခွဲဘဲ ခင်တတ်တာပါ ... ညီမ အထင်မလွဲသင့်ပါ ဘူး”

သူ ဖြေဆေးထိုးသော်လည်းမရတော့ပြီထင်။ ဒေါ်သခင် နှင်း၏ရုပ်က ပူးသိုဖရုံမသီးတော့မည်ရုပ်နှင့်။

“ဒါတွေ ကျွန်မနားမလည်ဘူး။ နားလည်မှုလည်းမပေးနိုင် ဘူး။ စောစောက ရှင့်ပါးစပ်နဲ့ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းကလည်း ကျွန်မ သမီးကို နှစ်နာစေတယ်။ အခု ... ရှင်လုပ်ပုံကိုပုံကလည်း ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ညစ်နွမ်းစေတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ထဲရှိတဲ့အိမ်ကို ရှင် အထဲဝင်၊ အပြင်ထွက်လုပ်နေတာ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

ပြောပြီး ဒေါ်သခင်နှင်း အိမ်ထဲမှအပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။ သည်တော့လည်း ဦးဝင်းလွင် ဣန္ဒြေမပျက် ပါလာခဲ့သည်။

“ကိုယ်ကတော့ ရိုးရိုးပါ။ ညီမရော ကိုယ်ရောအရွယ်တွေ ရောက်နေကြပြီမို့ အလုပ်ကိစ္စကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်မိတာပါ။ လွန် တာရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ စီစဉ်ပြီးသားဇာတ်နဲ့ ရေးပြီး သားဇာတ်ကိုတော့ အလကားမဖြစ်ရပါစေနဲ့။ စိတ်ကိုရှည်ရှည် ထားပြီး ပြောထားတဲ့အလုပ်ကိုဆက်လုပ်ပါ ညီမရယ် ... ကျွန် တော်သွားပြီ ... ”

ကားပေါ်သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ဦးဝင်းလွင် တက်သွား လျှင် သခင်နှင်း မျက်မှောင်ကျလျက် ကျန်ခဲ့၏။

သူဟာ ဘာသဘောနဲ့ ချဉ်းကပ်လာတာလဲ။ ရိုးရိုးလား၊ ဆန်းဆန်းလား ... ။

တကယ်ပဲ ရုပ်ရှင်၊ ဝီဒီယို ခွိတ်ချင်တာ သက်သက်လာ။
သမီးနှင့်တိုင်ပင်ပြီးမှ ဆက်လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့် သူမဆုံးဖြတ်
တော့မည်။

ငွေတစ်သိန်းဆိုတာလည်း နည်းတာမှတ်လို့နော်။

အခန်း (၁၁)

ကလေးတွေကို နဒီ မနက်ပိုင်းပြောင်းပြီး စာသင်ပေး
သည်။ မနက် ၆နာရီခွဲမှ ၈နာရီအထိပေါ့။ အင်္ဂလိပ်နှင့်သင်္ချာ။
ညနေပိုင်းကတော့ နဒီ ပန်းခင်းထဲမှာ ရေလောင်းချိန်။
တစ်နေ့လုံးလည်း လိုအပ်တာလုပ်ပါသည်လေ။ မေမေနှင့်အတူ
ပေါ့။

သည်နေ့လည်း ကလေးတွေကို စာသင်ပြီးလို့အပြန် နဒီ
ရုပ်ကွက်ဈေးလေးမှာ ဈေးဝင်ဝယ်ခဲ့သည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်
အနည်းငယ်ပေါ့။

ဈေးဝယ်ပြီး ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကိုဆွဲလျက် နဒီဈေးထဲမှ
ထွက်လာခဲ့လျှင် သူမအနီးမှ အရိပ်တစ်ခုကပ်လိုက်လာသလို
ခံစားလိုက်ရ၏။

လူအများကြားထဲမို့ သည်လိုပဲ တိုးဝေသွားတာလားဟု

နဒီ ထင်မှတ်နေစဉ် ... သူမ၏လက်ထဲမှ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို ထိုသူက ဆွဲယူသွားခဲ့၏။

“အို ... ”

ရန်တွေ့မလို့ နဒီလှည့်ကြည့်လျှင် သူမ ဘယ်လိုမှထင်မှတ်မထားသည့် ကိုကိုရွှေမင်းသားကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထုံးစံအတိုင်း သူ့အသွင်က လူအများကြားမှာ ထင်လင်းဝင်းပလျက်။ ကြည့်စင်နုဖတ်သော အသားအရည်ကဝင်းတာလား။ သူ့ရုပ်ချောချောလေးက ထင်းနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် စမတ်ကျသည့်အဝတ်အစားများကြောင့်ပေပဲလား။

သူမက မျက်မှောင်ကျုံ့လျက် သူ့ကိုခပ်တင်းတင်းကြည့်နေလျှင် သူကပင်အပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“သွေးလှူရှင်လေးကို တစ်ခုခုအမှတ်တရ ကျေးဇူးပြုချင်လို့ပါ။ မနက်စာတစ်ခုခုသွားစားရအောင်နော်”

အလို သူ့အပြုံးက ချိုအိအိနူးညံ့လိုက်တာ။ ကောင်မလေးတွေတန်းစီပြီး ပစ်ကျသွားမယ့်ရုပ်မျိုးပဲ။ သူ့ကိုမမြင်ရလို့ သေသွားနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲ ငါထိပ်ဆုံးကမပါအောင် တော်တော်ကြိုးစားရမှာပဲ။

စိတ်အလိုမလိုက်နဲ့၊ မလိုက်နဲ့။ နုတုန်းခွဲထားမှ အနာရောဂါဆိုတာ ပျောက်ကင်းမယ်။

“အပိုရှင် ... အိမ်ကျရင် ထမင်းကြော်စားရမယ့်ကိစ္စ

ကြီး၊ နောက်ပြီး ... သွေးလှူတယ်ဆိုတာလည်း ရှင့်မှရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက လှူမှာပါပဲ ... ”

မိကြူထံမှ အကြောင်းစုံသတင်းရပြီးသားမို့ မင်းထင်သူရပြီးနေမိပါသည်။ ဒီကောင်မလေး ရှက်ရမ်းရမ်းနေတာပါ။ သူ့ကောင်မလေး၏အထုပ်ကိုသာမက ကောင်မလေး၏ လက်ကိုပါ ညှင်သာစွာဆွဲဆုပ်ယူလိုက်ပါသည်။

“လာ ... သွားကြစို့၊ တစ်ခုခုစားရအောင်၊ မင်းနဲ့ခင်ချင်တယ်၊ မငြင်းနဲ့ကွာ ... နော်”

နောက်ဆုံးတော့ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့်နဒီပါသွားရတာပါပဲ။

အလို သူ့လက်တွေက နူးညံ့လိုက်တာ။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး နှင်းဆီပွင့်တွေလို အိဖတ်နေလိုက်တာ။ ရင်ထဲမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း နဒီဇော့ချွေးပျံ့နေမိတာ သူ့ကိုနာဖျားသွားလို့ ဖြစ်ပါသည်။

သူမသိအောင် တအိအိ ပြိုကျနေသည့် နဒီအချစ်ရဲတိုက်ကြီးသည် ရင်ထဲမှာ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့မှာပေမယ့် အပြင်မှာတော့ သူမ စိတ်ကိုတင်းထားရပါသည်။

သူ့ကားပေါ်မှာ သူမပါသွားခဲ့သည်။ ဟင်းရွက်အိတ်ကြီးကလည်း ကန့်လန့်၊ ကန့်လန့်။

“ကျွန် ... ကျွန်မ မေမေ့ကို မပြောရသေးဘူး။ အကြာ

ကြီးနေလို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ အို ... အပြန်ကျရင် မေမေ့ကိုဘယ်လို ညှာရပါ့မလဲ”

တစ်ယောက်တည်း ခိုကလေးလို နဒီညည်းနေလျှင် မင်း ထင်သူရ အလွန်ကြင်နာသနားသွားမိခဲ့သည်။

ကောင်မလေးရယ် ... စောစောက ဟန်ဆောင်တင်းမာ ခဲ့သမျှ ယခုတော့လည်း ရုပ်သေးရုပ်လေးလိုပဲလားကွယ်။

သို့သော် ... မင်းထင်သူရဆိုတာလည်း ဆရာကြီးမဟုတ် ရပါ။ တောကျွမ်းသည့်မှဆိုးကျော်ကြီးလည်း မဟုတ်ရပါ။

မွေးကတည်းက တစာစာနှင့် စာကိုသာအပတ်တကုတ် ကြီးစားလာခဲ့သည့် ဆေးကျောင်းသားလေးပါ။

ယောက်ျားလေးမို့ အဋ္ဌာရသ ၁၈ရပ်ကိုတော့ မြင်ဖူးထား သည်ပေါ့။

သူ ... အေးဆေးသည့်စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ သူမကို ခေါ်သွားလိုက်သည်။ မနက်စောစောစီးစီးမို့ ဆိုင်ထဲမှာ စုံတွဲ လေးအချို့သာ အတောင်ချင်းခက် လည်ချင်းယှက်လျက်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး နဒီ အရက်မွန်သွားရပြန်သည်။ အင်းလျားကိုမျက်နှာမူထားသည့်ဆိုင်မို့ လေနအေးက ခပ်နော့ နော့။

“ဘယ်လိုနေရာကြီးပါလိမ့်နော်”

သူမ၏ညည်းတွားသံ မပီမသလေး ထွက်ပေါ်လာပြန်လျှင်

မင်းထင်သူရ အသည်းယားလှ၏။

“ဘယ်ဂူထဲက သူတော်စင်မလေးကို ခေါ်လာမိခဲ့ပါလိမ့်။

ဒါ ... မှော်ရုံတောပေါ့ကွယ်”

“ရှင် ... မနောက်နဲ့နော်”

သူမက သွေးပျက်နေတာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိနေလို့ လည်းဖြစ်ပါသည်။ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေလို့ ကျားကန် ထားရတာလည်း မောလှပါပြီ။

သို့သော် ... အလွှာချင်းက မိုးနဲ့မြေမို့ အချစ်‘ထူး’တွေ ခိုင်အောင်ခတ်ထားရတာပါ။

သူမ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတာကိုကြည့်ပြီး မင်းထင်သူရ ခပ်တိုးတိုးရယ်နေလျှင် နဒီမျက်စောင်းထိုးမိသည်။

မှာထားသည့် အစားအစာများရောက်လာခဲ့လျှင် သူမက နဒီအတွက် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပေး၏။

“ကဲ... စား တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နုပျိုလန်းဆန်းတဲ့ အချစ် နေ့တွေအတွက် ... ”

“ရှင် ... ”

ကိုင်ထားသည့်နွန်းနှင့်ခက်ရင်း လွတ်ကျပြီး သူမအထိတ် တလန့်အော်လိုက်လျှင် သူမတော့ အလှဆုံးအပြုံးနှင့်ကြည့်၏။

“ရှင် ... မနောက်နဲ့နော်”

“မနောက်ပါဘူး နဒီရယ်၊ ကိုယ်လည်းတစ်ခါမှ ဒီလို

မဖြစ်ဖူးခဲ့ပါဘူး။ အတွေးထဲမှာ နဒီပဲစိုးမိုးနေတယ်။ ကားတိုက်မိမိ မလို ဖြစ်တုန်းက နဒီကိုချီပွေ့ထားခဲ့ရသလိုပဲ။ နောက်လည်း တစ်သက်လုံးချီပွေ့ထားချင်မိတယ်”

“ဟာ ... သွားပြီ”

“ဟုတ်တယ် ... သွားပြီ။ အချစ်ဟာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ ကြီးဆိုရင် ကိုယ်တော့ အဲဒီအထဲကို ရေစုန်မျောသွားပြီ။ မျောချင်လည်းမျောပါစေတော့ နဒီရယ်။ ကိုယ်မင်းကို မမြင်ရရင် မနေနိုင်တော့ဘူး။ မချစ်ရရင်မဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါနော်”

ပန်းနုသွေးရောင် ထနေပြီး ... မနေတတ်။ မထိုင်တတ် ဖြစ်နေ။ ခေါင်းလေးငုံနေသည့် နဒီလက်ကလေးကို မလွှတ်တမ်း ကိုင်ဆုပ်။ ဖျစ်ညှစ်ရင်း မင်းထင်သူရ လူပျိုစကားပြောနေရတာလည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားပါ။

သူလည်း ဒီဘာသာရပ်မှာ မကျွမ်းကျင်ပါ။ သို့သော် မင်းထင်သူရ ပျော်နေသည်။

နဒီလက်ကလေးကို ကိုင်ဆုပ်ထားရတာနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို တောင် ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့အထိ ခွန်အားတွေပြည့်ဝသွားခဲ့တယ်။

ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်မလေးကိုလည်း ပန်းကလေးလို ရင်ဘတ်မှာ ရွှရွလေးထိုးစိုက်ထားချင်မိတယ်။

ကောင်မလေးကတော့ သူ့ကိုမော့မကြည့်ရဲဘဲ သူမ၏

လက်ကလေးကိုသာ အတင်းရုန်းယူနေခဲ့သည်။

အလို ... ဒီလောက်ရဲရင့်တဲ့ကောင်မလေးဟာ အချစ်နှင့် တွေ့တဲ့အခါ နလန်မထူနိုင်အောင် နာဖျား၊ ကျဆုံးသွားရသတဲ့ လား။

“ပြောပါ နဒီရယ် ... ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ပါတယ်လို့ နော်။ ကျွန်တော် နောက်၂နှစ်ဆို ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မှာပါ။ နဒီကို ကောင်းကောင်းလုပ်ကျွေးနိုင်ပါပြီ”

တကယ်က ... မင်းထင်သူရ လိုချင်တာ အချစ်ကိုအချစ် အတိုင်းရင်ဆိုင်သွားချင်တာပါပဲ။ သူလိုချင်တာ အချစ်သက်သက်။

ကြိုလာသမျှ ကိစ္စတွေဆိုတာ အသေးအပွဲ။ နှစ်ယောက် အတူရင်ဆိုင်သွားမှာပေါ့။

မျှော်လင့်တကြီး မျက်ဝန်းများဖြင့် မင်းထင်သူရ နဒီမျက်ဝန်းထဲမှာ အချစ်ကိုရှာဖွေ ငုံ့လင့်နေမိသည်။

အရည်လဲနေသည့် မျက်ဝန်းလှလှထွေထဲမှာ အချစ်က အထင်းသာ။

သို့သော် ... ထိုအချစ်နှင့်အတူ၊ စိုးရွံ့မှုတွေ၊ ထိတ်လန့်မှုတွေ၊ မစွန့်စားရဲတာတွေကိုပါ ယှဉ်တွဲပြီး တွေ့လိုက်ရလျှင် သူ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါရမ်းမိ၏။

“ကဲ ... စားကြစို့၊ တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှမခွဲ

ကြေးနော် ... နဒီ၊ အရာရာ အချစ်နဲ့ဖြေရှင်းသွားမှာပေါ့ကွယ်”
သူက စတင်အချက်ပေးလိုက်ပြီး ... မှာထားသည့်
အစားအသောက်များကို နှစ်ယောက်အတူ စားလိုက်ကြသည့်
အခါ ကမ္ဘာကြီးက ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ကောင်းသွားခဲ့၏။

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲမှထွက်လိုက်ကြပြီး အင်းလျားရေ
စပ်သို့သွားကြည့်လိုက်ကြသေးသည်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့
သည်အလား။

ခါတိုင်းက အင်းလျားကို ပကတိမျက်စိဖြင့် ကြည့်ခဲ့ကြ
ပြီး ... ယခုကျ ရင်ထဲမှာအချစ်ကြောင့် အရာအားလုံးအစွမ်း
ကုန် သာယာလှပနေသည်မို့ အင်းလျား၏အလှက သူတို့နှစ်ဦး
၏ရင်ထဲမှာ တစ်သက်မမေ့ချင်စဖွယ်။

အင်းလျား၏လေနအေးက ဆောင်း၏အငွေ့အသက်တို့ကို
သယ်ဆောင်လာခဲ့စဉ် မင်းထင်သူရနှင့်နဒီတို့ ကန်ဘောင်ရိုးမှာ
နှစ်ယောက်အတူ လက်တွဲပြီး လမ်းလျှောက်မိကြ၏။

နှစ်ယောက်သားလောကကို ပျော်ရွှင်ကြိုဆိုသည့်မျက်ဝန်း
များဖြင့် မမှိတ်မသုန် ကြည့်မိကြပါသည်။

“အတူထိုင်ရအောင် ... ကိုကို”

“ဗျာ ... ”

နဒီအခေါ်အဝေါ်က သာယာငြိမ်ညောင်းစွာ မင်းထင်သူရ
၏နားထဲသို့ စီးဝင်ပေမယ့် သူ့အံ့ဩနေလျှင် ခုံတန်းလေးမှာ

ထိုင်ရင်း နဒီ သူ့ကိုဖြောင့်ချက်ပေးမိ၏။

“ကိုကိုက ရွှေမင်းသားလေးလေ ... နဒီရင်ထဲက
တိတ်တခိုးအခေါ်အဝေါ်ပါ ... ”

“ဒါနဲ့များတောင်ကွာ ... ပြောရတာလက်ပေါက်ကပ်
လိုက်တာ၊ စပြောကတည်းက အင်းဆို ပြီးရောပေါ့”

“ဒါကတော့ကိုကိုရယ် ... မိန်းကလေးပဲ၊ အညွှာလွယ်
လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ခုတောင် ကိုကိုက ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်
ပွဲသိမ်းပစ်လိုက်လို့၊ နဒီသဘောသာဆို ရင်ထဲကပဲချစ်မယ်၊
အပြင်လောကမှာ မချစ်ရဲပါဘူးရှင် ... အလွှာက အရမ်းကွာ
တယ်မဟုတ်လား ... ”

“အမယ်မင်း ... နဒီရယ်၊ အလွှာတွေဘာတွေ ထည့်ပြော
မနေပါနဲ့၊ ကိုကိုတို့အားလုံး လူပြည်၊ မြန်မာပြည်ထဲမှာအတူ
နေကြတာပါ။ အမိုးတစ်ခုထဲ အခင်းကမြေကြီးပေါ်မှာနေကြတာ
ပါ။ ကြည့်စမ်း ကိုလိုလူစားလောက်ထား။ ဒွေးလို တကယ့်
နာမည်ကျော် ဂရိတ်ကြီးတောင် နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျ ဖျတ်ခနဲ
သေဆုံးသွားတာပဲ မဟုတ်လား ... တကယ်တရားကျစရာ
ကောင်းတယ်၊ သေတော့ သူ့နာမည်တွေ၊ ပစ္စည်းတွေ၊ ဘာတစ်
ခုယူသွားနိုင်သလဲ၊ မီးရှို့ပြာဖြစ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား ဘဝဆိုတာ”

မင်းထင်သူရ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေပြောနေလျှင် နဒီ
သူ့ကို ပိုချစ်သွားရပါ၏။ လူက လက်တောက်လောက်နဲ့ ဓမ္မ

ကထိကစကားတွေ ပြောနေလို့ပါပဲ။

“အဲဒီတရားကို ကိုမေမေကို အရင်ချသိလား ... ကျန် တဲ့သူက ဒီလောက်ကိစ္စမရှိဘူး”

“ချရမှာပေါ့၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေလျှော့ဖို့၊ ငါဆိုတဲ့ အတ္တတွေ လျှော့ဖို့ ... ”

“ကိုကိုရောလျှော့ပါလား”

“လျှော့ပါတယ်ကွယ် ... လျှော့ပါတယ်၊ နောက်ဆုံးတစ် နေ့ကျ ဟောဒီ နဒီဆိုတဲ့ အချစ်ဆုံးလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒေါက် တာဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကလေးလောက် အဖက်တင်ရင်တော်ပါပြီ မဟုတ် ဘူးလား”

သူ့ပုံစံနှင့်သူ့အပြောကြောင့် နဒီ ကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာ ရယ် မောမိပါသည်။

ယခုကျ နဒီရင်ထဲမှာ ကိုကိုပဲရှိနေပြီး မေမေဆူမှာတောင် မေ့လို့သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၂)

ဗီဒီယို ရိုက်သည့်နေ့မှာတော့ နဒီရော မေမေပါ အိမ်မှာ ခိုနေခဲ့ကြသည်။ ဇာတ်လမ်းအရ သက်မွန်မြင့်က ပန်းစိုက်စား ခုတ်။ သားအမိနှစ်ယောက်ပါပဲ။

ဒေါ်သဇင်နှင်းမှာ သူတို့ဗီဒီယိုရိုက်တာကိုကြည့်ပြီး တို့သား အမိကိုများ စောင်းရိုက်နေတာလားလို့ပင် ထင်မိ၏။

သိနိုင်ဘူးလေ။ ဇာတ်လမ်းဆိုတာလည်း တစ်ထိုင်တည်း နှင့် ဖန်တီးလို့ရတာပဲ မဟုတ်လား။

သားအမိနှစ်ယောက်လုံး မနက်အစောကြီးကတည်းက အလုပ်တွေကို ပြတ်အောင်လုပ်ထားပြီး သူတို့ဗီဒီယိုရိုက်တာကို ကြည့်နေမိကြ၏။

သူဦးလေး ဒါရိုက်တာ ရုပ်ရှင်ရိုက်လို့ပေပဲလား။ အကြောင်း နာပြီးလားလေသလားတော့မသိ။ မင်းထင်သူရလည်း နဒီတို့

ခြံဘက်သို့ ရောက်နေခဲ့သည်။

သူ့ခမျာ နဒီအနားသို့ မရဲတရဲကပ်လာခဲ့လျှင် သူမ တွန်းထုတ်မိသည်။

“တော်ကြာ ... ကို့လေးလေးသိသွားလိမ့်မယ်၊ ဣန္ဒြေ နဲ့နေစမ်းပါ၊ သွား ... ဟိုစကားဝါပင်အောက်မှာ သွားနေ”

“ရက်စက်တယ်ကွာ ... တကယ်ပဲ”

ယောင်လည်ယောင်လည်ဖြင့် စကားဝါပင်ရိပ်သို့ မင်းထင်သူရရောက်သွားပြန်၏။

မင်းသားနှင့်မင်းသမီးကို ငေးကြည့်တာကနည်းနည်း။ မင်းထင်သူရ၏မျက်လုံးများမှာ နဒီထံတွင်သာ တရစ်ဝဲဝဲရှိနေ၏။

နဒီကလည်း ထို့အတူ။ ဗီဒီယိုရိုက်တာထက် ကိုကို့ မျက်နှာငွေလမင်းကို ခိုးကြည့်ခြင်းကိုသာ နဒီပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

ဟိုဘက်ခြံနှင့်သည်ဘက်ခြံ နှစ်ခြံနှင့်ပင် ဇာတ်ကမ္ဘဲထား၏။ နေတိုးက ဟိုဘက်ခြံမှ သူ့ဌေးသား။ သက်မွန်မြင့်က သည်ဘက်ခြံမှ ပန်းသည်။

ကြည့်နေရင်းနှင့်ပင် နေတိုးနေရာမှာ မင်းထင်သူရဖြစ်လာပြီး သက်မွန်မြင့်နေရာမှာ နဒီဖြစ်လာ၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသည်းအသန်ချစ်နေကြသူနှစ်ဦး၏ ချစ်ခရီးက မဖြောင့်ဖြူးခဲ့ချေ။

နေတိုး၏အလွမ်း၊ သက်မွန်မြင့်၏အလွမ်းကိုကြည့်ပြီး နဒီမျက်ရည်ကျနေမိသည့်အခါ မင်းထင်သူရ သူမ၏အနီးသို့ လှစ်ခနဲရောက်ရှိလာခဲ့၏။

“နဒီ ... မငိုပါနဲ့ကွာ၊ ကိုကိုတို့ကျရင် အဲဒီလို လုံးဝ မဖြစ်စေရဘူး။ ကိုကိုကတိပေးတယ်၊ လောကကြီးကို နဒီနဲ့အတူ ကိုကိုရဲရဲရင်ဆိုင်သွားမှာပါ ... ”

အနားသို့ကပ်ပြီး ကိုကိုပြောလျှင် ဗီဒီယိုရိုက်တာကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျနေမိသည့်နဒီမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ရ၏။

“သူတို့ကိုကြည့်ပြီး သူတို့နေရာမှာ ကိုယ်တွေ့ရောက်နေသလိုပဲ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုဦးလေးက တမင်ပညာပေးနေတာလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါ ... ဗီဒီယိုရိုက်နေတာပါ၊ ဒီလောက်ချာန်ဝင်မနေပါနဲ့”

နဒီနှင့်ကိုကိုတို့ ဗာဒံပင်ရိပ်မှာထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြစဉ် အိမ်ထဲမှ မေမေထွက်လာလေ၏။

“ကလေးတွေ မနက်စာမစားကြသေးဘူးလား၊ ဗီဒီယိုရိုက်တာကြည့်ရင်း အချိန်ကုန်လို့တောင်ကုန်မှန်း မသိဘဲနော်”

“စားမယ်မေမေ ... ကိုမင်းထင်သူရကိုလည်း ကျွေးရအောင်နော်”

“မေမေကကျွေးပါတယ်၊ သူကစားနိုင်ပါ့မလား”

သားအမိနှစ်ယောက်၏ စကားကိုမင်းထင်သူရဝင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် စားနိုင်ပါတယ်အန်တီ ... ဒါပေမယ့်”

သူ့ဒါပေမယ့်ကို နဒီတို့သဘောပေါက်လိုက်၏။ လေးလေးလွင်၏ရှေ့မှာမို့ အနေအထိုင် သိုသိပ်ရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ထမင်းပြန်စားလေ၊ မောင်မင်းထင်သူရ ... ”

“ရပါတယ် အန်တီ ... လေးလေးရဲ့ ရှုတင်ထမင်းကိုပဲ ကပ်စားလိုက်တော့မယ်၊ ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ ကျောင်းအားရက်တွေမှာ လိုက်စားနေကျ”

သားအမိနှစ်ယောက် မီးဖိုထဲမှာ ထမင်းစားဖို့ပြင်နေစဉ် ဦးဝင်းလွင်တို့လည်း ရှုတင်နားပြီး ထမင်းစားကြပါလေသည်။

အခန်း (၁၃)

“မင်းသားရဲ့သူငယ်ချင်းနဲ့ မင်းသမီးရဲ့သူငယ်ချင်းလုပ်ဖို့ မော်ဒယ်တွေကိုငှားရင်ရတော့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချောင်းသာအထိဆိုတော့ သူတို့မိဘတွေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေကတစ်မျိုး စရိတ်ထောင်းမယ် ... ”

“သူတို့အတွက်လည်း ပိုက်ဆံအကုန် သက်သာချင်သေးတယ်မဟုတ်လား ... ”

မင်းထင်သူရ၏အခန်းထဲမှာ လေးလေးလွင်လာပြီး ခိုလိုသည်နေခြင်းဖြစ်၏။

“လေးလေးရဲ့ကုမ္ပဏီက အကုန်ခံမှာပဲဟာ၊ လေးလေးက ဒါရိုက်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အသေးစိတ်တွေ ပူပင်နေရတာလဲဗျ ... ”

“မင်းမသိပါဘူးသားရာ ... အခုရိုက်တဲ့ကားက လေး

လေးပါ ချယ်ယာပါထားတဲ့ကားကွ၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကွ၊ လေး
လေးလည်း စရိတ်ကျဉ်းသွားအောင် သားတို့လည်း အဆင်ပြေ
သွားအောင် သားနဲ့ဒီက မင်းသားနဲ့မင်းသမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ
လုပ်ပြီးချောင်းသာကို လိုက်ခဲ့ပါလား။”

“ဗျာ”

သူဦးလေး သူ့ကိုစိတ်စမ်းနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် နောက်
နေတာလားရယ်လို့ မင်းထင်သူရ ပြူးကြည့်နေမိလျှင် လေးလေး
လွင်က အသေးစိတ်ရှင်းပြနေလေ၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းတို့လိုက်တော့ မင်းရဲ့ကားတစ်စီး
လည်းယူသုံးလို့ရမယ်ကွာ၊ အရန်မင်းသာ၊ မင်းသမီးအတွက်
လည်း ပိုက်ဆံမကုန်ဘူး။ ဝါသနာပါရင် သားတို့လည်းဆက်ပြီး
ဗီဒီယိုရိုက်လို့ရမယ် ... ”

“ဟာ ... ဝါသနာမပါပါဘူး။ သားရဲ့နဒီကိုလည်း
မင်းသမီးအလုပ်မခိုင်းနိုင်ပါဘူး။ သူများဖက်တာ မကြည့်နိုင်ဘူး။
ဖက်စရာရှိ ကိုယ်ပဲဖက်မယ် ... ”

သူတူ၏ ရူးရူးရဲ့ရဲ့စကားကြောင့် ဦးဝင်းလွင်ရယ်မောနေ
လျှင် မင်းထင်သူရ ဆက်ပြီးဆွေးနွေး၏။

“လေးလေးအကြံကလည်းဗျာ၊ အောင်မြင်ရင်တော့အတိုင်း
ထက်အလွန်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နဒီအိမ်ကရော ထည့်မလားဗျ
ပြီးတော့ ... မေမေအကြောင်းလည်း လေးလေးသိပါတယ်ဗျာ။

မလွယ်ပါဘူး။ နေစမ်းပါဦး _ လေးလေးကရော နဒီနဲ့ကျွန်တော့်
ကို ဘာမှဝေဖန်ချက်မပေးတော့ဘူးလား။”

သူ ... ဦးဝင်းလွင်ကို အကဲခတ်ရင်းပြောလျှင် သူ
လေးလေးကပြုံးပြီး ခေါင်းခါပြပါသည်။

“လေးလေး ဘာမှဝေဖန်လိုပါဘူးကွာ၊ လေးလေးလည်း
ငယ်ရာကကြီးလာတာပဲ၊ လူငယ်ဆိုတာ လူမမာလိုပဲကွ၊ လူမမာ
နလန်ထတွေဆိုတာလည်း တစ်ခုခုကိုစားချင်ပြီဆိုရင် အသည်း
အသန်ပဲ၊ လူငယ်ဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲ _ တစ်ယောက်ယောက်
ကိုချစ်မိပြီဆိုရင် အသည်းအသန်ပဲ၊ ချစ်ကိုချစ်လိုက်ရမှ၊ ပြီး
တော့လည်းပြီးသွားတာပါပဲကွာ”

“ဟာ _ လေးလေးအယူအဆတွေမှားနေပြီ၊ ကျွန်တော်
နဒီကိုချစ်တာ ကောက်ရိုးမီးလို ဟုန်းခနဲမဟုတ်ဘူးဗျ၊ တစ်သက်
လုံးချစ်နေမှာ၊ ရာသက်ပန်ချစ်နေမှာ”

“ပြောကြတာပါပဲကွာ၊ ဒီလိုပါပဲ၊ ဒါဆိုမင်းအချစ်က ရှား
မီးလိုအချစ်ပေါ့ ဟုတ်လား ... ပူလိုက်မယ်ဖြစ်ခြင်း၊ မင်းကိုယ့်
အမေအကြောင်းလည်း ကိုယ်သိရက်နဲ့ကွာ”

“လေးလေးနော် ... စတုန်းကစပြီး ခုမှအဖျားမရှူးပါနဲ့၊
သားတို့နှစ်ယောက် ချောင်းသာလိုက်ခွင့်ရအောင် လေးလေးမှာ
ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်နက်တွေရှိမှာပါ၊ ကြံစမ်းပါဦး လေးလေးရယ်၊
လေးလေးခိုင်းတဲ့ မင်းသားသူငယ်ချင်းလည်း လုပ်ပါ့မယ်၊ နော်

နော် ... ”

မင်းထင်သူရ အသည်းအသန်ပူဆာနေလျှင် လေးလေးလွင် ခေါင်းညိတ်ပြီး အဖြေပေးလိုက်၏။

“အေး ... ငါ့စကားသာ နားထောင်၊ မမထားကိုလည်း ငါလှည့်ပြီးပြောမယ်၊ နဒီဘက်ကိုလည်း ငါသွားစည်းရုံးပေးမယ်၊ ကဲ ... မနက်ဖြန်သွားမှာ၊ ကားမောင်းဖို့ မင်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လောက်လည်း စပယ်ယာခေါ်ကွာ၊ မင်းကကျန်းမာရေးကခပ်ညံ့ညံ့ရယ် ... ”

“အိုကေ ... လေးလေး အားလုံးအဆင်ပြေစေရမယ်”

“ခွေးကောင် ... တစ်သက်လုံးက မလှုပ်ခဲ့သမျှ ခုတော့လည်း အမြီးလေးကိုထောင်လို့”

တူဝရီးနှစ်ယောက်၏ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံက အခန်းထဲမှာ ကျယ်လွင့်သွားခဲ့သည်။

“သဇင်သမီးက ရုပ်ရှိတယ်၊ ဒီ ... ရိုက်လက်စကားမှာ နေတိုးရဲ့သူငယ်ချင်းအဖြစ် ကိုယ်သုံးကြည့်ချင်တယ်၊ ကင်မရာစားလို့အဆင်ပြေသွားမယ်ဆိုရင် နောက်ကားတွေမှာ မင်းသမီးတင်ရိုက်မယ်၊ ညီမပါ ရောက်ဖူးအောင်လိုက်ခဲ့ဖို့၊ ချောင်းသာတင်ပဲဟာ၊ ဘယ်လောက်မှမဝေးဘူး၊ ၂ရက်၊ ၃ရက်ပဲ အလွန်ဆုံးကြာမှာ”

ဦးဝင်းလွင်မှာ ဒေါ်သဇင်နှင်း၏ အကြောင်းကိုသိသွားပြီမို့ လူကြီးလူကောင်းလိုပဲ တည်တည်ကြည်ကြည်။ သူမသဘောကျမည့်စကားများကိုသာ တွင်တွင်သုံးလိုက်၏။

“နန်းစပယ်လှိုင်တို့တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲတစ်ကား၊ နှစ်ကားလောက်ဇာတ်ရန်လုပ်ကြည့်ပြီးတန်းတက်သွားတာပဲ၊ မင်းသမီးဖြစ်လို့ကတော့ ရွှေမရှား၊ ငွေမရှားပေါ့ဗျာ၊ နဒီကိုကြည့်ရတာ ပါရမီပါပုံရပါတယ်၊ သင်လို့ကြားလို့လည်းတတ်လွယ်မယ့်

ပုံ၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ တစ်ခါပဲလာတယ်ဗျ။ အခုဟာက ဇာတ်ပို့လုပ်မယ့်မင်းသမီးလေးက သူ့ဖအေအသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ မလိုက်ဖြစ်တော့တာ၊ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ သဇင်သမီးလေးကို ပြေးမြင်မိလိုက်တယ်။ ကဲပါ ... စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ မိန်းမဖော်တွေလည်း အများကြီးပါ။ သားအမိနှစ်ယောက် စိတ်ပြေလက်ပျောက်လိုက်ခဲ့ကြပါတော့၊ ချောင်းသာခရီးဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သွားရရင် လေးငါးသောင်းတော့ ကုန်မှာနော် ... ”

ဦးဝင်းလွင်၊ မစားရဝခမန်းတွေပြောနေလျှင် ဒေါ်သဇင် နှင်း စိတ်ပါလာရသည်။

“သမီးသဘောကိုလည်း မေးကြည့်ရဦးမယ် ဦးဝင်းလွင်ရဲ့”

“အမလေးဗျာ ... ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့သာ မင်းသမီးဖြစ်ရမယ်ဆိုရင် ခုခေတ်မှာ ဘယ်သူမလုပ်ချင်ရှိမလဲဗျ။ နဒီသဘောတူမှာ၊ စိတ်ချ ... ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်”

“ကျွန်မလိုက်ဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ အိမ်က ပိတ်ထားလို့ရတယ်ထားဦး၊ ပန်းခင်းတွေကရှိသေးတယ်၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း ထည့်ရမှာလည်း စိတ်မချပါဘူး”

“ကဲဗျာ ... သဇင်လည်း စိတ်ချသွားရအောင် အဖော်အဖြစ် အိမ်ကမိကြူကို ဒေါ်သွားလိုက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ကို ဒေါ်ခွဲပါစေ၊ ကျွန်တော့်

ဘက်က ဒီထက်ပိုပြီး လိုက်လျောရဦးမလားဗျာ”

“မိန်းမဖော်ပါရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် မိကြူဖြစ်ဖြစ်ပါရင် ကျွန်မသဘောတူပါ့မယ်”

“စိတ်သာချပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အဆင်ပြေအောင် အားလုံးစီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

နောက်ဆုံး ဒေါ်သဇင်နှင်းမှာ ဦးဝင်းလွင်အပြောကောင်းလွန်းသဖြင့် နဒီကိုထည့်ရန် သဘောတူမိခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၄)

မင်းထင်သူရ၏ကားလေးထဲမှာ သူ့သူငယ်ချင်း အောင် ထူးကျော်က ဒီရိုင်ဘာလုပ်ပြီး အောင်ထူးကျော်၏ဘေးမှာ မင်း ထင်သူရ မင်းထင်သူရ၏ဘေးမှာတော့ နဒီ ထိုင်ခဲ့သည်။

ကားနောက်ထဲမှာတော့ လေးလေးလွင်၏ အဖွဲ့သားတစ် ချို့နှင့်ပစ္စည်းတွေ တင်ခဲ့၏။

မင်းထင်သူရမှာ ပျော်လွန်းလို့ ပါးစပ်ပင်မစေ့နိုင်တော့ ချေ။ တစ်သက်လုံးက စာကိုပဲ အပတ်တံကုတ်ကြီးစားခဲ့လေသမျှ ယခုမှ ဘဝ၏အနှစ်သာရကို တွေ့ရှိနေသည့်ဟန်။

“ကိုကိုတော့ အရမ်းပျော်တာပဲ နဒီရယ်၊ မွေးကတည်းက ဘယ်မှလည်းခရီးမထွက်ဖူးခဲ့ဘူး။ ကျောင်းကစပြီးသွားတဲ့ ခရီး တွေကျတော့လည်း ကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်လို့ မေမေက ဘယ်မှမလွှတ်ဘူးလေ”

နဒီပခုံးလေးကိုဖက်ထားပြီး မင်းထင်သူရကြည့်နူးရှင်ပျ နေမိပါ၏။ အောင်ထူးကျော်ကတော့ သူ့ကိုမျက်စောင်းတထိုးထိုး။ သို့သော် ချစ်လို့ထိုးသည့်မျက်စောင်းပါ။ သူငယ်ချင်း၏အမူတော် ကို ဦးဆွေးဆံမြည့် ထမ်းရွက်မည့်ပုံက အောင်ထူးကျော်မှာ အထင်းသား။

“ခုကျ ... ဘယ်လိုလိုမို့ပြီး ထွက်လာခဲ့တာလဲကိုကိုရဲ့”

“ခုကျတော့ ကျန်းမာရေးကိုအကြောင်းပြလိုက်တာပေါ့။ ကိုကိုဆရာတစ်ယောက်ကိုအိမ်ခေါ်ပြီး မေမေကိုအရည်ဖျော်ခိုင်း လိုက်တယ်လေ၊ ကျန်းမာရေးအတွက် ပင်လယ်လေရှူရမယ်၊ ဘာညာပေါ့ ... တကယ်လည်း ပင်လယ်လေရှူရတာ ကျန်းမာ စေတယ်လေ၊ နဒီနဲ့သွားရတဲ့ခရီးဆိုတော့ ကိုကိုပိုပြီး ပျော်ပါ တယ်”

နဒီ ... ကိုကိုအပြောကို ညွတ်နူးပျော်ဝင်သွားမိသဖြင့် ကိုကိုပခုံးမှာ ခေါင်းလေးမှိုကပ်ပြီး ချွဲနဲ့နေမိသည်။

ချစ်လိုက်တာလည်း အရမ်းပါပဲ။ အဲ ... မေမေစိတ်ချ အောင် အဖော်အဖြစ်လိုက်လာပေးသည့် မိကြူကို နဒီသတိရ သွင် ရယ်ချင်သွားမိသည်။ မိကြူကဖြင့် ယခုလောက်ဆို သူ့ အိမ်သူပြန်ရောက်နေလောက်ပါပြီ။

ဪ ... ချစ်မိပြီဆိုတော့လည်း ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်၊ ဉာဏ်ပြာ၊ ဉာဏ်ဝါတွေကို ထုတ်သုံးမိတော့တာပါပဲ။ နဒီ သတိ

ထားရမှာက မေမေမျက်နှာကို အိုးမည်းမသုတ်မိဖို့ပဲဖြစ်သည်။
 မေမေစိတ်ပူတာ ကိုယ့်သမီးလေးမဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရ
 အောင် ဘဝမှာ အထိမနာစေရအောင် မဟုတ်ပါလား။ သမီး
 အပေါ်ထားရှိသည့်မေမေမေတ္တာတွေကိုတော့ နဒီအသိအမှတ်ပြု
 ရမည်။

ကိုကိုကို ဘယ်လောက်ပင်ချစ်ချစ် မိန်းကလေးဆိုတာ
 စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းသင့်တာကို ထိန်းသိမ်းရပါမည်။
 အောင်ထူးကျော်က သူ့သူငယ်ချင်းကို နောက်၏။

“ဟေ့ကောင် ... ထင်ကြီး၊ ခုကျသွေးအားမနည်းတော့
 ဘူးလားကွ၊ အနာနဲ့ဆေးတည့်သွားပြီထင်တယ်”

“ခွေးကောင် ... မနာလိုမရှိနဲ့ကွာ၊ အခုနေခါ ရောဂါကို
 လုံးဝမေ့ထားလိုက်ပြီ”

“အင်းလေ ... အဲဒီထက်ဆိုးတဲ့ရောဂါကပေါ်လာပြီကိုး
 အရင်ရောဂါကိုမေ့သွားပြီပေါ့၊ ကောင်းပါပေ့ဗျာ၊ ကောင်းပါပေ့”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင်စွာပြောင်နောက်နေ
 ကြသည့်သူငယ်ချင်း ၂ယောက်၏ကြားမှာ နဒီမျက်နှာပူနေမိပါ
 ၏။

ကိုကိုကတော့ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမကိုပါးစပ်ထဲငံထား။ မျှ
 ထားတော့မည့်ပုံ။

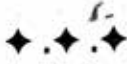
ချောင်းသာခရီးသည် နဒီနှင့်ကိုကိုအတွက် တကယ့်

ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာ ချစ်ခရီးလမ်းပါပဲ။

သို့သော် ... နဒီစိတ်ထဲမှာ စိုးထင်လှပါသည်။ လေးလေး
 လွင်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်သဘောကောင်းနေရတာလဲ။
 ဘာအကြံအစည်တွေရှိလို့များ သူ့တူရွှေမင်းသားလေးနဲ့ အညကြ
 ပန်းသည်မလေးကို သဘောတူလွှတ်ထားပေးရတာလဲ။

တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုဟု နဒီစိတ်ထဲမှာ စွဲထင်နေမိတာ
 ပိတ္တတစ်ခုနယ်။ အောင်ထူးကျော်ကလည်း ပုသိမ်မှာကျန်ခဲ့
 သဖြင့် အားလျော့တာတော့အမှန်။

တွေ မပြောရဘူး။ ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားရတယ်”
မင်းထင်သူရက နဒီခေါင်းကိုပုတ်လျှက် ချစ်စနိုးပြောလျှင်
နဒီ ဇက်ကလေးပုသွားရပါ၏။

သူတို့ဘေးနားမှာလည်း အဖွဲ့သားတွေထဲကစုံတွဲတွေ။
နောက် ... ရေချိုးနေကြသည့်လူတွေ အဝတ်မချွတ်ဘဲချိုးရ
ဘာလည်း ချောင်းသာစတိုင်။

ရဲတဲ့လူတွေကတော့ ရေကူးဝတ်စုံနှင့်ချိုးကြလေမလား
သိ။ နဒီမြင်နေရတာကတော့ ဘောင်းဘီတို၊ ရှည်တွေနှင့်တီရှပ်
နှင့်။

ယောက်ျားတွေကတော့ ဘောင်းဘီနှင့်ပေါ့။ လှိုင်းလုံးတွေ
ဘဝန်းဝန်းကြားမှာ လုံချည်နှင့်ချိုးလျှင်လည်း လုံချည်ကျွတ်ထွက်
သွားမှာပါပဲ။

ကိုကဘောကွင်းကြီး တစ်ကွင်းကိုအပြေးငှားပြီး ရေစပ်သို့
သွားသည်။ နောက် ... နဒီကို ဘောကွင်းပေါ်သို့ပွေ့ချီတင်လိုက်
၏။ ရန်ကုန်သူမို့ ရေနက်ထဲဆင်းရမှာတော့ နဒီကြောက်ပါသည်။

“အား ... ကိုကို ရေကူးတတ်လို့လား။ နဒီကြောက်တယ်
ဒီသေမှာကြောက်တယ် ... ”

“ကိုကိုနဲ့အတူပဲ နဒီရဲ့။ ဘာလဲ ကိုကိုနဲ့အတူမသေရဲဘူး
ဘူး”

“နဒီမေးတာသာဖြေစမ်းပါ။ ကိုကိုရေကူးတတ်လို့လား”

“ဟေး ... ”

ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာနှင့်ကားများကို
ကမ်းခြေမှာထိုးရပ်ပြီး လူငယ်တွေအားလုံး ပင်လယ်စပ်ထိပြေး
ဆင်းမိကြသည်။

မင်းထင်သူရနှင့် နဒီကတော့ ပိုကဲလှပါသည်။ အကြံ
ဟန်းနီးမွန်းခရီးနယ်။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူနှစ်ဦးအတူတွဲလာခွင့်ရ
သည်မို့ အလိုလိုကို ပျော်ရွှင်အူမြူးနေမိသည်မဟုတ်ပါလား။

နှစ်ယောက်သားလက်တွဲပြီး အဝတ်ပင်မလဲဘဲ ပင်လယ်
ကမ်းခြေထဲဆင်းပြေးကြသည်။ လှိုင်းတွေတဝန်းဝန်းနှင့် ပင်လယ်
ကမ်းစပ်မှာ နဒီနှင့်မင်းထင်သူရတို့ အလဲလဲအပြိုင်ပြိုင်။

“ကိုကိုရယ် ... နဒီအရမ်းပျော်တာပဲ။ ကိုကိုနဲ့သာအတူ
နေရရင် နဒီတော့ပျော်လွန်းလို့ မိုးကိုတောင်ခူးနဲ့တိုက်မိလိမ့်မယ်”

“မိန်းကလေးဆိုတာ အာမချောင်ရဘူး နဒီရဲ့။ ဒီစကား

“မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကူးတတ်ပါတယ်”

ပြောပြီး ... ကိုကိုက ဘောကွင်းကြီးကိုကိုင်ပြီး ရေတူး
ပြလေမှ နဒီ ရယ်မောနိုင်တော့သည်။

နဒီနှင့်မင်းထင်သူရ၊ လေးလေးလွင်တို့က ဘန်ဂလို တစ်
ဆုံးယူသည်။ နောက်မင်းသားအဖွဲ့နှင့်မင်းသမီးရဲ့အဖွဲ့ကဘန်ဂလို
တစ်လုံးစီ။

ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့အတူ ပျော်ရွှင်နေရသည်ဆိုပေမယ့် နဒီမှာ
အသိရှိသူမို့ မေမေ့ကိုသွားပြီးသတိရမိသည်။

“သမီး ... လောကမှာ ဘယ်သူတရားပျက်ပျက် ကိုယ်
ပျက်လေနဲ့တဲ့၊ ငွေကြောင့်ပျက်စီးရတဲ့သူကို လူတွေက သနား
နှင့်လွတ်ကြပေမယ့် လော်မာလို့ပျက်စီးရတဲ့သူကတော့ လူတွေက
နှင့်မလွတ်နိုင်ကြဘူး။ ခုခေတ်ကြီးထဲမှာ လူငယ်တွေ အများစုဟာ
သာယာမှုနောက်ကိုလိုက်ပြီးချစ်သူထားလိုက်ကြတာနဲ့လင်မယားလို
နပစ်လိုက်ကြတာပဲ၊ ဆေးတွေဝါးတွေ နည်းလမ်းတွေကလည်း
အလှုံ့ပယ် လိုတိုင်းရနေတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါလည်း ကိုယ်
ဘုင့်တရားပျက်စီးတာပဲ”

“မြန်မာ့လူနေမှုစနစ်မှာ လက်မထပ်ဘဲ ထင်သလိုနေကြ တာဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်စီးတာပါပဲ။ သမီးကို မေမေ တန်ဖိုးအများကြီးထားတယ်။ ဒီလိုပဲ _ သမီးကလည်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် တန်ဖိုးအများကြီးထားပါ”

“ချစ်သူဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် လက်ထပ်ဖြစ်ချင် မှလက်ထပ်ဖြစ်ကြတာပါ။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးကတော့ မိန်း ကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ကာအိန္ဒြေကို ကိုယ်ထိန်းသိမ်းရမယ်။ လက် ထပ်ဖြစ်ဖို့ မသေချာတဲ့ချစ်သူကို အလိုလိုက်ရင်းလိုက်ရင်းနဲ့ ရည်းစားများတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ဘဝရောက် သွားနိုင်သလဲ။ သမီးမှာ ဦးနှောက်ရှိပါတယ်။ ရှေးရှေးတုန်းက အိမ်တွင်းပုန်းကုလားမတွေလို သမီးကိုမေမေ ချုပ်ချယ်မထားပါ ဘူး။ လက်ဝါးနဲ့အုပ်မထားပါဘူး။ အဓိကကတော့ မိန်းမဆိုတာ ကိုယ့်စည်းရိုးကိုယ်ကာဖို့ပါပဲ။ ယောက်ျားဆိုတာကတော့ အခွင့် အရေးရရင် နည်းနည်းတော့ကဲလိုက်ချင်ကြတာပါပဲ”

သမီးဖြစ်သူကို ဆုံးမတတ်သလို ဆုံးမလိုက်သည့် မေမေ စကားလုံးတွေ နဒီနားထဲမှမထွက်။

နဒီ လေးလေးလွင်ကို အံ့သြမိသည်။ အေးလေ ... အံ့သြစရာတော့လည်း မရှိပါဘူး။ သူက ယောက်ျားလေးရှင်ပဲ။ နဒီနဲ့သူတူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရအောင် ဖန်တီးပေးမှာပေါ့။ လသာသော ဆောင်းတစ်ညပေမို့ ဘန်ဂလိုရှေ့ဝရန်တာ

မှာ ဥယျောကသား စုထိုင်နေကြရာမှ ...

“ခဏကွာ ... ငါ မင်းသမီးကို ဘာလိုသလဲလို့ သွား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ မင်းတို့ခဏကျန်ခဲ့ကြဦး”

တူကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြရင်း လေးလေးလွင် ဆင်း သွားလျှင် နဒီသဘောပေါက်လိုက်ပါ၏။ သို့သော် ... သူမ ကိုကိုကို ယုံကြည်ပါသည်။ ကိုကိုဟာ လေးလေးလွင်လို လူလည် ကြီးမဟုတ်။ စားနေကျကြောင်ပါးမဟုတ်။

ချစ်သူကို သူတကယ်ပင် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ပါလိမ့်မည်။ နဒီ ကူခြေမပျက်ပင် ကိုကိုနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှာ သိုင်နေမိပါသည်။

လေးလေးလွင် ဆင်းသွားသည်နှင့် ကိုကိုက သူမထံသို့ ထလာခဲ့ပြီး ...

“ထကွာ ... နဒီက ကိုကိုအပေါ်မှာထိုင်၊ ကိုကိုတို့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး၊ မိုးကောင်းကင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကူး ယှဉ်ကြရအောင် ... ”

“စတန့်မထွင်စမ်းပါနဲ့ကိုကိုရယ် ... အဲဒီမှာပဲ နေစမ်းပါ။ အဲဒီကကြည့်လည်းမြင်ရပါတယ်။ နဒီ ... ကိုကိုကို အားကိုးပြီး လိုက်လာတာနော်။ ဒီတစ်ဖွဲ့လုံးမှာ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ နဒီယုံတာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းပဲ။ နဒီကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်နဲ့”

“သေရောကွာ ... ချည်လိုက်တဲ့ကြိုးကလည်း ထုတ်ကြိုး

လောက်ရှိတယ်။ နဒီကို ကိုကိုဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွ၊ ကောင်မလေး တစ်ယောက်အကြောက်တွေလွန်နေပြီ၊ ကိုယ့်ချစ်သူအနားတောင် ကိုယ်မကပ်ရတော့ဘူးလား။ ကဲ ... ကဲ ကိုကိုအပေါ် မထိုင်ချင် လည်းနေ၊ နဒီအနားမှာ ကိုကိုကုလားထိုင်ယူလာပြီးထိုင်မယ်၊ ဒီလောက်တော့ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။’

“အင်း ... အဲဒီလောက်ဆိုတော်သေးတာပေါ့။”

နဒီ ခွင့်ပေးတော့မှ မင်းထင်သူရ ကိုယ့်ကုလားထိုင်ကိုယ် ဆွဲပြီး နဒီနှင့်အတူ ယှဉ်ထိုင်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သားအတူ ပင်လယ်ပြင်၏လရောင်အောက်မှ အလှကိုရှုစားကြသည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ကြသည်။

လေတဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေသည့်ကြားမှ အုန်းလက်တွေ ပေါ်က လရောင်ကို ငေးကြည့်ရသည်မှာလည်းကဗျာ။

“လမ်းလျှောက်ရအောင် အချစ်ရယ် ... ကိုကို ခုလို နဒီနဲ့အတူရှိနေရတာကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့လွန်းလို့ပါ။ ဟိုမှာကြည့် သူများတွေလည်း သောင်ပြင်မှာ လမ်းလျှောက်နေကြတယ်”

“ကိုကိုကလည်း လုပ်ပြီကွာ ... ”

“ခဏလေးပါ ... နဒီရယ်၊ လမ်းလျှောက်ရအောင်နော်၊ အလှဆုံးညမှာ အလှဆုံးချစ်သူလေးနဲ့ ဘဝမှာအလှဆုံးအချိန် လေးတစ်ခုလောက် အမှတ်တရရှိနေချင်လို့ပါ။”

နဒီ ... သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ချစ်သူအလိုကွ

လမ်းဆင်းလျှောက်ကြရတာပါပဲ။

သောင်ပြင်မှာ မီးပုံပွဲကျင်းပနေသူတွေ၊ လမ်းလျှောက် နေကြသူတွေကလည်း ဒုနဲ့ဒေး။

ဒီကျသွားသည့် သောင်ပြင်ကြီးကလည်း တဖျော်တခေါ်။ လရောင်နှင့်ပင်လယ်။ ပင်လယ်နှင့်ကောင်းကင်။ နောက် ... ပင်လယ်လေ။

ကျန်းမာရေးအရလည်းကောင်းသည် စိတ်ကြည်နူးစရာ အရလည်းကောင်းလွန်းလှပါဘိ။

မင်းထင်သူရက နဒီပခုံးလေးကိုဖက်ပြီး လရောင်အောက် မှာ တရွေ့ရွေ့လမ်းလျှောက်သည်။

လေးလေးလွင်တို့အဖွဲ့တွေမှာလည်း သောင်ပြင်ပေါ်မှာ တဟေးဟေးတဟားဟား။ အနုပညာသမားတွေမို့ စိတ်လွတ်၊ ကိုယ်လွတ်၊ စိတ်နု၊ ကိုယ်နုနှင့်ပျော်ကြရှာသည်ထင့်။ ဆိုကြ၊ ကကြ၊ တီးကြ၊ မှုတ်ကြနှင့်။

နဒီတို့ အနားသို့ရောက်သွားလျှင် လေးလေးလွင်က အား ပါးတရလှမ်းခေါ်သည်။

“လာဟေ့ ... သား၊ နည်းနည်းလောက်ဝင်ပြီး အားပေး သွားပါဦး ... လာ ... နဒီ”

“လေးလေးတို့က မီးပုံပွဲလုပ်နေတာလား၊ ကောင်းတယ် လာ ... နဒီ ... ”

သူတို့အဖွဲ့က ၁၀ယောက်၊ ၁၅ယောက်လောက်များရှိလေ
မလားမသိ။ နဒီ မဝင်ချင်ပေမယ့် ကိုကိုကတော့ နဒီလက်ကို
ဆွဲကာ ဝိုင်းထဲသို့ အတင်းဝင်ချေပြီ။

အရက်ဝိုင်းရယ်လို့ မဆိုနိုင်သော်လည်း ဝန်ရည်နှင့်ငါး
ကင်၊ ပုစွန်ကင်များက ဝိုင်းအလယ်မှာအလှုံ့ပယ်။

ကိုကိုက နဒီကို ပုစွန်ကင်တစ်ကောင်ယူပြီး ခွဲသည်။
သူလည်းစား၏။

“သားရေ ... ဒါလေး ချလိုက်ပါဦးကွ၊ ဒါမှ ချောင်းသာ
ရောက်ရကျိုးနပ်သွားမယ်”

“ဟာ ... နေပါစေ လေးလေး ... ချောင်းသာလာရကျိုး
ကတော့ နပ်နေပါပြီဗျာ၊ ထပ်ပြီးမနပ်ပါရစေနဲ့တော့”

မင်းထင်သူရ ခြေကာကာလက်ကာကာနှင့်ငြင်းပေမယ့်
မရပါချေ။

“ဒါ ... အရက်မဟုတ်ပါဘူး သားရဲ့၊ ဝန်ရည်ပါ၊ မမူး
ပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေတောင် သောက်ကြတာကြည့်ပါလား။
နဒီကိုလည်း တစ်ခွက်ပေးလိုက်၊ ခေါင်းထဲမှာ ဝီတီတီနဲ့နေလို့
ကောင်းရုံပဲ ... ရော့ ... သောက် ... ”

ဦးဝင်းလွင် အတင်းတိုက်လျှင် မင်းထင်သူရ ယူသောက်
ဖြစ်၏။ နဒီကတော့ အတင်းငြင်းလေသည်။

“ကိုကို အရမ်းမသောက်နဲ့နော်၊ ကိုကိုမူးနေရင်တော့

နဒီထားခဲ့မှာပဲ၊ လုံးဝမခေါ်တော့ဘူး”

တကယ်ပင် နဒီစိတ်ဆိုးပြမှ နဒီထွက်သွားရာနောက်သို့
မင်းထင်သူရ အပြေးလိုက်ရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

အိုရင့်လာသည့်ညမှ နဒီနှင့်မင်းထင်သူရတို့နှစ်ယောက် ထဲ။

မင်းထင်သူရမှာ အူရိုင်းမို့ ဓနိရည်နှစ်ခွက် သုံးခွက်နှင့် မူးလိုက်၊ အန်လိုက်သည်မှာ ရစရာမရှိတော့။

ဘန်ဂလိုက အိပ်ခန်းတစ်ခန်းထဲပဲရှိရသည့်ကြားထဲ ပေးထားသည့်မွေ့ရာတွေ စောင်တွေမှာ အန်ဖတ်တွေနှင့်ဖွေးလျက်။

နဒီ ဟစ်လို့သာငိုလိုက်ချင်တော့သည်။ ဘဝမှာ အရက် သမားမယားဖြစ်ရမှာလည်း တော်တော်ကြောက်လန့်သွားပါ၏။

သူကတော့ မူးမူးနှင့်အန်ပြီး တခူးခူးနှင့်အိပ်ပျော်သွားပေပြီ။ နဒီမှာသာ သူ့ဘေးနားမှာ တစ်ယောက်ထဲ။ ၎င်းတုတ်ထိုင်ပြီး ဦးဝင်းလွင်ကို မေတ္တာပို့နေမိ၏။

အန်ဖတ်ပေသည့် စောင်တွေ၊ မွေ့ရာတွေကို ဖယ်ပစ်

လိုက်သည့်အခါ အိပ်ရာထဲမှာ၊ အခင်းလည်းမရှိတော့။ ခြုံစရာ စောင်ကလည်း တစ်ထည်ပဲကျန်၏။

သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ဝရန်တာမှာ ထွက်အိပ်လျှင်လည်း လေ တဟူးဟူးကြားမှာ သူမအအေးပတ်ပြီး သေသွားနိုင်၏။

နဒီမှာ အနွေးထည်တစ်ထည်သာပါလာသဖြင့် ရှိတာလေး ဝတ်ပြီး သူ့အနားမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေရပါသည်။

မိန်းမသားပီပီ မျက်ရည်များက ပေါက်ခနဲ တောက်ခနဲ။

မင်းသမီးဖြစ်၊ မဖြစ်ကတော့မသေချာ။ ဒုက္ခလှလှကတော့

ရောက်နေပြီ။

ကိုကိုကို အလိုမကျ စုပုတ်ပြီး ကြည့်နေမိရင်း

တအားချမ်းလာသည့်အခါ သူ့ခြေထောက်အနားမှာကပ်ပြီး စောင်ထဲတိုးဝင်မိပါ၏။

ဟင်း ... သူကတော့ မူးမူးနှင့်အိပ်နေလိုက်တာ။ မုန်းဖို့

ကောင်းတယ်။

နဒီမှာ ဘန်ဂလိုကစ်ခုလုံးတွင် နှစ်ယောက်တည်းရှိသည်မို့ ဝရန်တာလည်း ထွက်မအိပ်ရဲသဖြင့် ကိုကို့ခြေထောက်နားမှာ သာ ကြောင်ကလေးလို ကပ်အိပ်၊ ခိုးအိပ်ရင်း အရမ်းအိပ်ချင် လာသည့်အခါ အိပ်ပျော်သွားမိပါတော့သည်။

ပင်လယ်လေတဟူးဟူးကြားမှာ အချမ်းဓာတ်တွေက လွန်လွန်ကဲကဲ။ ဝရန်တာထောင့်မှာ မင်းထင်သူရ ခြေဆင်းထိုင်လိုက်ပြီး လရောင်ဝင်သွားသဖြင့် ခပ်မှောင်မှောင်ကျန်နေသည့် ပင်လယ်ကို သံဝေဂနှင့်ငေးမိသည်။

လောကကြီးဟာ အမြဲမသာယာဘူး။ သဘာဝတရားဆိုတာလည်း အမြဲမတည်ရှိဘူး။ ဘဝဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲ။ အမြဲတမ်း ပန်းခင်းလမ်းချည်း မရှိနိုင်ဘူး။

ဝတ်ထားသည့် သားရေဂျာကင်ကို ဖော်တဆုံးပိတ်လိုက်ပြီး နံရံကိုမှီ၍ အနားသို့ နဒီရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ကိုကို ... အေးတယ် ... ”

သူ နဒီကိုကြင်နာနူးညံ့စွာ မော့ကြည့်မိပါသည်။

“အေးတော့ ဘာလုပ်ရမလဲကွယ်၊ ကိုကို ဒီလိုနေတာပဲ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား ... ”

နဒီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ကိုကိုကို ဆွဲထူလိုက်ပါသည်။

“ပုံပြင်ထဲမှာတော့ ခြင်္သေ့ကြီးနဲ့ယုန်ကလေးလည်း ငြိမ်းချမ်းစွာအတူနေကြတာပဲ ကိုကို”

“အဲဒါ ပုံပြင်ပဲကွာ၊ ကိုကိုရင်ထဲမှာ အရမ်းလှုပ်ရှားနေတယ်၊ ငှက်ဖျားတက်သလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေမိတယ်၊ သူ့မိန်းမိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့အတူနေရရင် ကိုကိုဒီလိုတုန်လှုပ်မှာမဟုတ်

“အင် ... ”

မင်းထင်သူရ တစ်ရေးနိုးလာသည့်အခါ သူ့ခြေထောက်ကို ထောင့်ပြီးအိပ်နေသည့် နဒီကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ သူ့ရင်ပြင်ပခုလုံး ဘောင်ဘင်ခတ်အောင်ပင် လှုပ်ရှားသွားရပြီး နဒီအပေါ်လည်း အဆမတန်ကြင်နာသနားသွားမိလေ၏။

“တကယ့်ကလေးလေးလိုပဲ ... ငါ့ကိုအားကိုးပြီး အိပ်နေလိုက်တာ အိပ်ပါစေလေ ... ”

ကိုယ့်လက်ရာ အန်ဖတ်များနှင့်စောင်များကို လှမ်းကြည့်ပြီး မင်းထင်သူရ သူ့ခြေနေသည့်စောင်ကို နဒီအပေါ်သို့ လှမ်းမြို့ပေးလိုက်သည်။

ရင်ခုန်သံတွေ တဒိန်းဒိန်းနှင့်ဘင်ခရာတပ်ကြီး ချီတက်နေသည့်သူကတော့ နဒီအနားမှာမနေရဲဘဲ ဝရန်တာမှာသွားထိုင်နေဖို့သာ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

ဘူ။ အခုတော့ ကိုကိုအရမ်းချစ်တဲ့ နဒီ၊ ကိုကိုအရမ်းကြင်နာ သနားမိတဲ့ နဒီလေးဖြစ်နေတယ်။ ဒီတစ်ညဟာ အရေးကြီးဆုံး ပါပဲ ... နောက်ညတွေတော့ အဖော်တွေခေါ်အိပ်ရမယ်”

“နဒီ ... ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ၊ ကိုကိုကို သနားတယ်၊ အခန်းထဲဝင်နေပါနော်”

“ဟား ... ဝင်ချင်တာပေါ့၊ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် လုံးဝစိတ်မချလို့ အပြင်ထွက်ပြီး အန္တရာယ်ကင်း၊ ဘေးကင်း အောင်ထိုင်နေတာ၊ အခု ကိုကို ဥပုသ်စောင့်နေတာသိလား။ အရက်သမား အရက်ဆိုင်ရှေ့မဖြတ်ရဲသလိုပေါ့၊ ကိုကို ဒီမှာပဲ နေမယ်၊ သွား ... နဒီ ပြန်အိပ်တော့”

ကိုကိုလက်ကို ကိုင်ဆုပ်ပြီး နဒီမျက်ရည်ပဲနေမိပါသည်။ ကျန်ရှိနေသည့်ညတစ်ဝက်လုံး ဒီလိုနေရင် ကိုကိုအအေးပတ် သေသွားမှာပေါ့။

ကိုကိုလက်ကို ကြင်နာစွာနမ်းရှုံ့ပြီး နဒီအခန်းထဲသို့ လေး လံ့စွာဝင်မိသည်။ ပြီးတော့ ... တစ်ထည်တည်းသောစောင်က လေးကို ကိုကိုအားပေးအပ်လိုက်ပါသည်။

“စောင်ခြုံပြီးနေ ကိုကိုရယ် ... နဒီကတော့အိပ်ပြီး ကိုကို အိပ်စရာနေရာမရှိတာ လုံးဝစိတ်မချမ်းသာဘူး။ နဒီထံ ဒီမှာအတူလာပြီး မအိပ်ဘဲထိုင်နေကြမယ်လေ”

မင်းထင်သူရ ပြုံးလိုက်ပြီး နဒီလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို

ဆွဲယူလိုက်၏။

“အိပ်မှာသာအိပ်ပါကွာ၊ နှစ်ယောက်အတူနေလို့တော့ ကိုကို မင်းကိုချစ်မိတော့မှာ၊ သွားပါကွာ _ မီးဆိုတာ မလောင် ခင်တားရတယ်၊ ကိုကိုတို့ စိတ်အလိုကိုမလိုက်သင့်ဘူး။ သွား သွားအိပ်တော့၊ စောင်လည်းပြန်ယူသွား၊ ကိုကိုသားရေဂျာကင် ကြီးက အရမ်းနွေးတယ် ... ”

သူ ချော့မော့လွှတ်မှ နဒီနောက်ဆံတင်းစွာဖြင့် အခန်း ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ၏။

အချစ်ရေ _ သစ္စာတရားကို ငါလက်ကိုင်ထားချင်တယ်။ ချစ်သီးနှံ့ဆားကို အတူတွဲထားလို့တော့ အရည်ပျော်သွား မှာပဲ။

ငါတို့တွေ စိတ်ကို သိမ်းဆည်းထားရအောင်နော်။ အိပ်မက် ထဲမှာပဲချစ်ကြမယ်။

အခန်း (၁၆)

လေးလေးလွင်ကတော့ သူတို့ကိုဘယ်လိုတံဆိပ်ကပ်လိုက်လေပြီမသိ။ နှစ်ယောက်တည်း အမြဲနေခွင့်ရအောင် ထာဝစဉ် ဖန်တီးပေးထားလေ၏။

ပြောတုန်းက ဗီဒီယိုရိုက်ရအောင်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်းကျ ... သူ့လူတွေနှင့်သာ သူရိုက်နေခဲ့သည်။

မင်းထင်သူရကိုလည်း လေးလေးလွင်က ဘယ်လို နားလည်မှုတွေ ယူထားသည်မသိ။ သူကတော့ အပျော်ခရီးထွက်လာသည့်နယ် ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်နေခဲ့သည်။ သည်နေ့လည်း ရေထဲမှာ ဘောကွင်းစီးလိုက်၊ ထမင်းဆိုင်တွေမှာ လျှောက်စားလိုက် နှင့်။

ညနေစောင်းလာသည့်အခါ နဒီ တကယ်ပင်တုန်လှုပ်လာရပါသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို အဖွဲ့နှင့်တစ်ခြားစီခွဲထားတာ

ဘာသဘောလဲ။

ညနေစာ စားသောက်ပြီးလို့ ဘန်ဂလိုကိုပြန်ရောက်သည့်အခါ နဒီနှင့်ကိုကိုတို့ ဝရန်တာမှာ ယှဉ်တွဲထိုင်မိကြပါသည်။

ကိုကိုက နဒီကို ပခုံးဖက်ထားရင်း ပင်လယ်ကိုမကြည့်ဘဲ နဒီကိုသာ ရိုဝေဝေငေးကြည့်နေခဲ့သည်။

ဘုရားရေ ... ဒီည ဘယ်လိုဖြတ်ကျော်ရမလဲ။

“ကိုကို ... နဒီကို လေးလေးလွင်ခေါ်ခဲ့တုန်းကတော့ ဒီယိုထဲမှာ သုံးမလို့ဆို၊ အခုကျ ... သူတို့ဘယ်သွားရိုက်မှန်း မတောင် မသိရဘူး။ ကိုကိုကိုလည်း ထည့်မရိုက်ဘူး။”

နဒီ မကျေမနပ်ပြောလျှင် ကိုကိုက နဒီဆံ့နွယ်လေးများကို ယုယပွတ်သပ်ပေးရင်း ချော့မော့သည်။

“ကိုကိုပဲဖျက်လိုက်တာ၊ နဒီရုပ်၊ နဒီအမူအရာနဲ့ တကယ်နဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်သွားရင် ကိုကိုရင်ကွဲရမှာ၊ ကိုကိုရွှေမင်းသမီးကို ကိုကိုပဲပိုင်ချင်တယ်၊ ကိုကိုပဲချစ်ချင်တယ်၊ သူများတွေ ခိုင်းကြည့်မှာ သူများတွေနဲ့တွဲမှာလည်း ကိုကိုမခံစားနိုင်ဘူးကွာ၊ ကိုကို ... နဒီကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ အဲသလောက် ချစ်တယ် မလား။”

“ဩ ... လက်စသတ်တော့ တရားခံက ကိုကိုကိုး၊ ကဲ ဒီကတော့ ထားပါတော့၊ ကိုကိုကျတော့ရော ဘာလို့မရိုက်သလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ကိုကိုလည်း မရိုက်ချင်ဘူး။ ဘာလုပ်
မလဲကွာ။ ကိုကိုဆရာဝန်ပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ (ဂိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်
တွေမလုပ်ချင်ဘူး။ ကိုကိုလေ ... အစကတော့ ဆရာဝန်ဖြစ်
အောင်ကြိုးစားမယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားတွေမှာ ပညာတွေဆက်သင်
မယ်ပေါ့လေ။ ကိုကိုခေါင်းထဲမှာ ပညာသင်ဖို့ပဲ ရှိခဲ့တယ်”

“အခုကျတော့ရော ... ”

“အခုကျတော့ မိန်းမယူချင်စိတ်ပဲပေါက်တော့တယ်ကွာ။
ခုလို နဒီနဲ့ကိုကိုကို ဘန်ဂလိုတစ်လုံးထဲမှာ နေနေညညအတူထား
ပေးတဲ့ လေးလေးကို ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်။ စိတ်လည်းဆိုး
မိတယ်။ သူ့ကို ကိုကိုနားမလည်နိုင်တော့ဘူးကွာ။ ရှေ့ဆက်ပြီး
ဘာတွေဖြစ်လာကြမှာလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နဒီကိုပဲ ရင်ခွင်ထဲမှာ
တစ်သက်လုံးဖက်ထားချင်တော့တယ် ... ”

တကယ်ပင် နဒီကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာဆွဲပွေ့ထားပြီး ကိုကို
ငိုညည်းလျှင် နဒီ သူ့ကိုသနားမိရပါသည်။

သူ့ဝေဒနာကို ရိုးသားစွာ လှစ်ဟပြုရှာတာ မဟုတ်လား။
သူ့ရင်ထဲမှာ နဒီကိုချစ်သည့်အချစ်နှင့်ဘဝကိုချစ်သည့်အချစ်တို့
လွန်ဆွဲနေပုံရပါသည်။

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ အလိုက်သင့်ခိုဝင်ရင်း နဒီနည်းလမ်း
ရှာပေးမိ၏။

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့က စောပါသေးတယ်ကိုကိုရယ်။ ကိုကို

လည်း ကျောင်းမပြီးသေးပါဘူး။ နဒီကို မယူချင်ပါနဲ့ဦး”

“ဖြစ်တော့မလားကွာ။ ခုဆို ... နဒီလည်း ကိုကိုရင်ခွင်
ထဲမှာ နံပြားဖြစ်နေပြီ။ ကိုကိုကြောင့် နဒီဂုဏ်သိက္ခာတွေ ညှိုး
နွမ်းကုန်ပြီ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့အတူ ဘန်ဂလိုတစ်ခုထဲ
တည်းတဲ့မိန်းကလေးမို့ ကိုကိုတို့ ဘယ်လောက်ပင်စောင့်စည်းပါ
စေ ဘယ်သူမှယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုကို အခုပြောနေတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပြောနေတာ။
ကာယကံရှင်တွေက ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်ကိုကိုရယ်။ ခုဆို
နဒီနဲ့ကိုကို အခြေအနေတွေ မလွန်ကဲသေးဘူး”

သူမ၏စကားကို မင်းထင်သူရက ဖြတ်ဝင်ပြီးလှ၍ပြော၏။

“ခုညတော့ လွန်မှာပဲ။ ကိုကိုမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အိုကွာ
ရှုပ်တယ်။ နဒီကို ကိုကိုခိုးပြေးတော့မယ်”

ပြောပြီး ... နဒီကိုတင်းကျပ်စွာဖက်ထားလျက် တစ်မျက်
နှာလုံးကို သူ့အားပါးတရ နမ်းရှိုက်နေလျှင် နဒီ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှ
အတင်းထွက်ပြေးမိပါ၏။

ယခုတော့ ကိုကိုက ဝရန်တာမှာ။ နဒီက ဘန်ဂလိုရှေ့
က အုန်းပင်လေးအောက်မှာ။

နဒီမျက်နှာလေး လရောင်အောက် မှာလက်ခနဲဖြစ်သွား
တာ မျက်ရည်များကြောင့်ပေါ့။

“ကိုကိုနော် ... ကိုကိုဘဝကိုလည်း နဒီနုမျောတယ်။

ကိုကို ငယ်သေးတယ်”

“မငယ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ကိုကိုနစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ၊ နဒီ သာငယ်တာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကိုယ့် ... နဒီကို ကိုကိုဦးဆောင် မှာ”

ဝရန်တာပေါ်မှ ကိုကိုက လက်ကမ်းလျက် ဖိတ်ခေါ်လျှင် နဒီခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါမိသည်။

“နေစမ်းပါဦးကိုကိုရယ်၊ အခြေအနေတွေကို နဒီမယ့်ဘူး၊ နဒီလည်းငယ်သေးတယ်၊ ကိုကိုလည်းငယ်သေးတယ်၊ ကိုယ့်အား ကိုယ်မကိုးနိုင်ကြသေးဘူး၊ နဒီတို့ ဒီညခွဲနေကြရအောင်၊ လေး လေးတို့အဖွဲ့ကိုခေါ်ပါ။ သူတို့နဲ့ဆို ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“မရတော့ဘူးနဒီရယ် ... ကိုကို နဒီနဲ့မခွဲချင်တော့ဘူး၊ မဝေးချင်တော့ဘူး၊ မိန်းမယူပြီးမှ ကျောင်းဆက်တက်တော့မယ်၊ လာပါနဒီရယ် ... ကိုကိုကိုတကယ်ချစ်ရင် ပြန်လာခဲ့ပါ”

ဘန်ဂလိုပေါ်မှ ကိုကို တစာစာခေါ်နေသော်လည်း နဒီ သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး သောင်ပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သောင်ပြင်မှာ မီးပုံပွဲကျင်းပနေသည့် လူစုထဲမှာ လေးလေး လွင်ကိုတွေ့ရလျှင် နဒီဝင်ပြီး ခေါ်လိုက်၏။

“လေးလေး ... ကိုမင်းထင်သူရ ခေါင်းတွေကိုက်လို့ အမြန်ပြန်လာခဲ့ပါတဲ့၊ အဖော်တွေလည်းခေါ်ခဲ့ပါတဲ့၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ သရဲပူးသလိုလို တစ္ဆေပူးသလိုလို ခံစားနေရတယ်တဲ့”

နဒီပြောလျှင် လေးလေး၏အဖွဲ့သားတစ်ဦးကထ၍ အော် ၏။

“ဟာ _ ဒါဆို ဆရာဖိုးတုတ်ကိုခေါ်မှပဲ၊ သူကဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင်၊ ဗိန္ဓော၊ ပယောဂအကုန်နိုင်တယ်၊ သူမိန်းမသာ သူမနိုင်တာ”

တဟားဟား တဝါးဝါးနှင့်သူတို့ရယ်မောနေကြဆဲ နောက် မှ မင်းထင်သူရ အပြေးရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ လေးလေးလွင်က

“ဟေ့ ... သား မင်းပယောဂကပ်လို့ဆို၊ ငါတို့အုပ်စု လိုက်ဖို့ခေါ်နေတယ်၊ မင်းမဟေသီက ဘယ်နှယ့်လဲ၊ လိုက်ခဲ့ရ မလား”

“အလကားပါလေးလေးရယ် ... ကျွန်တော့်ရောဂါက လေးလေးသိတယ်မဟုတ်လား၊ အခု ကျွန်တော်အဖျားတက်နေ တယ် ... ဒီဂရီ ၁၅၀၀”

သူ့အသံတီးတိုးကို ဖုံးလွှမ်းအောင် နဒီအော်ပစ်လိုက် သည်။

“ဒါပဲ ... လေးလေး၊ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်နိုင်အောင်ဆက် က၊ ခုညလေးလေးတို့ အဖွဲ့လာအိပ် ... ဒါပဲ၊ လေးလေး မ ကောင်းဘူး၊ မေမေ့ကို တိုင်ပြောမယ်”

ခြေကလေးဆောင့်၊ နှုတ်ခမ်းလေးစူပြီး နဒီထွက်သွားလျှင် လေးလေးက သူ့တူကိုမေးလိုက်၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲသား ... ငါတို့လာအိပ်ရမှာလား၊ ဘယ်လိုလဲကွာ၊ ကိုယ့်ဟာလေးကိုယ်မနိုင်ဘူးလား၊ ခုထိ အပိုင်မကိုင်နိုင်သေးဘူးလား”

“လေးလေးရက်စက်တယ်ဗျာ၊ လေးလေးကြောင့်အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ပါပြီ”

“အောင်မယ် ... ခွေးကောင် ငါပေးတဲ့ဒုက္ခက ဘယ်လောက်ချိုမြိန်သလဲ၊ ကဲ ... ပြော တို့အဖွဲ့လာရမလား”

“လာဗျာ ... လာ၊ နဒီကတစ်မျိုး၊ လေးလေးကတစ်မျိုး ကြားထဲက သေသာသေလိုက်ချင်ပါတယ်”

တစ်သက်လုံးက အေးဆေးခဲ့သည့် စာဂျိုပိုးလေး၊ ရေခဲတုံးလေး၊ လူလိမ္မာလေးဟာ ခုတော့မီးတောင်ကို ဖင်ခုထိုင်မိနေပြီလား။

သို့သော် ... ဦးဝင်းလွင် မတတ်နိုင်ပါ။ မုဆိုးဆိုတာ သားကောင်ကို မသနားရဘူးလေ။

သားကောင်ကို ငါးများသလို ကြီးရှည်ရှည်နဲ့များဖို့အတွက် ယနေ့ည မင်းထင်သူရတို့ ဘန်ဂလိုမှာ သူတို့အဖွဲ့သွားအိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အေး ... အေး တို့အဖွဲ့လာခဲ့ပါ့မယ်၊ အေးဆေးသာနေ စိတ်ချလက်ချသာနေပါသားရေ ... လေးလေးတို့အဖွဲ့ အိပ်ဖန်စောင့်လုပ်ပေးပါ့မယ်ကွာ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့”

လေးလေး၏စကားကိုကြားရမှ မင်းထင်သူရ စိတ်ချစွာနှင့် နဒီနောက်သို့လိုက်ရသည်။ သူမက တော်တော်ဝေးဝေးသို့ရောက်သွားသဖြင့် မင်းထင်သူရ အပြေးလိုက်ခဲ့ရလေသည်။

ထင်လေးက အဖြူထည်လေးပါ။ တို့ကိုမကျိန်ဆဲလောက်ပါဘူး။ နော် ... ကောင်လေး ... ”

မင်းထင်သူရ မချိုပြီးလေးနှင့်ဝိုင်းထဲမှာ အမြည်းထိုင်စား နေရ၏။ သူ့မျက်လုံးများက အခန်းထဲမှ နဒီထံသို့သာတစ်ရစ်ဝဲဝဲ။

နဒီ ... အိပ်လို့မှရပါ့မလား။ အသံပြုကြီးတွေနဲ့ မူးမူးနဲ့ စွတ်အော်နေကြတာပဲ။

နဒီလေးများ ကြောက်နေရှာမလား။ တို့ရဲ့အေးချမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဘုံလေး တစ်စိစိပြိုကွဲသွားတာပဲ။ အေးလေ ... ဒါပဲ ကောင်းပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... သား တစ်ခွက်လောက်ချပါဦး။ ဒါမှ နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းသွားမှာ”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူးလေးလေး။ နဒီက လုံးဝအနံ့ခံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဝါးဟားဟားဟား ... ”

သူ့စကားထဲမှာ ဘာများအမှားပါလို့လဲ။ တစ်ဖွဲ့လုံးဝိုင်း ရယ်ကြလျှင် မင်းထင်သူရ ရှက်သွားရ၏။ လူကြမ်းဦးဖိုးတုတ်က သူ့ကို ...

“သားရယ် ... ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ်သောက်တာပဲ။ သူနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အရက်မသောက်တတ်မှတော့ ဘာကိုသွားသောက်ရမှာလဲကွ။ လာစမ်းပါကွာ။ ကိုယ့်အကျိုး

ယခုတော့လည်း နဒီမှာနေစရာပင်မရှိတော့။ လေးလေး လွင် ဦးဆောင်သည့်လူကြမ်း။ ဇာတ်ပို့ ခြင်္သေ့နှင့်ဘန်ဂလို တစ်ခုလုံးပြည့်နေခဲ့ပေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဝရန်တာမှာ ပုလင်းထောင်ကြတာပေါ့။

“လရောင်နဲ့ပင်လယ်ကို ရမ်နဲ့မြည်းမယ်ဟေ့။ တစ်ညလုံး မအိပ်ကြေး ... ”

လူတစ်ယောက်က ထအော်လျှင် ကျန်တစ်ယောက်က တဟဲဟဲနှင့် ...

“မင်းတို့မအိပ်တာက ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျိန်ဆဲတဲ့သူက ကျိန်ဆဲနေပါဦးမယ်ကွာ။ သန်းခေါင်ကျော်ရင်တော့ အိပ်ကြတာ ပေါ့ကွာ”

“အိပ်တာက တစ်သက်လုံးအိပ်လို့ရပါတယ်ကွာ။ ဒီ လောက်ရှုခင်းလှနေတာ အိပ်ပစ်ရမှာ နှမော့စရာကြီး။ ကိုမင်း

ကိုယ်ကြည့်စမ်းပါ ... ”

သူတို့အတင်း ဆွဲလွှဲပြီးတိုက်နေလျှင် အထဲမှ နဒီအော်သံ ကို သူကြားလိုက်ရ၏။

“ကိုကို ... အဲ ... ”

သူ နဒီထံသို့ထပြေးသွားလျှင် နောက်မှလေးလေးတို့အဖွဲ့ ၏ရယ်မောသံများကို ကျယ်လောင်စွာကြားရလေ၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား သွားပြီ၊ သွားပြီ ... ဒီ ကောင်လေးတော့ သုံးစားမရတော့ဘူး။ ကိုကိုဆိုတာနဲ့ပြောနေတာ ပဲ နောက်တော့ သူ့ကိုကျဆုံးစာရင်းပဲ ထည့်လိုက်ပေတော့”

ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော မင်းထင်သူရ နဒီအနားသို့ ငုတ်ခနဲ ရောက်သွားရပါ၏။ မျက်ရည်လည်ရွှဲ ဝမ်းနည်းပက် လက်ဖြစ်နေသည့် နဒီကိုကြည့်ပြီး သူ့မှာတုန်လှုပ်ရပါ၏။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ နဒီ ... ကိုကိုကိုပြော ဘယ်သူ က ဘာလုပ်လို့လဲ ... ”

“နဒီ စိတ်ညစ်လို့ကိုကို ... နဒီဘဝမှာ ဆင်းရဲပေမယ့် တစ်ခါမှ ဒီလောက်စိတ်အကျဉ်းအကျပ်မရောက်ဖူးဘူး”

ရှိုက်သံထွေးထွေးနှင့်နဒီဝမ်းနည်းနေလျှင် မင်းထင်သူရ ရင်နှင့်ရပါ၏။ နဒီလေးရယ် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲအချစ်ရယ်၊ ကိုကိုတစ်ယောက်လုံးရှိနေ သားပဲကွာ၊ ဘာကြီးပဲဖြစ်လာလာ ကိုကိုရှေ့ကနေပြီး ရင်ဆိုင်မှာ

ပေါ့၊ နဒီဘာမှမဖြစ်ရအောင် ကိုကိုကာကွယ်ပေးမှာပေါ့၊ ကဲ ပြော ... ဘာတွေတွေ့ပြီး ခံစားနေရတာလဲ”

နဒီလက်ကလေးကိုလှမ်းဆုပ်ရင်း မင်းထင်သူရ အားပေး လျှင် သူမ ... မဲ့မဲ့လေးနှင့်ရှိုက်နေသည်မှာ ကလေးသဖွယ်။

အေးလေ ... ပါးကလေးဖောင်းဖောင်းနဲ့ငယ်မူငယ်သွေး ငယ်ရုပ်မပျောက်သေးတဲ့ နဒီဟာ ကလေးပဲပေါ့။

“ကိုကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ နဒီဒုက္ခတွေ ဘယ်လောက် ကြီးလို့က်သလဲလို့၊ ဒါကြောင့် ... ရှေးလူကြီးတွေကပြောတာ၊ အင်္ဂုလွယ် အရှိုက်ခက်လို့ ခုပဲကြည့် ... ရောက်စကတော့ ကိုကိုနဲ့အတူလာရလို့ပျော်တယ်၊ ပင်လယ်ကြီးကိုကြည့်ပြီးပျော် တယ်၊ လှိုင်းတွေစီးပြီး ပျော်တယ်လေ”

“ခုကျ မပျော်တော့ဘူးလားကလေးရယ်”

“ကိုကိုမှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလား၊ အင်းလေ ... ကိုကို ကတော့ယောက်ျားပဲ၊ ဦးစောက်ဆောက်လို့ ဇက်ဘယ်ကျိုးမလဲ၊ နဒီကတော့ မိန်းကလေးမို့ အခုဇက်ကျိုးပြီ”

“ဘာတွေလဲကွာ၊ နဒီပြောနေတာတွေ ကိုကိုနားမလည် ပါဘူး”

တကယ်ပင် သူ့စိတ်ရှုပ်မိသည်။ နဒီဟာ အကောင်သေး သလောက်အသံကျယ်တဲ့ ဖားခုံညှင်းမလေးပဲ။

“ကိုကိုပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ အခု နဒီဘယ်မှာနေရမှာလဲ”

ဘယ်လိုနေရမှာလဲ၊ ယောက်ျားတွေ တစ်ပြိုင်နက်နဲ့ နဒီဘယ်အနားမှာ အိပ်ရမှာလဲ၊ နဒီကို ... ”

“ဟောဗျာ ... နဒီပဲ ပူဆာလို့ ကိုကိုလေးလေးတို့အဖွဲ့ကိုခေါ်လိုက်တာလေ၊ ကိုကိုနဲ့နှစ်ယောက်တည်းမနေချင်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် _ ကိုကိုနဲ့နှစ်ယောက်တည်းလည်းမနေချင်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေအများကြီးနဲ့လည်း ဘယ်လိုနေရမလဲ”

ငိုရင်း သူ့ကိုထုနေလျှင် မင်းထင်သူရ စိတ်ရှုပ်နေရာမှ ရယ်ချင်မိပြန်သည်။ သူ ... နဒီကို ဆတ်ခနဲပင် ဆွဲပွေ့ဖက်ထားပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ကပ်ထားမိ၏။

“ဖီဇာကြောင်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ဒီပြဿနာက လွယ်ပါတယ်၊ နဒီကိုယ်နဒီ ကိုကိုနဲ့ခိုးရာလိုက်လာတယ်လို့သာ သဘောထားလိုက်၊ ဒါဆို အားလုံးအိုကေသွားမှာ _ ဟုတ်တယ် တကယ်ပြောတာ ... မနက်ဖြန်ကျရင် ကိုကို နဒီကို တစ်နေရာ ခိုးပြေးသွားတယ်၊ ကိုကိုတို့ဘက်မှာ လေးလေးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲကွာ၊ လေးလေးက ဖေဖေကိုရော သူ့မရိုးကိုရော ပိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ... ”

“ဘာမှဆင်ခြေတွေတက်မနေပါနဲ့တော့ နဒီရယ်၊ ကိုကိုနဲ့ ခိုးရာလိုက်တယ်လို့သာ သဘောထားလိုက်နော်၊ တစ်ခုတော့ ဆိုးသကွာ၊ ဟိုအဖွဲ့ကို ခုမှနှင်ထုတ်လို့လည်း ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ

လေးလေးကလည်း အလိုက်ကိုမသိဘူး”

“ကိုကိုနော် ... နဒီ အော်ငိုပစ်လိုက်မှာ”

“အေးကွာ ... မှားပါတယ်၊ ပြောမိတာမှားပါတယ်”

နဒီမှာ သူ့ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး အမူအရာကြောင့် မျက်စောင်းထိုးရာမှ ပြီးရယ်ရပြန်သည်။

နဒီကိုရယ်အောင်လုပ်တဲ့ကိုကိုရယ်။ နဒီငိုရအောင်တော့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့နော်။

ထိုညက အခန်းထဲမှာ တန်းစီအိပ်ကြရပြီး နဒီနှင့်ကိုကိုကတော့ အခန်းနံရံမှာ ဖားပုံလေးတွေလို ပြားကပ်ပြီး အိပ်ကြရပါ၏။

ဘာပဲပြောပြော ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ မေတ္တာခြုံလို့ လုံခြုံနွေးထွေးခဲ့ရပါသည်လေ။

အခန်း (၁၇)

“တောက် ... ခွေး ... ခွေးကောင် ... ”

ညဉ့်ခန်းထဲမှာ စိတ်ကြီး ဒေါသထွက်နေသည့် ဦးမင်းလွင် အား ဦးဝင်းလွင်က မျက်နှာသေနှင့်မော့ကြည့်နေ၏။

“ငါကတော့ အများကြီးမျှော်မှန်းထားလိုက်ရတာ၊ နိုင်ငံခြားအထိ ပညာသင်ခိုင်းမလို့ သင်းကတော့ အရွယ်မရောက်ခင် ကိုပဲ မိန်းမယူပြေးပြီ”

“အစ်ကိုရယ် ... ကျွန်တော်လည်း အတန်တန်တားပါ တယ်၊ ကောင်မလေးက ခပ်ပျက်ပျက်မို့ သူ့ကိုအားလုံးလိုက်လျော လိုက်တော့ အစ်ကို့သားက လူရိုးပဲ၊ ပစ်ကျသွားတာပေါ့”

“ဘာ ... ကောင်မလေးက ခပ်ပျက်ပျက်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ ဆင်းလည်းဆင်းရဲတယ်၊ အကျင့် လည်း သိပ်မကောင်းဘူး”

“တောက် ... ဒါဆို ဒင်းတို့ကိုမရရအောင် ခွဲရုံပေါ့၊ လျော်ကြေးပေးလိုက်မယ်ကွာ၊ မရဘူးလား”

“သံသရာတွေရှည်လို့ပါအစ်ကိုရယ်၊ ငွေမက်တဲ့ မိန်းကလေးကို ငွေနှဲ့ပဲ ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်ရမယ်၊ သားကို အမွေ ပြတ်ဆိုပြီး ကြေညာလိုက်ပေါ့အစ်ကိုရဲ့၊ ဒီတော့မှ ငွေမက်ပြီးယူ တဲ့မိန်းကလေး ... သားကို ခွာပြေးလိမ့်မယ်”

ဦးမင်းလွင်မှာ စိတ်အရမ်းဆိုးနေသဖြင့် ဦးဝင်းလွင်ပေး သည့်အတိုင်း မင်းထင်သူရကို အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ဖို့ စိတ်ကူး ကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ် ... မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ဒီကောင်အထိနာပြီး မိဘဆီပြန်ကပ်လာမှာ”

“အဲဒီကျတော့မှ သူ့ကောင်မလေးပါရင် လက်မခံဘူးဆို ပြီး အကျပ်ကိုင်ပေါ့အစ်ကို၊ ဒီကောင် နောင်ကြဉ်သွားမှာပါ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီနေကြခွင့်ရနေ သည်မှာ ဒေါ်ခင်ခင်ထား ရေနံချောင်းသို့ကိစ္စဘစ်ခုနှင့်သွားနေ လို့လည်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံး ဦးမင်းလွင်က ဦးဝင်းလွင်ကို မင်းထင်သူရအား သားအဖြစ်မှစွန့်လွှတ်ကြောင်း သတင်းစာမှ ခြော်ငြာထည့်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

အောင်ထူးကျော်၏ ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုမှုကြောင့် သူတို့ အားရှိရပါသည်။ နဒီနှင့်တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လူမရှိသည့် မြို့စွန်အိမ်လေးကိုပဲ သူတို့ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

သည်အခါ အောင်ထူးကျော်က ချစ်စနိုးဖြင့် မျက်စောင်းထိုးရင်း ခပ်တိုးတိုးနောက်၏။

“ခွေးကောင် ... မင်းအကြံငါသိပါတယ်ကွာ၊ မင်းဘယ်ခြေလှမ်းလှမ်းမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ အေး ... မောင်၊ တို့အိမ်ကခပ်ဆွေးဆွေးရယ်၊ တော်ကြာ အိမ်ကျိုးကျနေလို့ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း ... ”

“အာ ... ခွေးကောင် ... နဒီအရမ်းရှက်နေပြီ”

“ဆောရီးပါကွာ၊ အိုကေ ... အိုကေ မင်းတို့အားလုံးအဆင်ပြေစေရမယ်”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အောင်ထူးကျော်က သူတို့အတွက် တားစရာ သောက်စရာများနှင့်အတူ ကားဖြင့်ထိုအိမ်သို့ပို့ပေးခဲ့ပါ၏။

သစ်သားအိမ်လေးက အရပ်အိမ်လေးနှင့်တူပြီး ခြံထဲမှာလည်း သီးပင်၊ စားပင်တွေနှင့်။ နောက် ... ရေတွင်းလေးကလည်း ချစ်စရာ။

အိမ်လေးကိုကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်တည်းနေရမည်ဟူသည့်

နိဗ္ဗာန်ဘုံဆိုတာ ဘာလဲ။

ပုထုဇဉ်လူသားပေမို့ အချစ်ဆုံးချစ်သူနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာပေါင်းဖက်ခွင့်ရနေတာကိုပင် နိဗ္ဗာန်ဘုံဟု မင်းထင်သူရ တွင်စားလိုက်ချင်ပါသည်။

ကိုယ့်အိမ်မှာလို ဆီဦးထောပတ်တွေစားပြီး ကောင်းပေညွန့်ပေရယ်လို့ မနေရပေမယ့် ချစ်သူလေးနဲ့အတူ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ရတာ မင်းထင်သူရ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမိပါသည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်ထူးကျော်၏အိမ်မှာ သူတို့သောင်တင်နေကြရသည်။

“ဘာမှမပူကြနဲ့၊ ငါတို့မှာအိမ်နှစ်အိမ်ရှိတယ်၊ ဒီမြို့ထဲမှာ တစ်အိမ်၊ မြို့စွန်မှာတစ်အိမ်၊ မြို့စွန်ကအိမ်က ပိတ်ထားရတာ အဲဒီမှာနေလည်းရတယ်၊ ငါတို့ပုသိမ်က ဆန်ရေစပါးပေါများကြွယ်ဝပါတယ်ကွာ”

အသိပါ ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်အခါ မင်းထင်သူရရော၊ နဒီပါ အလွန်ပျော်ရွှင်မိခဲ့ကြပါသည်။

“အောင်ထူးကျော်ရာ၊ မင်းကျေးဇူးကို ငါတို့ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ မင်းအလှည့်ကျရင်လည်း ငါအစွမ်းကုန်ကူညီပါ့မယ်”

“ရတယ် ... ကိစ္စမရှိဘူး။ မင်းတို့စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးတာပဲ။ ကဲ ... လိုအပ်တာရှိရင် ဖုန်းဆက်ကွာ၊ ငါကကုန်စုံဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့ ပွဲရုံတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ မအားဘူးကွ။ ပြီးတော့ ငါ့ကို အလိုက်မသိဘူးလို့လည်း အပြောမခံချင်ဘူးကွ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးက စက္ကန့်လေးတွေစိန်စိထားချင်တယ်ဆိုတဲ့အချိန် ... ”

သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က တိုးတိုး ... တိုးတိုးနှင့် စနောက်နေသမျှ နဒီမှာ ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင်ပါပင်။

ချောင်းသာမှာ ဂုရက်နေခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုနှင့်နဒီသည် ဘာမှ မငြိစွန်းခဲ့သေးပါ။ သည်မနက် လေးလေးတို့ပြန်မည်ဆိုကာမှ နှစ်ယောက်သား ကိုကိုကားကိုထားခဲ့ပြီး အောင်ထူးကျော်ရှိရာ ပုသိမ်သို့လစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အဝတ်အိတ်ကလေးတွေကိုယ်စီနှင့်။ ရတနာရွှေငွေရယ် လို့လည်း သိပ်မပါခဲ့။ မင်းထင်သူရကလည်း လက်စွပ်တစ်ကွင်းပဲ ဝတ်ထားခဲ့ပြီး နဒီကတော့ နားမှနားကပ်နှင့်ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်လေး

ဝတ်ထားခဲ့သည်။

“ကဲ ... သွားပြီဟေ့၊ ငါက သာသနာဖျက်မလုပ်ဘူး။ သာသနာပဲပြုချင်တဲ့ကောင်၊ မင်းထင်သူရရေ သိပ်လည်းမကဲနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်ရောဂါလည်း ကိုယ်သတိရဦးနော်”

ပေါက်တတ်ကရတွေပြောပြီး တဟားဟားနှင့်အောင်ထူးကျော် ကားဖြင့်ထွက်ခွာသွားမှ နဒီ ... ကိုကိုကိုလက်သီးဖြင့် ထုမိသည်။

“ကိုကိုမကောင်ဘူး။ တိုးတိုး ... တိုးတိုးနဲ့ဘာတွေ လျှောက်ပြောတာလဲ”

မင်းထင်သူရက မချိုမချင်ရုပ်နှင့် နဒီကိုပွေ့ချီပြီး ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အားရပါးရ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဆက်တီလေးတွေအပေါ်မှာ မထိုင်ချေ။

“မသိချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ တော်ကြာ ... နဒီ ကိုကိုကို အထင်သေးဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း မရဘူး။ နဒီကိုချစ်ရင်ပြောရမယ်၊ ပြော ... ပြော ... ကိုကိုကို ကိုအောင်ထူးကျော် ဘာတွေမြှောက်ပေးခဲ့တာလဲ”

နဒီ ဘယ်လောက်ပင်ထုထု ... အောင့်ခံရင်း မင်းထင်သူရ အဖြေရကျပ်နေသည့်အခါ သူမကပိုပြီး သိချင်နေလေ၏။

“နဒီကလည်း အိမ်ထောင်ကျတော့မယ့်သူငယ်ချင်းကို

ယောက်ျားလေးချင်း နောက်တဲ့စကားကွ၊ နဒီကြားလို့ဖြစ်မတဲ့ လား ... ဒီကောင်မလေး သေတော့မယ်”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း ... နဒီကတော့ ကိုကို ကို ချစ်လွန်းလို့၊ ကိုကိုကိုမခွဲနိုင်လွန်းလို့ မေမေမျက်နှာတောင် မငဲ့ဘဲ သူ့နောက်လိုက်လာရတာ သေတော့မယ်လေ ... ဘာလေး နဲ့ သွား ... ကိုကိုကိုမခေါ်တော့ဘူး၊ ညကျရင်လည်း နဒီနဲ့လာ မအိပ်နဲ့၊ ကိုကိုဘာသာ အိပ်ချင်တဲ့နေရာသွားအိပ်”

တကယ်ပင် နဒီဒေါသတွေပွနေလျှင် မင်းထင်သူရမှာ အခုကတွေ့နေပြီး ... ခေါင်းမှ ဆံပင်လှလှကိုသာ ထိုးဖွနေမိ တော့သည်။ ဘာတွေဆက်လုပ်ရမှာပါလိမ့်။ ခက်တာပဲ။

မိန်းမစရတာ တော်တော်ခွကျတာပဲ။ နောက်ဆုံး ကိုယ့် ရောဂါကိုသွားသတိရသဖြင့် မင်းထင်သူရ ဉာဏ်ဆင်ရပါသည်။

“အား ... အား ... ခေါင်းတွေကိုက်လိုက်တာ နဒီရယ်၊ လုပ်ပါဦး ... ကိုကိုကိုကယ်ပါဦး ... အား ... အမလေး မေမေ ရေ ... သားကိုကယ်ပါဦးဗျ ... ”

ခေါင်းကိုလက်နှင့်ဖိပြီး သူ့ညှော်ခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မသက်မသာလဲလျောင်းချလိုက်လျှင် စိတ်ကောက်နေသည့် ကောင်မလေးမှာ လန့်ဖျပ်သွားလေတော့၏။

“ကိုကို ... ကိုကို ... အရမ်းခေါင်းကိုက်လားဟင်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ နဒီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်၊ ကိုအောင်ထူးကျော်ကို

ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

နဒီ သူ့ကိုဖေးမရင်း ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေ သော် ... မင်းထင်သူရ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်ဆက်ကရပါသည်။

“အား ... ရတယ်၊ မဆက်နဲ့ဦး၊ ကိုကိုကို အိပ်ရာထဲသာ ပို့ပေး၊ ပြီးတော့ ... နဒီ ကိုကိုကိုနှိပ်ပေး ... ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကိုကို ... ”

အသင့်ပြင်ထားသည့် အိပ်ခန်းလေးထဲသို့ သူ့ကိုတွဲပို့ပြီး ကြင်နာစွာ အိပ်ရာပေါ်သို့လှဲချပေးလျှင် မင်းထင်သူရမှာ မျက်စိ ကိုတစ်ဝက်မှိတ်ထားပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို ချုပ်ထားရ၏။

သနားစရာ ကောင်မလေးပဲ။ အဟုတ်မှတ်လို့ စိုးရိမ်နေ သည့်ရှုပ်က ငိုတော့မလို ရယ်တော့မလို။

“ကိုကို အရမ်းမောတယ်ကွာ၊ မူးလည်းမူးတယ်၊ နဒီ ကိုကိုအနားမှာစောင့်ပေးနော်၊ ကိုကိုအိပ်ပျော်သွားလည်း ဘယ်မှ မသွားနဲ့နော်၊ အိမ်တံခါးတော့ပိတ်လိုက်ဦး ... တော်ကြာ သူခိုးဝင်လာဦးမယ် ... ”

နေမကောင်းသော်လည်း ထောင့်စေ့အောင်မှာကြားနေ သည့် ကိုကိုကို နဒီ ကြင်နာသနားနေမိသည်။

အင်းလေ ... ကိုကိုက အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ။ သူပဲ ငါ့ကို ဦးဆောင်ရမှာပေါ့။

တစ်သက်မှာတစ်ချစ် ...

တစ်ချစ်မှာတစ်ယောက်ဆိုသလို ကိုကိုအပေါ်တစ်သက်လုံး သည်းညည်းခံချစ်သွားဖို့ဆုံးဖြတ်ရင်း နဒီအိမ်တံခါးကို သွားပိတ်ရပါသည်။

မနက်စာကတော့ အောင်ထူးကျော်က ကျွေးလွှတ်လိုက်ပြီ မို့ နေ့လည်တစ်လျှောက်လုံး ကိုကိုအနားမှာစောင့်ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ကာ နဒီ သူ့အနားသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

ဟုတ်တိ ပတ်တိနှင့်မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ထားသည့်ကြားမှ ဝင်းပသန့်စင်နေသည့်ကိုကိုက မျက်စိကိုမဖွင့်ဘဲနှင့်နဒီကို သူထံသို့လက်လှမ်းခဲ့သည်။

“ကိုကို မောလို့ ... ကိုကိုအနားမှာဖိထားပေးနော်၊ လာ ... ”

လက်လှမ်းရင်း သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် သူမကိုမှောက်ချလိုက်သောအခါ ကိုကိုရင်ခုန်သံတွေက တဒိုင်းဒိုင်း။ သူမရင်ခုန်သံတွေကလည်း အမြောက်ဖောက်သံတွေလို။

လောကကြီးကို သူမတို့နှစ်ယောက်သား တဒင်္ဂမေ့သွားကြပြီး ဟိုးကောင်းကင်ပေါ်က မိုးတိမ်တွေကိုပင် ငှက်ကလေးတွေလို ခိုစီးဖို့ သူမတို့ကြီးပမ်းမိကြပါတော့သည်။

အခန်း (၁၈)

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သဇင်ရယ် ... သဇင်သမီးကံကောင်းပါတယ်၊ ဟိုက ကျိကျိတက်နေအောင် ချမ်းသာတဲ့သူဌေးသားပါ။ ခဏ စိတ်ဆိုးတုန်းပစ်ထားပေမယ့် တော်ကြာပြန်ခေါ်ကြမှာပါ ... ”

ဒေါ်သဇင်နှင့်မှာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း ဦးဝင်းလွင်ကို ရန်တွေ့နေသမျှ ဦးဝင်းလွင်ကတော့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လိုစိတ်ရှည်၊ သည်းခံစွာရှင်းပြနေခဲ့၏။

“ရှင့်ကြောင့် ... အဲဒါရှင့်ကြောင့်၊ ကျွန်မသမီးလေးဘာမှနားမလည်တဲ့ကလေးလေးကို ရှင်ပဲရှင်တူနဲ့နီးစပ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တာ၊ ရှင်တူပါမယ်မှန်းမသိလို့ ကျွန်မထည့်မိတာ ကျွန်မကိုက အ၊ပါတယ်၊ ကိုယ့်သမီးအပျိုစင်လေးကို သူများယုံစားပြီးထည့်လိုက်မိတာ ... ခုတော့ ဒုက္ခလှလှရောက်ပါပြီ”

တဟီးဟီးငိုရင်း ... သမီးအတွက် သူမသောကတွေ ရောက်နေလျှင် ဦးဝင်းလွင် ဒေါ်သဇင်နှင်းကို သနားကြင်နာဟန် ဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ သဇင်နှင်းဟာ တော်တော်လှတဲ့မိန်းမပဲ။ အသက်လေးဆယ်ဆိုပေမယ့် တော်တော်ကိုယ်လုံးလှတဲ့မိန်းမ။ သူ့ကိုငါဘယ်လိုဖြားယောင်းရမလဲ။ သတိတော့ထားရမယ်ဟု ဦးဝင်းလွင် တွေးနေမိ၏။

“တိတ်ပါသဇင်ရယ်၊ ညီမငိုတော့ ကိုယ်ဘယ်စိတ်ကောင်း မလဲ ... ”

“စိတ်မကောင်းရင် လဲသေလိုက်၊ လဲသေလိုက်၊ ရှင့်အကြံ အစည်တွေကိုမရိပ်မိလို့၊ ကျွန်မ သမီးလေးကိုထည့်လိုက်မိတာ အခု ... ကလေးတွေဘယ်မှာလဲ၊ ရှင်ရှာပေး၊ ရှင့်ကြောင့်ဖြစ်ရ တဲ့ဒုက္ခကို အခုကျ ရှင်မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတော့မှာလား။ ရှင်တို့တက်ကမတူလို့၊ မတန်လို့ လက်မခံဘဲ အဖွေပြတ်စွန့်လွှတ် ပေမယ့် ကျွန်မ သမီးကို ကျွန်မပြန်ပြီးလက်ခံမယ်၊ သူတို့ ဘယ် မှာရှိတယ်ဆိုတာသာ ရှင်ရှာပေး ... ”

ဒေါ်သဇင်နှင်း ... ဒေါသ၊ သောကတွေနှင့်စကားပြော ကြမ်းနေသော်လည်း ဦးဝင်းလွင်မှာ ခန္တီပါရမီတွေအပြည့်။ ထို့ အတူ သူ့ရင်ထဲမှာ ခြင်္သေ့စိတ်၊ ကျားစိတ်နှင့် ဒေါ်သဇင်နှင်းကို စားဖို့ဝါးဖို့လည်း ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်နက်တွေထုတ်နေမိပါသည်။

ကြံစမ်း။ ကြံစမ်း ... ဒီမိန်းမကို ငါ့လက်ခုပ်ထဲကရေဖြစ် အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“ကျွန်တော် ကလေးတွေအကြောင်းကို စုံစမ်းနေပါတယ် ဗျာ၊ သတင်းရရင် သဇင်ကိုလာပြီး အကြောင်းကြားမယ်၊ သဇင် သွားခေါ်ပေတော့”

“ရှင်သွားခေါ်ပေးပေါ့၊ ရှင်ကယောက်ျားပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီ ပြဿနာရဲ့ တရားခံဟာလည်းရှင်ပဲ”

“သဇင်ကတော့ ကိုယ့်ကိုစွဲချက်အမျိုးမျိုးတင်နေတော့ ဘာပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သေဒဏ်များချမှတ်ဦးမလားမသိဘူး။ အေး ခပါလေ _ အကြောင်းမသိတော့လည်း လူကောင်းကိုသူခိုးထင် ဦးပေါ့၊ သဇင်ရယ် _ ကျွန်တော့်ပယောဂမပါပါဘူး။ ကျွန်တော့် ဘူကလည်း နဒီပါသွားပြီဆိုတာနဲ့ နောက်ကလိုက်လာတာ ကျွန်တော်ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ သူတို့ကိုမဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရ အောင် အတန်တန်စောင့်ရှောက်တဲ့ကြားက ခိုးပြေးသွားကြတာ ။ ကဲ ... ကဲ ... သဇင်စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေပေတော့၊ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးစုံစမ်းပေးပါ့မယ်၊ အင်း ... ကလေးတွေ သည်း အကြောက်လွန်ပြီး ဘယ်တွေလျှောက်ပုန်းနေကြပါလိမ့်”

ညည်းညည်းညူညူနှင့်ဦးဝင်းလွင်ပြန်သွားလေမှဒေါ်သဇင် နှင်းမှာ တသိမ့်သိမ့်ပူဆွေးပြီး ငိုရှိုက်မိရသည်။

သူမတို့သားအမိရဲ့ သာယာတဲ့ဘဝလေးကို မုန်တိုင်းဝင်

မွေသွားသလို ပရမ်းပတာဖြစ်စေတဲ့ တရားခံဟာ ဘယ်သူလဲ။
 နောက်ဆုံး ... သမီးပျိုလေးကို မဆင်မခြင် ပစ်စလက်
 ခတ်ထည့်မိလိုက်သည့် ရုပ်ရှင်ရှူး၊ ဗီဒီယိုရှူး၊ ငွေရှူး မိမိကိုယ်ကို
 သာ သဇင်နှင်းအပြစ်တွေ ပုံချမိလိုက်ပါတော့သည်။

“ကိုကို ... ”

“နဒီ ... ”

အိပ်ရာထက်မှာတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြင်နာစွာ
 အက်ထားရင်း နဒီ ကိုကိုကို သနားကြင်နာနေမိသည်။

ရွှေပုံပေါ်က ရွှေမင်းသားလေးဟာ နဒီကိုယူလို့ အမွေပြတ်
 ဇွန်လွတ်ခံလိုက်ရပေပြီ။

“ကိုကိုနေကောင်းရဲ့လားဟင် ... မူးရောမူးသေးလား။
 ကိုကိုသွေးအားနည်းရောဂါရော ပြန်မဖြစ်တော့ဘူးနော်၊ တကယ်
 လျှို့ဝှက်လည်းအားမငယ်နဲ့နော် ... ကိုကိုနဲ့နဒီ သွေးချင်းတူတဲ့
 အတွက် ကိုကိုလိုအပ်သမျှသွေးကို နဒီပေးမယ်၊ နဒီကအရမ်း
 ဘုန်းမာတယ်ကိုကို ... ”

“နဒီလေးရယ် ... ”

သဘောရိုးနှင့်နဒီ အားပေးနေလျှင် မင်းထင်သူရ၏ ရင်

ထဲမှာနှင့်သွားခဲ့ပြီး နဒီကိုသာမြတ်နိုးကြင်နာစွာ ဆွဲပွေ့ဖက်ထွေး ထားမိပါသည်။

“ကိုကိုနေကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ကိုကိုစိတ်တွေ ချွင်လန်း ကြည်နူးနေတဲ့အတွက် ရောဂါပြန်မထပါဘူး။ ကိုကိုစိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းမှသာ တစ်နှစ်တစ်ခါလောက်ဆေးရုံတက်ရ၊ သွေးသွင်း ရတာပါ။ နဒီက ကိုကိုကို အမြဲစိတ်ချမ်းသာအောင်ထားမှာ မဟုတ်လားကွယ်”

နဒီ ... ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှ တိုးထွက်ကာ ကိုကိုမျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီးမှ သစ္စာစကားကို ဆိုခဲ့သည်။

“ကိုကိုရယ် ... နဒီအတွက် ကိုကိုဟာ ဟိုးကောင်းကင် က မိုးတိမ်ကလေးပါ။ ဒီဘက်ခြံရဲ့အခန်းလေးထဲကနေ မှန်ပြောင်း နဲ့ခိုးကြည့်ခဲ့ရတဲ့ မိုးတိမ်လေးပါ”

“ဟော ... ပေါ်ပြီ၊ ပေါ်ပြီ ... မိန်းမနောက်ပိုးလေး။ ကဲ ပြောစမ်း ... ချောင်းကြည့်တော့ ဘာတွေမြင်ရလဲ၊ ကိုကိုပုဆိုး ကျွတ်တာတွေ၊ ဘာတွေမြင်လိုက်ရသလား”

ရင်ခွင်ထဲမှ သက်လှယ်ကို နံပြားရိုက်သလို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ရင်း ကိုကိုကြည့်နူးနေလျှင် ကိုကိုကိုချစ်ရလွန်းသဖြင့် နဒီ မျက်ရည်ဝဲရ၊ ရင်နှင့်ရပါ၏။

“ရိုးရိုးလေးချစ်တာကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့နဒီ ခုလိုချစ်ခွင့်ရမယ် ထို့လည်း မမျှော်မှန်းခဲ့ပါဘူး။ ကိုကိုနေမကောင်းရင် သွေးလျှူချင်

တယ်၊ ကိုကိုနေကောင်းရင် နဒီစိတ်ချမ်းသာတယ်၊ မိုးတိမ်လေး ကိုဖြူစင်စွာ ငေးကြည့်ချစ်ရုံပါပဲကိုကို၊ ခုလိုဖြစ်လာမယ်လို့ မမျှော် လင့်ခဲ့ပါဘူး”

“ကဲ ... အခု အတူပေါင်းသင်းကြရတော့ နဒီရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲကွာ၊ မှန်မှန်ပြော ... ”

“နဒီ ... ကိုကိုကို မှန်သောစကားတွေပဲပြောခဲ့ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ခုလိုပေါင်းစပ်ခွင့်ရတော့ ရင်ထဲမှာ အရမ်းစိတ်ချမ်း သာမိသလို၊ အရမ်းလည်းဝမ်းနည်း နောင်တရမိပါတယ်”

“အလိုဗျာ ... ဘာကြောင့် ... ”

“ဪ ... မတန်မရာကြီးမို့ပါ ကိုကိုရယ်၊ နှစ်ဖက်မိဘ ကြည့်ဖြူတဲ့ဇနီးမောင်နှံလည်း ဖြစ်မလာတော့ ရွှေမင်းသားလေး နဒီရင်ခွင်မှာ ဆင်းရဲမွဲတေနေရတာကိုကြည့်ပြီး နဒီ ကိုကိုကို အရမ်းကြင်နာသနားမိပါတယ်၊ တကယ်လို့ တစ်သက်လုံးပေါင်း ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုကိုကို ထာဝရစိတ်ချမ်းသာအောင် တယုတယ၊ တမြတ်တနိုးထားမယ်လို့ သံဝိဇ္ဇာနိချစ်မိတယ်၊ စိတ် လည်းဘယ်တော့မှ မကောက်ရက်တော့ဘူး”

“အာ ... ကြားရတာ နားဝင်ချိုလိုက်တာမိန်းမရယ်၊ ကိုယ့်စကားကိုယ်မြဲမြဲမှတ်ထားနော်၊ နောက်ပြီး ... တစ်သက် လုံးပေါင်းခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ... ဆိုတဲ့စကားမျိုးမပြောပါနဲ့ကလေး ရယ်၊ နိမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ၊ ဘာလို့တစ်သက်လုံးပေါင်းခွင့်မရ

ရမှာလဲ၊ ဘယ်လိုလောကခံမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးပဲ ဖြစ်လာလာ ... ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်အတူရင်ဆိုင်ကြရုံပဲပေါ့ မိန်းမရယ် ... နော်၊ ပေါင်းမှာ ... ပေါင်းမှာ၊ တစ်သက်လုံး ပေါင်းမှာ ... နဒီအဘွားအိုကြီးဖြစ်တောင် ချမ်းသာမပေးဘူး မှတ်”

မချိုမချဉ်မျက်နှာလေးနှင့် ကိုကိုအရွှန်းဖောက်လိုက်လျှင် ကိုကိုကိုချစ်ရလွန်းသဖြင့် ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး မွန်းကျပ်နေသည့် ကောင်မလေးမှာ တဒဂ်ပေါ့ပါးသွားခွင့် ရလိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ချစ်မျက်စောင်းလေးထိုးရပြန်ပါ၏။

“ကိုကို လူညစ်ပတ်ကြီး၊ နဒီကအကောင်းပြောနေတာ၊ ကိုကိုလို ဒီအကြောင်းပဲရည်စူးပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟ ... ရည်စူးတယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဒါပေမယ့် နဒီသိအောင် ကြိုပြောထားတာ၊ ဆေးကျမ်းတွေ၊ ဆေးပညာတွေ အလိုအရ ကိုကိုတို့ယောက်ျားတွေက တော်တော်နဲ့ အိုတာမဟုတ် ဘူး၊ အဲ ... မိန်းမတွေကျတော့ အသက်ငါးဆယ်လောက်ဆို ယောက်ျားအနားမကပ်ချင်ကြတော့ဘူး၊ အေး ... ခုထဲက ကြို ပြောထားမယ်နော်၊ ကိုကိုကတော့ ကိုယ်ချစ်လို့ယူထားတဲ့မိန်းမ၊ တစ်သက်လုံးအတူအိပ်မှာပဲ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေလို အသက်ကြီးလို့ ဆိုပြီး တစ်ခန်းစီအိပ်တာမျိုး လုံးဝအားမပေးဘူး၊ အလကား ပြီးတော့ ဖေဖေကကွယ်ရာမှာ သာယာမှုရှာတော့မှ မကျေမနပ်

တွေဖြစ်၊ တကယ်က မေမေ ... အလုပ်မဟုတ်တာ”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... ပေါ်ပြီ၊ ပေါ် ပြီ၊ ကိုကိုစိတ်ဓာတ်တွေပေါ်ပြီ၊ ဆေးကျမ်းတွေ၊ ဆေးပညာတွေ ကို ကိုင်ပေါက်မနေပါနဲ့၊ ဒါ ... ကိုကိုက ကိုကိုဖေဖေလိုပဲ ကြီးရင်ပွေမယ်လို့ နဒီကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်တာမဟုတ်လား၊ ဟင်း ... လူညာကြီး၊ လူပွေကြီး၊ အေးတယ် ... အေးတယ်နဲ့ ဘယ်မှာအေးလို့လဲ၊ ကိုကိုကိုမုန်းတယ်သိလား၊ မုန်းတယ်”

ယခုထိ အိပ်ရာမှမထသေးဘဲ ရန်ဖြစ်နေကြသည့် ညား ဒါစ စုံတွဲလေး၏အဖြစ်က သာယာကြည်နူးဖွယ်။

နဒီအထုအရိုက်ကို ပိုပိုသဲသဲလေးအော်ရင်း၊ ရယ်ရင်း မင်းထင်သူရ တွန့်လိမ်နေသမျှ နဒီကတော့ ချစ်နေမိတာပါပဲ။

“စောစောကပဲ တစ်သက်လုံး စိတ်မကောက်တော့ဘူး ဆို၊ ရွှေမင်းသားလေးကို သနားလှချည်ရဲ့ဆို ... အခုကျ ... ရွှေမင်းသားလေးကို အမွှေးနှုတ်ပြီး ... ကြော်စားတော့မယ်ပေါ့ လေ”

“အာ ... အဲဒီကိုကို အညစ်ပတ်အိုးကြီး ... ကဲ ... ကဲ”

လက်သီးဆုပ်လေးနှင့်ဖွဖွထုနေသည့် နဒီအားလွတ်အောင် ထပြေးရင်း ... သူမတို့နှစ်ယောက် ... အိပ်ရာထဖြစ်ကြပါတော့ သည်။

ဪ... ချစ်စ၊ ခင်စဆိုတော့လည်း ခလုတ်ကိုသင်ဖျူး။
ဆူးကိုမွေ့ရာလိုသဘောထားပြီး အရာရာ ပန်းမွေ့ရာရွှေကော်
ဖော့ဖြစ်နေတော့လေသည်။

အခန်း (၁၉)

“သဇင်ရေ ... ကျွန်တော် ကလေးတွေသတင်းရပြီ၊
ကားရိုက်သွားရင်းနဲ့ ရိပ်ခနဲမြင်ခဲ့တာ၊ မှော်ဘီဘက်မှာနေတယ်
နဲ့”

“ဟင် ... မှော်ဘီမှာဘယ်သူ့အဆက်အသွယ်ရှိလို့လဲ၊
မိုင်း ... မျက်စိမှားတာများလား”

ဒေါ်သဇင်နင်း ဦးဝင်းလွင်ကို မယုံသင်္ကာအကြည့်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်၏။ သူကတော့ ပိပိရိုရိုပါပင်။ မင်းသား၊ မင်းသမီး
တွေကိုသင်ကြားပေးနေတဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးပဲ မဟုတ်ပါလား။

“မမှားပါဘူး သဇင်ရယ် ... ကျွန်တော်သေသေချာချာ
မြင်လိုက်တာပါ။ ဒါနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို နောက်ယောင်
မလိုက်ခိုင်းလိုက်တာ သူတို့နေတဲ့အိမ်ကိုမြင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီဘက်
မှာ သားရဲ့သူငယ်ချင်းရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒါဆိုလည်း တစ်ခါတည်းဘာလို့သွားမခေါ်ခဲ့သလဲ၊ ရှင့် ... အရာရာဉာဏ်ထိုင်းတယ်”

ဒေါ်သဇင်နှင်းမှာ ဦးဝင်းလွင်ကိုအထင်မကြီးသူပီပီ အပြစ် တင်စကားသာ တွင်တွင်ပြောလေ၏။

“ဉာဏ်မထိုင်းပါဘူးသဇင်ရယ် ... ကလေးတွေက အကြောက်လွန်နေတော့ ... ကျွန်တော်ကို အတွေ့မခံလောက် လို့ပါ။ သဇင်ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားရင်တော့ မိခင်ဖို့ယုံကြည်ပါလိမ့် မယ်။ ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့သတင်းပေးတာပါသဇင်၊ လိုက် တာ မလိုက်တာကတော့ သဇင်ဆန္ဒပါ ... ကဲ ကျွန်တော်ပြန် မယ်”

စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် အလွမ်းမင်းသားစတိုင်ချိုးကာ ဦးဝင်းလွင်နေရာမှထလျှင် ... ဒေါ်သဇင်နှင်း လှမ်းပြီးတားရူပီ ၏။

“နေစမ်းပါဦးရှင့်၊ ရှင်ကလည်းစိတ်ချည်းပဲ၊ ကျွန်မလိုက် ခေါ်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်မသမီးလေး ... သူများအိမ်မှာမျက်နှာထင် လှပါပြီ၊ သားရှင်တွေက ဘယ်လိုပဲပစ်ထားထား၊ ကျွန်မကတော့ သမီးရှင်ဖို့ ကလေးတွေကိုပြန်သိမ်းရမှာပါပဲ၊ သူတို့အဆင်ပြေ အောင် ကျွန်မတတ်နိုင်သမျှ ဖြည့်ဆည်းကူညီရမယ်”

“အေးပေါ့ဗျာ ... မိခင်စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး ... ကောင်လေးရဲ့ဖခင်ကတော့ ထား”

တော့၊ မိခင်ကရော သူ့သားအတွက် မပူဘူးလား”

“ပူတော့ပူမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား သူဌေးတွေဆိုတာ မာနကြီးတယ်၊ ဟင်ဆို မရတော့ဘူး၊ ကျွန် တော်လည်းဝင်ပြီး စေ့ပေးပေးပါတယ်ဗျာ ... ဒါပေမယ့် ကိုယ် တောင်သူတို့ကိုမှီခိုစားသောက်နေရတာမို့ သူတို့အပေါ်ဩဇာ မညောင်းပါဘူး”

ဦးဝင်းလွင်၏ ညည်းညည်းညာညာစကားကို ဒေါ်သဇင်နှင်း မျက်ခုံးရှုံ့မိ၏။

“ရှင်ဇေယျ အလုပ်လုပ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါတောင် သူများကိုမှီခိုနေရသတဲ့လား”

“ဒါရိုက်တာအလုပ်က ပိုက်ဆံရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန် တော်က လူတွေကိုသနားတတ်တော့ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနေရတာနဲ့ အဖတ်မတင်သလိုဖြစ်နေတယ်၊ ရွှေလေး၊ ငွေလေးနည်းနည်းပဲ ဝမ်းတယ်၊ စီးတဲ့ရေဆည်တဲ့ကန်သင်းမှ မရှိဘဲဗျာ ... ”

“တော် ... တော် ... ကဲ အခုနေ့လည်ပဲရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မ သမီးတို့ဆီသွားချင်တယ်၊ ရှင်အားရင်လိုက်ပို့ပေးပါလား”

“သဇင်ကိစ္စ ကိုယ့်တူလေးကိစ္စပဲဗျာ၊ အားရမှာပေါ့၊ ကဲ အဝတ်အစားလေး ဘာလေးလဲ ကျွန်တော်ကားပြန်ယူဦးမယ်”

ဒေါ်သဇင်နှင်းကိုကျောခိုင်းပြီး ဦးဝင်းလွင် ဟိုဘက်ခြံသို့ တားပြန်ယူရ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဖိုးကျိုင်းတုတ်ဖြစ်နေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်သဇင်နှင်းကို သူ့အပိုင်ကိုင်နိုင်တော့မည်
မဟုတ်ပါလား။

ဦးဝင်းလွင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကားကမှော်ဘီ
သို့မရောက်ခင် တောလမ်းလေးတစ်ခုမှာ ထိုးရပ်သွားခဲ့သည်။

“ဟာ ... ပြဿနာပဲ သဇင်ရေ၊ ဒီကားကလည်း
အရေးထဲဆိုအရာပေါ်ပြီ၊ သဇင် ... ခဏနေဦး၊ ကျွန်တော်
စက်ခေါင်းဖွင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

လမ်းမကြီးမှ ဖွဲဆင်းထားသည်မို့ လမ်းကြို၊ လမ်းကြားမှာ
ကားတွေလည်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာမရှိချေ။ လူတွေသာတစ်
ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ သွားလာနေကြ၏။

သူမတို့ကားပျက်တော့ ညနေလေးနာရီ။ ဦးဝင်းလွင်က
ဟန်ဟန်ပန်ပန်နှင့်ပင် ကားစက်ခေါင်းထဲ ခေါင်းတိုးပြီး ဟိုနှိုက်၊
ဒီနှိုက် နှိုက်နေလေ၏။

ဒေါ်သဇင်နှင်း သူ့ကိုမယုံ။ ဒီလူဘာတွေ ထွင်ပြန်ပြီလဲ။
သမီးတုန်းကလည်း သူ့စကားကိုယုံမိလို့ ဒုက္ခရောက်သွားရပေ

ပြီ။ ယခုအခါ သူမအလှည့်လား။

လမ်းကလည်း ရွာမနီး ဘာမနီး ... တကယ့်လမ်း။
သူကတော့ ကားစက်နှိုးကြည့်လိုက် ပြင်လိုက်နှင့်။

တစ်နာရီခန့်မျှကြာလျှင် ဦးဝင်းလွင် သူ့ကိုအားနာသော
အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာ၏။

“သင်ရယ် ... တကယ်အားနာတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်
တတ်နိုင်တာတစ်ခုပဲရှိတော့တယ်။ ကားကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်
တို့ကားလမ်းမကို ပြန်လျှောက်ကြမယ်။ နောက် ... ကားကြိုရှာပြီး
ရန်ကုန်ပြန်၊ ပြီးမှ နောက်ကားတစ်စီးနဲ့ဒီကားကို လာဆွဲရတော့မှာ
ပဲ”

“ဒါဆို ... ကျွန်မ သမီးတို့ဆီမရောက်တော့ဘူးပေါ့။
ဟုတ်လား ... ဝေးသေးလို့လားရှင်၊ ရောက်လက်စနဲ့ ကျွန်မတို့
ဆက်သွားကြရအောင်၊ ပြီးမှ ကားပြန်ယူဖို့စီစဉ်ပါ”

ဒေါ်သင်စန်းက သမီးဆီသွားဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေ
လျှင် ဦးဝင်းလွင် သူ့အစီအစဉ်ကို ဖျက်ရ၏။

“အင်းလေ ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ခြေကျင်
ဆက်လျှောက်သွားကြတာပေါ့။ ဟိုရောက်မှကလေးတွေခေါ်လာ
ပြီး တစ်မျိုးစီစဉ်ကြတာပေါ့”

ကားကို လမ်းဘေးသို့ရောက်အောင် တွေ့သည့်လူများ၏
အကူအညီနှင့်ရပ်ထားပစ်ခဲ့ပြီး ဦးဝင်းလွင်နှင့်ဒေါ်သင်စံတို့ ကလေး

တွေရှိသည်ဆိုသည့်ရွာသို့ ဆက်လျှောက်သွားကြသည်။

“ရွာက ဝေးလည်းဝေးတယ်၊ ချောင်လည်းကျတယ်နော်”
သံသယဖြင့်၊ သားစောသမီးစောဖြင့် ဒေါ်သင်စန်းမေး
လျှင် ဦးဝင်းလွင်က ယုတ္တိရှိအောင် ဖြေလိုက်သည်။

“သူတို့အကြောက်လွန်နေကြလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်၊ ဘယ်
သူမှအလွယ်တကူမတွေ့နိုင်တဲ့ နေရာကိုရွေးချယ်တာနေမှာပေါ့။
ကျွန်တော်တောင် ကံကောင်းလို့အမှတ်မထင် မြင်လိုက်မိတာ”

ဦးဝင်းလွင်က ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နှင့်ဖွံ့ထွားလှပနေသည့်
ဒေါ်သင်စန်းကို စူးခနဲတစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။

ကိုယ့်ရုပ်လည်းကိုယ်ပြန်မြင်ယောင်လိုက်၏။ ငါ ...
မအိုသေးပေါ့။ အသက်လေးဆယ်ကျော်ဆိုတာ ဘဝကိုအတပ်
မက်ဆုံးအရွယ်။ ဘဝ၏အရသာကို အသိဆုံးအရွယ်။

ရွာထဲမှာ လူနေအိမ်ခြေကျပါးလှ၏။ လူတစ်ချို့ကတော့
ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကွက်ကြည့်၊
ကွက်ကြည့်။

“ရှင့်ကားကို ဒီလိုပဲထားတော့မှာလား၊ သမီးတို့က အခု
ချက်ချင်းလိုက်မှလိုက်ပါ့မလားဘဲနော် ... ”

“ကားကရပါတယ်ကွယ်၊ ကလေးတွေရအောင်ခေါ်ဖို့သာ
အဓိကပါ။ သူတို့ချက်ချင်းမလိုက်ချင်လည်း မနက်မှပြန်ကြမယ်၊
ရွာထဲကတစ်ယောက်ယောက်ကို အစောင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

ဒေါ်သဇင်နှင်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ မှောင်စပျိုးလာ သည့်ရွာထဲကိုသာ သူ့နောက်မှ မိအောင်လိုက်ရ၏။

ထုံးစံအတိုင်း ကျေးလက်တောရွာမို့ မီးမရှိ။ သဘာဝ လရောင်ကလည်း တံဇဉ်ကွေးမှု။

“မရောက်သေးဘူးလား ဦးဝင်းလွင်ရယ်၊ ညောင်းလှပြီ”

“ရောက်တော့မှာပါကွာ၊ ဟောဟိုရှေ့က အိမ်လေးပဲ”

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် ဒေါ်သဇင်နှင်းက စိတ်စောစွာဖြင့် အသံပေးလိုက်သည်။

“သမီးရေ ... သမီး ... နဒီ ... ”

အိမ်ထဲမှ ဝရုန်းသုန်းကားအသံများကြားလိုက်ရပြီး နောက် ဘက်မှဆင်းပြေးသွားသံများကို ကြားလိုက်ရလျှင် ဦးဝင်းလွင်က ယုတ္တိရှိစွာပင် ထိုခြေသံများနောက်သို့ ပြေးလိုက်လေ၏။

ဒေါ်သဇင်နှင်းမှာလည်း ပါးစပ်ကတစာစာအော်လျှက်။ ငိုယိုလျက်။

“သမီးရေ ... သမီး မေမေ ... သမီးတို့ကို ခေါ်ရ အောင်လာတာပါကွယ်၊ မေမေ့ကိုအတွေ့ခံပါ၊ ပြန်လာခဲ့ပါသမီး ရယ်”

ဘယ်လိုပင် ရင်ကွဲအောင်အော်အော်၊ ရှာရှာ ... ရွာ အစွန်က အိမ်ကလေးမှာ ပကတိတိတ်ဆိတ်လျက်။

နောက်ဆုံး ခြံထဲမှအိမ်ပေါ်သို့ ဦးဝင်းလွင်က သဇင်နှင်းကို

ချောမော့ပြီး ခေါ်ခဲ့သည်။

“သူတို့ ပြန်လာမှာပါသဇင်ရယ် ... ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်ကပုန်းပြီး စောင့်ကြည့်ရအောင်နော်”

အိမ်ပေါ်မှာ သီးတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲတော်လို တွေ့သည့် ဖယောင်းတိုင်များကို သူထွန်းလျှင် သဇင် ကန့်ကွက်မိပါ၏။

“ကလေးတွေ အိမ်ပေါ်မှာလူရှိတယ်ဆိုပြီး ပြန်မလာဘဲ နေပါဦးမယ်ရှင်၊ တစ်တိုင်တလေပဲထွန်းပါ ... ”

သူမ တားဆီးလေမှ ဦးဝင်းလွင်က ကျန်ဖယောင်းတိုင် များကို ငြိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ... သူက မီးဖိုလို့ထင် ရသည့်အခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားပြန်၏။

“ဆာတယ် ... ညနေစာ မစားရသေးဘူးလေ၊ သဇင် ရော ... မဆာဘူးလား”

“ရပါတယ်ရှင် ... တစ်နပ်တလေ မစားရလို့ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကလေးတွေပြန်လာရင် ဘာမှစားစရာမရှိဘဲနေပါ ဦးမယ်ရှင်”

ပြောသော်လည်း ဦးဝင်းလွင်ကတော့ မီးဖိုထဲသို့သွားကာ စားသောက်စရာများကို ရှာဖွေသယ်ဆောင်ယူလာခဲ့၏။

“သူတို့ချက်ထားတာ အများကြီးပဲသဇင်၊ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းနည်းနည်းစီယူစားကြရအောင်၊ လောက်ပါတယ် သူတို့ ပြန်လာလည်းစားလို့ လောက်ပါတယ်”

ဦးဝင်းလွင်က ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်သို့ ထမင်း၊ ဟင်းများ ထည့်ထားသည့် လင်ဗန်းကိုတင်လိုက်သည်။ ဟင်းနဲ့၊ ကျွေးနဲ့ များ မွှေးကြိုင်လျက်။

ဒေါ်သဇင်နှင်းမှာ ညစာလည်းမစားရသေးသည်မို့ အူ တကူတ်ကူတ်ရှိရသည့်ကြားထဲ ဟင်းနဲ့များက သူမ၏နာခေါင်း ကို လာပြီး ချူယူနေ၏။

သူမ ... ကဲကြည့်လိုက်လျှင် ကြက်သားကာလသား ချက်နှင့် ငါးပိထောင်း၊ ချဉ်ရေဟင်းတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးဝင်းလွင်ကတော့ သူလည်းစတင်စားသောက်နေပြီး သူမကို လည်း စားဖို့တွင်တွင်ခေါ်၏။

“လာပါသဇင်ရဲ့ ... စားပါ၊ သူတို့ဖို့လည်း အများ ကြီးရှိပါသေးတယ်”

နောက်ဆုံး သူမပါဝင်ရောက်စားသောက်မိတော့၏။ ဆာ ဆာနှင့်မို့ စားလို့ကောင်းလှသည်ဖြစ်ခြင်း။

နောက် ... စားပြီး ဧည့်ခန်းတွင် ခေတ္တထိုင်ဆဲ ဒေါ်သဇင်နှင်း ခွေခနဲဆိုပြီး ချက်ချင်းပင်အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါတော့ သည်။

အခန်း (၂၀)

မိန်းမဘဝဆိုတာ ဘာလဲ။
အပျိုစင်လေးမဟုတ်လို့ လူးလိမ့်မမိပေမယ့် မုဆိုးရဲ့လက် မှာ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရတာကို ဒေါ်သဇင်နှင်း အသည်းနာမိလှ ပါသည်။

ဘာလမ်းတွေ ဘယ်လိုရွေးချယ်မလဲ။
သင်းကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်လက်စားချေမလဲ။

ပန်းဦး ... ပန်းဖူးလေးမဟုတ်ပေမယ့် သူမအိပ်ဆေးမှူး နေသည့်ကာလတစ်လျှောက်မှာ သူ ... သဇင်ကို အနိုင်ယူခဲ့ သွားပေပြီ။

အိပ်ဆေးလွန်နေသည့်ကာလမို့ သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်နိုင်၊ မရှားနိုင်ဘဲ အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလို ခံစားနေခဲ့ ရပါသည်။

အသားစားကျူးသည့်ခြင်္သေ့၊ အသည်းစားကျူးသည့် ဘီလူးကတော့ သဇင်နှင်း၏တစ်ကိုယ်လုံးကို အားပါးတရဝါးဖြိုစားသောက်သွားခဲ့ပါချေပြီ။

ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိပေမယ့် မိန်းမသားဘဝမို့ အမှားပြင်ဆင်ခွင့်မှ ရပါဦးမလား။

သူမ အိပ်ဆေးပြယ်ချိန်မှာ အရာရာသည်လွန်သွားခဲ့ပေပြီ။ သူမ၏ဘေးမှာ ကျေနပ်အားရသည့်အသွင်၊ အောင်သေအောင်သားစားထားသည့်အသွင်နှင့် ဦးဝင်းလွင် အိပ်ပျော်နေလေ၏။

မုန်းလိုက်တာ။ သင်းကိုငါမုန်းလိုက်တာ။ အခုနေ ... ရင်ဝကို ဓားနှင့်ထိုးစိုက်ရလျှင် ဘယ်နှယ့်လဲ။

သို့သော် ... လက်ထိပ်နှင့်ကြိုးကိုမြင်ယောင်သွားမိသဖြင့် ထိုအကြံကို သဇင်နှင်း ပယ်ဖျက်လိုက်ရ၏။

ရဲဋ္ဌာနကို သွားတိုင်လျှင်ရော။

ဟုတ်တယ်။ အဲဒါပဲကောင်းတယ်။ သင်းကိုရဲစခန်းတိုင်ရမယ်။

သို့သော် ... သူကလူလည်ကြီးမို့ အမှုကိုရေဖြစ်အောင် များ လုပ်ပစ်လေမလား။

သူ့အနားမှာ မနေလိုတော့သဖြင့် သဇင်နှင်း အခန်းထဲ၊ အိပ်ရာထဲမှထွက်ခဲ့သည်။ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်တွေးကြည့်

တော့မှ သူမ ... နံအလှပါလားဟု ယူကြီးမရဖြစ်မိသည်။

ဦးဝင်းလွင်ကို အမှုန့်ချေပစ်ချင်စိတ်က တားမရ၊ ဆီးမရ။ သဇင်နှင်း၏စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချား။ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေဆဲ ... အခန်းထဲမှ သူ့ချောင်းဟန်သံကို သူမကြားလိုက်ရ၏။

မကြာမီ ... သူထွက်လာခဲ့သည်။ အဝတ်မဲ့ ကိုယ်လုံးကို ယခုမှ အင်္ကျီဝတ်လျက်ထွက်လာလေ၏။ သူ့ရုပ်က ဘာမှမဖြစ်သည့်နယ်။

တော်တော်အော်ဂလီဆန်စရာကောင်းတဲ့ရုပ်ပဲ။

“သဇင် ... ဘာဖြစ်လို့ထွက်ထိုင်နေတာပဲ၊ အပြင်မှာ ခြင်လည်းကိုက်တယ်၊ အေးလည်းအေးတယ် ... မိုးလင်းဖို့ အဝေးကြီးရှိသေးတယ်၊ လာပါကွာ ... ပြန်အိပ်ကြရအောင်”

သူ့အပြောက ပက်စက်လှပါလား။ ကိုယ်နှင့်သူဟာ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြသည့်နယ်။ သို့မဟုတ် ... သူနှင့်ကိုယ်ဟာ တကယ်လင်မယားအစစ်တွေနယ်။

“ရှင် ... ရှူးနေသလား၊ ရှင် ... ကျွန်မကို ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေသုံးပြီး ဖော်ကားခဲ့တာကို ကျွန်မကငြိမ်ပြီးနေရမှာလား၊ လူယုတ်မာကြီး ... ရှင်ကို ကျွန်မ ရဲစခန်းတိုင်မယ်”

သဇင်နှင်း ... ဒေါသဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးအော်လျှင် သူက တော့ စီးကရက်ပင် မီးညှို့နေလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ ... စီးကရက်

မီးခိုးများကို ဖြည်းညင်းစွာမှုတ်ထုတ်ရင်း သဇင်နှင်း၏အနီးသို့ ကပ်လာခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကိုတစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ သဇင်ရယ် ... သဇင်ကို ချစ်လွန်းလို့အပိုင်ကိုင်ရတာပါ။ သဇင်ကိုကိုယ်အမြန်ဆုံးလက်ထပ် မှာပါ။ မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် သဘက်ခါပေါ့”

“သေလိုက်ပါလား ... ရှင့်လို မုဒိမ်းသမားကို ရဲလက်ပဲ အပ်မယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ တစ်သက်လုံးစိတ်မကူးဘူး”

သဇင်နှင်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသော်လည်း ဦးဝင်းလွင်က တော့ သစ်သားဆက်တီတစ်လုံးမှာ အေးဆေးစွာပင် ဝင်ထိုင် လိုက်သေး၏။

“ရဲတိုင်လည်း ရဲကဘယ်ယုံမလဲ၊ မင်းပြောသလို မုဒိမ်း သမားဆိုရင် မင်းမှာဒဏ်ရာ၊ ဒဏ်ချက်တွေရှိရမှာပေါ့။ အခု ဘာဒဏ်ရာမှမရှိဘူးလေ၊ အလိုတူတယ်လို့ပဲ သူတို့ကို ကိုယ်ပြော ပြမှာပေါ့ ... ”

“ဒါကတော့ ရှင်ကောက်ကျစ်ခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်မကို အိပ် ဆေးတွေ ခပ်ခဲ့တာကိုး၊ အိပ်ပျော်နေတော့ ဘယ်ပြဿနာရှိတော့ မလဲ၊ တော်စမ်းရှင် ... ရဲက အရေးမယူရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှင့်ကို လာသတ်မယ် ... ဒါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ အပျက်ဘက်ကတွေးနေမလဲ အချစ်ရယ်၊ အပြုသဘောဘက်ကတွေးစမ်းပါ၊ ပြဿနာမဟုတ်တာကို

ပြဿနာမလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ် ... သဇင်ကို အကောက်ကြံခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း မတရားစော်ကားတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ရာသက် ပန်ဘဝအတွက် ရိုးမြေကျပေါင်းဖို့ ရည်စူးခဲ့တာပဲ၊ သားရွှေအိုး ထမ်းလာတဲ့အဖြစ်မျိုးကိုပဲ ရွေးချယ်စမ်းပါအချစ်ရယ် ... ဒီအခွယ် ကြီးတွေကျမှ ရဲလည်းမတိုင်ပါနဲ့တော့ ... ဟိုကျလို့ ကိုယ်က လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်လည်း အမှုကပြီးသွားမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အရှက်တကွဲတွေ့အုတ်အော်သောင်းနင်းတွေလုပ်မလဲသဇင်ရယ်၊ လိမ္မာစမ်းပါနော်”

သူ့ဆင်ခြေနှင့်သူတော့ ဟုတ်နေ၏။ ဦးဝင်းလွင်ဟာ တော့ တော်အပြောကောင်းတာပဲ ... သဇင်မှာ သမီးအတွက် ပူပင် ခုတာကတစ်မျိုး၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် စဉ်းစားရတာကတစ်ဖုံ။

သူ့ကိုလှမ်းကြည့်တော့လည်း သူ့ရုပ်ချောချောက ယုံကြည် စရာကောင်းနေတော့သလို၊ သူကလည်း ... သဇင်အရိပ်အကဲ ကိုကြည့်ပြီး နောက်ထပ် တဖွဖွနှင့် စည်းရုံးနေပြန်၏။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ အတည်တကျ လက် ထပ်ယူချင်တဲ့အထိ မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး သဇင်ရယ်၊ သဇင်ကိုတွေ့ တာမှ လူပျိုကြီးဘဝကိုစွန့်ပြီး သဇင်နဲ့အတူ ဘဝကိုထူထောင် ချင်စိတ်ပေါက်လာခဲ့ရတာပါ။ သဇင်ကိုမှီခိုစားချင်လို့ ... လို့ မိတ်မကူးနဲ့နော်၊ ကိုယ့်ဝင်ငွေက တစ်လဆိုရင် ဆယ်သိန်း၊ ဆယ်ငါးသိန်း လောက်အနည်းရပါတယ်၊ လူပျို၊ လူလွတ်ဖို့သာ

အဖက်မတင်တာ၊ ဟိုကချေးလိုက်၊ ဒီကငှားလိုက်၊ ဟိုကဆွဲသုံးလိုက်၊ ဒီကဆွဲသုံးလိုက်နှင့်မို့ပါ။ စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်း မရှိသေးလို့ပါ”

အပြောကတော့လွမ်းလောက်စရာ။ သဇင်မှာဝေဝေဝေ။ ကိုယ်ကမိန်းမသားမို့ပေါက်တဲ့နဖူးမထူးတော့ဘူးလို့ သဘောထားလိုက်ရမှာလား။

ဘွားတေး ... ဆိုပြီး မသိချင်ယောင်၊ ဘာမှမဖြစ်သယောင်ဆောင်နေရမှာလား။ သဇင်ခေါင်းခါမိပြန်သည်။ ဒီလောက်ဖွတ်ဖွတ်ကျေအောင် သူ ဆော့ကစားထားတာ အရှုံးနဲ့ပြန်ဆုတ်ရမှာလား။ သဇင်မဝေခွဲတတ်တော့ပြန်။

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင် သေသေချာချာလည်း စဉ်းစားပါဦး။ အခု ... ကျွန်မရဲ့သမီးလေးတောင် ရှင်တို့ဘက်က သဘောမတူလို့ ဒုက္ခရောက်နေရတယ်မဟုတ်လား။ အခု ... ရှင်က ကျွန်မကို ဘာသဘောနဲ့ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက်လုံးကို ဒုက္ခလှလှရောက်အောင် အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်တာမဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ရဲ့ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဘုံလေးဟာ ရှင်တို့အိမ်လည်း ရောက်လာရော ပျက်စီးသွားရတော့တာပဲ။ တော်တော်နာကြည်းစရာကောင်းတဲ့ လူတွေ”

သဇင်နှင်း၏ ချက်ကျလက်ကျစကားကို ဦးဝင်းလွင်က

ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ပြောဆိုခဲ့ပါ၏။

“သားနဲ့သဘောမတူတာကတော့ ထားပါတော့လေ၊ သူတို့က သူဌေးတွေကိုး၊ ငွေဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်မောက်မှာပေါ့ ... ကိုယ်ကတော့ ညီပဲကွာ၊ သူတို့ချမ်းသာတာကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ဟင် ... ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကိုယ့်အစ်ကိုက သူဌေးသမီးကိုယူပြီး ထပ်ဆင့်ကြီးပွားသွားတာ၊ ကိုယ်က သူတို့ဆီကပ်နေရတာ၊ ကဲ ... ရှင်းပြီလား။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာ ဒါရိုက်တာဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဂုဏ်နဲ့ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေပဲရှိတယ်၊ ကိုယ် သဇင်ကို ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ တင်တောင်းနိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ်လည်း သူတို့ဆီမှာနေရတာ မျက်နှာငယ်ရပါတယ်လေ၊ အစ်ကိုက ဒီလောက်မဟုတ်ပေမယ့် မရိုးက အရမ်းမောက်မာတာ ... ”

“အို ... ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ... သဇင်နှင်းမှာ မိန်းမသားပီပီ သူ့ကိုသနားသွားမိသလိုလို။ ရင်ထဲမှ ဒေါသတွေလည်း စတင်အရည်ပျော်တော့မလိုလို။

“တကယ်ပါသဇင်ရယ် ... သူ့ရှေ့မှာဆို ကိုယ့်မှာနေစရာ မရှိတော့အောင်ကို သိမ်ငယ်ရပါတယ်၊ အခုလည်း ... နဒီတို့ကိစ္စမှာ အစ်ကိုက ဒီလောက်စိတ်မဆိုးပါဘူး။ မရိုးကအရမ်းစိတ်ဆိုး၊ ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲနေတာ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း နင်

တရာခံဆိုပြီးတော့ အိမ်ပေါ်ကနှင့်ချတယ်”

“ဒါကြောင့် ... ရှင်က သဇဉ်ကို အပိုင်ကိုင်လိုက်တယ် ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ရပါဘူးသဇဉ်ရယ် ... ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ။ ကိုယ့်လို နာမည်ရဒါရိုက်တာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်မှာနေနေရပါတယ်။ ကိုယ်လည်း ခြေတုံးလုံး၊ လက်တုံးလုံး အကြံတုံးဉာဏ်တုံးကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ သဇဉ်ကိုချစ်လွန်းလို့ပါ။ နဒီတို့ကိစ္စလည်း ကိုယ် သူတို့ဘက်က စိတ်ပြေအောင် တဖြည်းဖြည်းသိမ်းသွင်းပေးပါမယ်။ အားလုံးအိုကေသွားမှာပါ။ နောက်ဆုံး ကျ သဇဉ်သမီး ... အင်း ... ကိုယ့်သမီးပေါ့လေ။ တစ်ဦးတည်း သောသားလေးရဲ့ အမွေဟူသမျှအကုန်ရမယ့် သူဌေးကတော်ကြီး ဖြစ်သွားရမှာပါ”

“အို ... သူတော်တော် အသားယူ၊ ဘာ ... ကိုယ့်သမီးလဲ ... ဟင်း ... ”

“မဟုတ်လို့လား အချစ်ရဲ့ ... သူမအကြီးကို အသည်းပေါက်အောင်ချစ်မိမှတော့ သူ့သမီးရော၊ သူ့သမက်ရော အားလုံးကို ဟောဒီနွားကြီးက အားလုံးအဆင်ပြေအောင် လုပ်ကျွေးပါမယ်တဲ့ဗျာ ... ”

အိမ်ကလေးပေါ်မှာ ရယ်သံတွေလွင်သွားတော့လျှင် စားနေကျကြောင်ပါးကြီး ဦးဝင်းလွင်က သဇဉ်ကို အိပ်ခန်းထဲသို့

ညင်သာစွာ ဆွဲသွင်းသွားခဲ့လေတော့သတည်း။

အင်း ... ယောက်ျားမာယာ သဲကန္တာရကြီးတစ်ခုလုံးဆိုတာ ဒေါ်သဇဉ်နှင်းနှင့်တကွ မိန်းမသားထုကြီးတစ်ရပ်လုံး မေ့လျော့နေကြသည်ထင်ပါသည်။

အခန်း (၂၅)

“ကို ... သမီးတို့သတင်းမရသေးဘူးလားဟင်၊ ကိုရာဘာလို့ အဲဒီလောက်မျက်နှာငယ်ရတဲ့အိမ်မှာကပ်နေရတာလဲဟင် ဒီကိုဆင်းခဲ့ပါလား။ ဘာလဲ ... အဆောင်အယောင်တွေကို ခွာမချနိုင်ခဲ့ဘူးလား”

ဦးဝင်းလွင်က သူ့အိမ်မှာပင် နေမြဲနေပြီး ညဘက်ကျမှ အဆောင်တော်ကူး၏။ လက်ထပ်စာချုပ်လုပ်ထားပြီးပြီဆိုပေမယ့် လူသိရှင်ကြားလက်မထပ်ရသေး။

ဦးဝင်းလွင်ကား ...

“ကလေးတွေကို ဦးစားပေးရမယ်သင်ရဲ့၊ ကိုယ်တို့က အရင်လက်ထပ်ထားရင် သူတို့ရှက်မှာပေါ့ ... အနေရကျပ်မှာပေါ့၊ သူတို့ကိုတွေ့အောင်ရှာ၊ ပြီးမှ ... သူတို့ကို အရင်လက်ထပ်ပေး၊ မေ့လောက်ကြာမှ ... ကိုယ်တို့လက်ထပ်ရမယ်၊ မိန်းမ

ရယ် တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးကြပြီပဲ၊ ဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး”

“ဟို ... ကိုယ်ဝန်တွေ ဘာတွေ ... ”

“သင်ကလည်းကွာ၊ အပျိုပေါက်လေးကျလို့ ဒါတွေကိုယ်သင်ပေးနေရဦးမှာလား၊ ဆေးတွေ ဝါးတွေနည်းတွေ လမ်းတွေသုံးပေါ့ကွ ... ”

“ဟင် ... ရှင့်ကိုက ကလေးမလိုချင်ဘူးလား၊ ဘယ်လိုလူကြီးလဲ၊ သင့် ပထမယောက်ျားတုန်းကတော့ လိုချင်လိုက်ရတဲ့ကလေး၊ နဒီတစ်ယောက်တည်းရပြီး သူ့သေသွားလို့ပေါ့၊ မသေသာမသေရင် တစ်ဒါဝင်လောက်တောင် မွေးခိုင်းမလား မသိဘူး”

သင်က နဒီဖေဖေကို သတိတရပြောလျှင် ဦးဝင်းလွင် စိတ်ဆိုးပြလေ၏။

“တော်ကွာ သင်၊ ကိုယ့်ကိုပထမယောက်ျားအကြောင်း လာမပြောနဲ့၊ ကိုယ် ... အရမ်းသဝန်တိုတယ်၊ သူများလက်ထဲမှာ ဖွတ်ဖွတ်ရိခဲ့တဲ့အကြောင်း သိလည်းမသိချင်ဘူး၊ ကြားလည်း မကြားချင်ဘူး”

“အို ... ဒါတော့ ရှင်ယူထားတာ မုဆိုးမ၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သင့်ကို ... ကိုယ်အရမ်းချစ်လို့အူတိုမိတာပါ၊ ကိုယ်ကကိုယ့်မိန်းမကိုအခုအတိုင်းပဲ လှလှလေးအမြဲဖြစ်

နေစေချင်တာမို့ ကလေးမရလည်းကိစ္စမရှိဘူး။ ယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ်က အမျိုးမျိုးပဲလေ။ တချို့ကသားသမီးလိုချင်တယ်။ ကိုယ်ကတော့ ကလေးထက်ကိုယ့်မိန်းမကိုပဲ အမြဲမလျော့သောအချစ်နဲ့ ချစ်နေချင်တယ်”

အပြောကောင်းသည့်ဦးဝင်းလွင်၏ စကားများ အပေါ် သံသယဝင်လျက်နှင့်ပင် သဇင်မှာ ရှေ့သို့ဆက်နေရပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး၏သတင်းရရှိကလည်း သူ့ကိုပဲအားကိုး နေရသည်မဟုတ်လား။ ပြီး ... သူ့နဲ့ကိုယ်ကညားလည်းညား ပြီးသွားပြီမို့ သဇင်နှင်းမှာဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

မိန်းမသားပီပီ သူပြုသမျှနုရင်း သူလိုသမျှခံနေရတော့ သည်သာ။

အခန်း (၂၂)

“လေးလေးဆီက ဘာတဲ့လဲကိုကို၊ နဒီတို့အိမ်ပြန်ကြရအောင်လေ။ ဒီမှာနေရတာအဆင်ပြေပေမယ့် နဒီအားနာတယ်ကိုကိုရယ်။ ဒီမှာသောင်တင်နေရတာလည်း ၁၀ ရက်လောက်ရှိနေပြီနော်”

“လေးလေးကငွေတစ်သိန်းလှူကြုံနဲ့ပေးလိုက်တယ် နဒီရဲ့။ သိတဲ့အတိုင်း ကိုကိုအိမ်ကလည်း ယမ်းမီးပုံကျဖြစ်နေတုန်းတဲ့။ ဖေဖေနဲ့မေမေအရမ်းစိတ်ဆိုးနေတယ်တဲ့”

“အို ... ”

နဒီ မျက်ရည်ဝဲတက်လာအောင် ရင်ထဲနှင့်သွားခဲ့လျှင် ကိုကိုက ပျာပျာသလဲသူမကိုပွေ့ပိုက်ပြီး ချောမော့ပါသည်။

အိမ်ကလေးထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းမို့ လွတ်လပ်မှု ရှိတာလည်းအမှန်။

“ဒီလိုပါ နဒီရဲ့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက ကိုကိုကိုသမားတော် ကြီးအထိဖြစ်အောင်မျှော်မှန်းထားတာမဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့်ပါ ကိုကိုကကျောင်းမပြီးခင်မိန်းမယူလိုက်တော့ ကရုဏာဒေါသတွေ ဖြစ်နေတာပါကွယ်၊ ဘယ် ကိုယ့်သားလေးတစ်ယောက်ထဲပဲ နောက်ဆုံးကျ ပြန်ခေါ်ကြမှာပါ။ ဒီကြားထဲတော့ ကိုကိုတို့ ပုန်း နေရတာပေါ့ကွာ၊ ဖေဖေကလိုက်ခွဲမယ်တကဲကဲဖြစ်နေလို့ လေး လေးခမျာ မသိဘူးချည်းလုပ်နေရတယ်တဲ့”

“ဒါဆို မေမေဆီလည်းမပြန်ရတော့ဘူးပေါ့နော်၊ ခက်တာ ပဲ ကိုကိုရယ် ... မေမေတစ်ယောက်ထဲနေလို့မှ ကောင်းရဲ့လား မသိဘူးနော်၊ နဒီတော့မှားပြီထင်ပါရဲ့ကိုကိုရယ်”

မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနှင့် နဒီအားငယ်နေလျှင် မင်းထင် သူရအားပေးနေရပါသည်။

“ဘယ်ပြန်လို့ဖြစ်မလဲ နဒီရယ်၊ ကိုကိုတို့ကခြံချင်းကပ်နေ ကြတာမဟုတ်လား။ နဒီမေမေဆီပြန်ရင် အိမ်ကသိပြီး အတင်းခွဲ နေမှဒုက္ခဖြစ်မယ်၊ ကိုကို နဒီကိုဘာအကြောင်းကြောင့်မှမဝေး ချင်ပါဘူးကွယ်၊ မှားပြီဆိုတဲ့စကားတော့ မသုံးလိုက်ပါနဲ့နော်၊ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးပဲဖြစ်ပါစေ ကိုကိုနဲ့အတူတူရင်ဆိုင်ပါအချစ်ရယ်၊ ကိုကိုတို့အရှေ့မှာ တောင်တွေကာနေလည်းကျော်ဖြတ်ရမယ်၊ သမုဒ္ဒရာတွေလည်းဖြတ်ကူးမှာပဲ၊ နှစ်ယောက်အတူတူလောက ကို ရဲရဲရင်ဆိုင်စမ်းပါနဒီရယ်နော် ... ”

နဒီခေါင်းလေးပွတ်သပ်ကာ ချောမော့အားပေးနေတော့ လည်း နဒီအားတွေရှိရပြန်သည်။

ဟုတ်တာပေါ့။ တိုက်ပွဲတွေတာနဲ့ နောက်ပြန်လှည့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

လေးလေးပို့လိုက်တဲ့ငွေသားလေးကိုသာ စစ်စစ်စီစီ သုံးစွဲ ရင်း နေ့သစ်များကိုကြိုလင့်ဖို့ သူတို့စိတ်ကူးရတော့မည်။

“ကဲပါ ... နဒီရယ်၊ ကိုကိုတို့ဈေးသွားရအောင်နော်၊ ပုသိမ်ဈေးထဲမှာဈေးဝယ်လို့ကောင်းတယ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အသားငါးတွေလည်းပေါတယ်၊ လင်မယားနှစ်ယောက်အတူတူ ဈေးသွားဝယ်ရအောင်”

“ဘာလင်မယားနှစ်ယောက်လဲ၊ နားရှက်စရာ၊ ကိုကိုသိပ် အသားယူတာပဲ”

“မဟုတ်လို့လား နဒီရဲ့၊ အခုထက်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပျိုထင်နေတုန်းလား၊ ဒီလောက် ... ”

မင်းထင်သူရက အချိုမချဉ်ရုပ်နှင့်ပြုံးပြီး စကားကိုထစ် ထားလျှင် နဒီမှာ အရှက်မျက်နှာလေးတစ်ချက်နှင့် သူ့ကိုထုရိုက်နေ လေတော့သည်။

သို့သော် ...

မကြာမီဈေးခြင်းလေးကိုဆွဲပြီး နှစ်ယောက်အတူတူဈေးသွား ကြတော့လည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်။

သော် ... ချစ်စ၊ ခင်စ၊ ကြင်နာစဆိုတာ ဒီလိုပဲဖြစ်ပါ
လိမ့်မည်လေ။

“မောင်ဝင်းလွင်ရယ် ... သားရဲ့သတင်း ခုထိမရသေး
ဘူးလား။ ငါ့သားလေးချို့ချို့တဲ့တဲ့များဖြစ်နေရှာမလား။ ကိုမင်း
ကလည်း ဘယ်လိုစိတ်ကြီးမှန်းမသိပါဘူးဟယ် ... ”

ဒေါ်ခင်ထားထားမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဦးဝင်းလွင်ကိုသာ
ဘိုးတိုးတိတ်တိတ် နားပူနားစာလုပ်နေရပါသည်။ သူမမှာ ခင်ပွန်း
သည်၏ဒေါသကိုလည်း ကြောက်ရသေး၏။

“ကျွန်တော်လည်း စုံစမ်းနေတာပါပဲ မမထားရယ်၊ ခက်
ဘာက သားဟာအကြောက်လွန်ပြီး အပုန်းကောင်းနေတာဖြစ်ရ
မယ်၊ နို့ ... မမထားကရော ဘယ်လိုစီမံချင်လို့လဲ၊ အစ်ကိုက
အမွေပြတ်ကြေညာထားတာမဟုတ်လား”

“ကောင်မလေးနဲ့သဘောတူတယ်တော့မဟုတ်ဘူးပေါ့၊
ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သားကရှေ့ဂါသည်မဟုတ်လား၊ အပျက်အပျက်
နဲ့မထားရဲ့သားလေး အသက်သေတဲ့အထိဆုံးပါသွားမှာ၊ လုံးပါး

ပါးသွားမှာကိုတော့မလိုချင်ဘူးပေါ့။ မင်းကို မမထားခိုင်းချင်တာ က သားလေးရဲ့သတင်းကိုစုံစမ်းပေး။ ရရင်မင်းအနေနဲ့ရန်ကုန်ကို ပြန်ခေါ် မျက်စိအောက်နားအောက်မှာပဲထားပြီး လိုအပ်တာကူညီ ပံ့ပိုးရမှာပေါ့။ အခြေအနေကြည့်ပြီး ခွဲရမှာပေါ့။ ဒါတွေ မင်းသိပါ တယ်။ သားကောင်မလေးကိုစိတ်နာအောင် မင်းလုပ်တက်ပါ တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်သားရှိမယ့်နေရာကို ရုပ်ရှင်ရိုက် အား တဲ့နေ့တွေမှာ စုံစမ်းပေးပါမယ်”

“အေးပါကွယ် ... အားကိုးပါတယ်။ မင်းအစ်ကိုလည်း ဒီအကြောင်းတွေသိဦးမယ်။ ရော့ လမ်းစားရိတ်အဖြစ်ငွေနှစ်သိန်း ယူသွား။ မလောက်လည်းထပ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ် မမထား။ ကျွန်တော်အမြန်ဆုံးလှုပ်ရှားပေးပါ မယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကျွန်တော်သွားခေါ်လို့မရရင်မမထား ဘာသာသွားခေါ်ပေတော့”

“တွေ့အောင်သာရှာပေးပါ မောင်ဝင်းလွင်ရယ်။ ကျန်တာ မမထားဘာသာစီစဉ်ပါမယ် ... ”

“ကောင်းပါပြီ မမထား။ အင်း ... ကျွန်တော်လည်း လုပ်သာနေရတယ် အစ်ကိုကိုတော့အကြောက်သား ... ”

“ပီပီရီရီလုပ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါဆိုဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး”
ဒေါ်ခင်ခင်ထားထံမှငွေနှစ်သိန်းကိုယူပြီး ဦးဝင်းလွင် သူ

အခန်းသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ဦးဝင်းလွင်မှာ အပျော်အပါးမက်သူမို့ ငွေဘယ်လောက်ပင်ရရ ကုန်သွားသည်ချည်းသာ။

အင်း - ဒီငွေနှစ်သိန်းထဲကလည်း တစ်သိန်းကို မင်းထင် သူရထံပို့ပေးရဦးမည်။ ပြီးတော့ကောင်လေးကို လန်ဖြန့်ပြီးရန်ကုန် မြေပြန်မလာရဲအောင် ခြောက်လှန့်ပေးရဦးမည်။

ကိုယ့်တူလေးကို ဒီလိုလုပ်ရတာ စိတ်တော့ မကောင်းပါ ဘူး။

သို့သော် သူဟာ အငယ်ကမွေးတဲ့သားရယ်လို့ အမြဲတမ်း အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့အနိမ်ခံခဲ့ရ၊ မရီးဖြစ်သူရဲ့အနိမ်ခံခဲ့ရတဲ့ နာကြည်း မှုတွေကို ဒီလိုလက်စားချေမှုန့်မှမကုစားရလျှင် သူဘယ်လိုမှ ပျော်လိမ့်မည်မဟုတ်။

သူ့ရဲ့ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အနာရွတ်တွေနဲ့ပြည့်နှက် နေခဲ့သည်မို့ ဦးဝင်းလွင်ရင်ထဲမှာ နာကြည်းမှုအဆောက်အဦက တောင်နယ်။ တောင်မှကျောက်တောင်ကြီး။ ရေမကျောက် ဆောင်ကြီး။

သည်တော့ ကိုယ့်တုန်းက ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စပဲထားခဲ့ သလို သူတို့သားမှာလည်း ပညာဆုံးခန်းမတိုင်စေရ။

ကိုယ့်တုန်းက သည်အိမ်မှာ ကျွန်တစ်ယောက်လို မျက်နှာ ငယ်ခဲ့ရလေသမျှ လောကအလယ်မှာ သူတို့သားလည်းမျက်နှာ ငယ်စေရမည်။

လောကကြီးက ဒဏ်မခတ်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ဒဏ်ခတ်မည်။
ဘာဖြစ်သေးလဲ။

လောလောဆည်တော့ နှစ်ဘက်လုံးက အယုံအကြည်ရှိ
အောင်ကြိုးစားရမည်။ အင်း _ သူ့မှာအမြတ်တောင်ထွက်လိုက်
ပါရဲ့။ နေရင်းထိုင်ရင်း အချောင်မိန်းမတစ်ယောက်ပင်ရလိုက်
ပါသေးမဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်အတွက်ပေးထားသည့် ရှယ်အခန်းထဲမှာ အိပ်ရာ
ပေါ်ပက်လက်လှန်ရင်း သူတို့ကိုတယ်လိုသက်လျှို့ရမလဲ။ ဘယ်လို
ဒုက္ခပေးရမလဲဟု ဦးဝင်းလွင် စဉ်းစားနေမိ၏။

သည်စဉ် ... သူ့ဟန်းဖုန်းမှထမြည်သဖြင့် ပျင်းရိပျင်းတွဲ
နှင့်ပင် ကောက်ကိုင်လိုက်ရသည်။

မင်းထင်သူရဲ့အသံ။

“လေးလေး ... သား မေမေနဲ့စကားပြောချင်တယ်ဗျာ
သူများအိမ်မှာနေရတာအားနာလာပြီဗျ။ လေးလေးကလည်းညံ့
လိုက်တာ၊ မေမေ့ကိုစည်းရုံးလို့မရသေးဘူးလား။ တော်ပြီဗျာ
သားဘာသာအိမ်ကိုဆက်တော့မယ်”

“ဟာ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့ ... တော်ကြာ မင်းအဖေနဲ့တိုး
သွားရင် ပြဿနာက မိုးမီးလောင်သွားမယ်၊ မင်းတို့ဘယ်နေရာမှာ
လဲဆိုတာလည်း အနံ့ခံမိသွားနိုင်တယ်၊ မင်းအမေကလည်း ခုထိ
တော့အရမ်းဒေါသထွက်နေတာ၊ တစ်သက်လုံးပစ်ထားမယ် ဘာ

မယ်နဲ့ဖြစ်နေတယ် ... မင်းကွာ ... မိန်းမယူတာစောတာ
ကိုး”

“အဲဒါ လေးလေးပဲဖန်တီးပေးတာလေ၊ လေးလေးပဲ ကျွန်
တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မညှားညှားအောင် ဇာတ်ပို့လုပ်ပေးခဲ့ပြီး
တော့ ရက်စက်တယ်ဗျာ ... ”

“ကောင်လေး ... မင်းက လေးလေးကိုအပြစ်တင်နေ
တာလား၊ ငါကတော့ ကိုယ့်တူလေး အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့
ကြောင်ရှေ့မှာ ကြွက်ကိုချပေးသလိုမျိုး အစာကျွေးတာ၊ မင်းက
ကြွက်ကိုမစားဘဲ ဘုရားစင်ပေါ်တင်ပြီး တစ်သက်လုံးကိုးကွယ်
လိုက်တာတော့ ငါလည်းမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘာလဲ ... မင်း သူ
ကိုမချစ်တော့ဘူးလား၊ နောင်တတွေသိပ်ရနေပြီလား၊ နောင်တ
ရတာသေချာရင်လည်းပြောနော်၊ လေးလေး ... သူ့ကိုရှင်းပစ်
လိုက်မယ် ... ”

“ဟာ ... လေးလေးကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေ
မှန်းမသိဘူး၊ ကြောက်ပါတယ်ဗျာ၊ လေးလေးကို တဖြည်းဖြည်း
ပိုပိုကြောက်လာပါတယ်၊ ကဲ ... မေမေနဲ့ဖေဖေ နေကောင်း
တယ်မဟုတ်လား၊ သား ... ဖုန်းချလိုက်ပြီ ... ”

တစ်ဖက်မှ ဖုံးချလိုက်လျှင် ဦးဝင်းလွင် ကျားပြီးပြီးလိုက်
၏။

“ကြောက်ရမယ် မင်းထင်သူရရေ ကြောက်ရမယ်ကွ၊

မင်းဘဝကို ကိုင်လှုပ်ပစ်မှာ ... ငါမို့ ငါ့ကိုမှမကြောက်ရင်
မင်းဘယ်သူ့ကိုသွားကြောက်ရမှာလဲကွ”

ဟု သူ့ရင်ထဲမှ ကြီးဝါးနေလေသည်။

အခန်း (၂၃)

“သဇင်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဦးဝင်းလွင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ လူသိရှင်ကြားဖြစ်အောင် ရှင်ကျွန်မကိုလက်ထပ်
ပေးရမယ်၊ စာချုပ်ထဲမှာလက်ထပ်ရုံနဲ့လူမသိဘူး၊ လူရာမဝင်ဘူး၊
အခု ကျွန်မအရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်တော့မယ်”

“ဟာကွာ ... သဇင်သိပ်ညံ့တာပဲ၊ ကိုယ်တို့မှာ ထောက်
ထားစရာတွေအများကြီးရှိသေးလို့ ကလေးမလိုချင်ပါဘူးဆိုမှ၊
ကိုယ့်မှာအလုပ်တွေများကြီးရှိသေးတယ်၊ ဟာ တော်တော်ခက်
တဲ့မိန်းမပဲ”

ဒေါ်သဇင်နှင်း၏ ဧည့်ခန်းထဲမှာဦးဝင်းလွင်နှင့်ပြဿနာဖြစ်
ကြရ၏။ နေ့ဘက်မှာနေချင်ရာနေ သွားချင်ရာသွားပြီး ညဘက်
ကျမှတိတ်တဆိတ်လာပြီး ပေါင်းသင်းသည့်ဦးဝင်းလွင်၏မေတ္တာ
ကို ယခုတော့ သဇင်သဘောပေါက်ရပေပြီ။

မြေပူရာကင်းမှောက်။

သမီးအတွက် ဦးစားပေးရင်း၊ သမီးကိုရှာဖွေရင်းနှင့်ပင် မသမာသူ၏လက်မှာ သူမဘဝကျဆုံးခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ သဇင်ငြိမ်ခံနေလို့မရတော့ပေပြီ။ ပြဿနာက ပေါ်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

“ရှင်အကြံအစည်ကဘာသဘောလဲ၊ ကလေးတွေရှာခိုင်း တာလည်းတစ်လကျော်ပြီ၊ ဘာသတင်းမှမရဘူး ဟုတ်ရောဟုတ် ရဲ့လား၊ ရှင်ကိုကျွန်မ မယုံတော့ဘူး၊ ကဲ အခုကျွန်မမှာကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ၊ ရှင်လူသိအောင်သာလက်ထပ်ပေးပါတော့၊ အရပ်လူကြီး ၁၀ ယောက်လောက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် မုန့်ကျွေးလက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး လက်ထပ်ပေးပါ၊ ပြီးတော့ ရှင် ဒီမှာပဲထင်ထင်ရှားရှားနေပါ”

“ငါမအားဘူးကွ၊ မင်းအနားမှာ မင်းအလိုကိုဖြည့်ပေးဖို့ အလုပ်တစ်ခုပဲ ငါ့မှာရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဆို ကားရိုက်ဖို့ နယ်ထွက်ရမယ်”

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ကျွန်မက ရှင့်ညွတ်ကွင်းမှာမိခဲ့ရတာရှင့်၊ အလကားနေရင်း သွေးသားထကြွ နေတဲ့မိန်းမသားမဟုတ်ဘူး၊ သွား သွားရှင်ထွက်သွား၊ ရှင်မသွား ဘူးလား သွားမလား၊ ကျွန်မအော်ပစ်လိုက်မယ်”

သဇင်နှင့် ဒေါသတွေယမ်းမီးပုံကျဖြစ်နေလျှင် ဦးဝင်းလွင် ကမင်းသားခေါင်းဆောင်းသည့် အပြုံးနှင့်ပြုံးပြလိုက်၏။

“သဇင်ကလည်းကွာ စိတ်ချည်းပဲ၊ မင်းအော်တော့ရော ကိုယ်ကလက်ထပ်စာချုပ်ထုတ်ပြလိုက်ရုံပဲပေါ့၊ သဇင်လေးရယ် ကိုယ်မင်းကိုစိတ်စမ်းကြည့်တာပါ၊ ကဲ ကဲမနက်ကိုတရားသူကြီး တွေနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့လက်ထပ်ပေးမယ်ဟုတ်ပြီလား၊ ရော ဒီမှာ မင်းကိုအပ်ဖို့ငွေနှစ်သိန်းပါလာတယ်၊ သိမ်းလိုက်ဦး၊ ကိုယ် ကားရိုက်ထွက်ဖို့လည်း နောက်တစ်နေ့ကို ရွှေ့လိုက်ပါပြီကွာ၊ အချစ်လေးကလည်းစိတ်ချည်းပဲ၊ တော်ကြာ အထဲကကလေး ဒေါသကုမ္ပဏီရလေးဖြစ်နေဦးမယ်နော်”

စကားတွေရွှန်းရွန်းဝေလျက် ဦးဝင်းလွင်ငွေနှစ်သိန်းထုတ် ပေးလျှင် သဇင်မှာ ပျော့ကျသွားရပြန်လေသည်။

စိတ်ထဲမှာ ဒီလူမလွယ်မှန်းသူမသိနေပါသည်။

“ကဲ အချစ်ရယ် ကိုကိုကိုလက်ဖက်ရည်လေး၊ ကော်ဖီ လေးဘာလေးဖျော်တိုက်ပါဦး၊ သွား ဒီမှာ ... ကိုယ့်ယောက်ျား စိတ်မောလူမောဖြစ်လာတာ နည်းနည်းပါးပါးပြုစုပေးပါဦး”

သူပြောလျှင် ရွှေ့ရွှေ့ရွှေ့ရွှေ့နှင့် သဇင်နှင်း မီးဖိုဘက်သို့ ဝင်သွားရ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ အီလည်လည်။

ဪ ... မိန်းမသားဘဝဆိုတာလည်း လင်ကုန်ရှုံးရင် တစ်သက်လုံးမှောက်သတဲ့။

လင်ကုန်ကတော့ရှုံးနေတာသေချာသည်။

ငယ်လင်ငယ်မယားတွေမဟုတ်ရသည့်ကြားထဲသူမအပေါ်

အမြတ်ထုတ်ရက်သည် ဦးဝင်းလွင်နှင့် တွေ့နေရသည်အခါ သင်္ဇန်နှင်းမှာဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးဖြစ်နေရတော့ပြီ။

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် သင်္ဇန်နှင်းထွက်လာရပါ၏။ သူ့အတွက်ပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ရင်ထဲမှာ သောကတွေသံသယ တွေနှင့်ငြီးငြီးလောင်နေရသည်မို့ ဘာမှစားချင်သောက်ချင်စိတ် မရှိတော့။

“ရော့ ... ကိုကိုအကြိုက်ဖျော်လာခဲ့တယ်”

“တစ်ခွက်တည်းလားကွာ အချစ်ဖို့ရော”

ဒါရိုက်တာပီပီ လျှာသွက်အာသွက်နှင့် ချစ်တွေဘာတွေ လုပ်နေလျှင် သင်္ဇန်နှင်းမျက်နှာတွေထူပူနေမိ၏။

“သင်္ဇန်နှင်းမစာဘူး ကို၊ ကိုပဲသောက်ပါ”

“မရဘူးကွာ ... မစားရအတူ စားရအတူပဲ၊ ကိုယ် တစ်ဝက်သောက်မယ် ကျန်တဲ့တစ်ဝက်သင်္ဇန်နှင်းသောက်ရမယ်”

တကယ့်ချစ်စခင်စ ကလေးလင်မယားလို ဦးဝင်းလွင်တီတီ တာတာတွေလုပ်နေလျှင် သင်္ဇန်နှင်းပျက်ရပါ၏။

“သင်္ဇန်နှင်းမစာလို့ပါကိုရယ်၊ ကိုဘာသာသောက်စမ်းပါ”

“မရဘူး မရဘူး၊ ကိုယ့်ကိုချစ်ရင်သောက်ရမယ်၊ ထဲ ပန်းကန်တစ်လုံးသွားယူချည်၊ ကိုယ်တစ်ဝက်ခွဲပေးမယ်”

နောက်ဆုံး စကားနည်းရန်စဲ၊ သင်္ဇန်နှင်းဖိုထဲသို့သွားကာ ပန်းကန်တစ်လုံးထပ်ယူပေးရ၏။

ဦးဝင်းလွင်က ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ကာ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို နှစ်ခွက်ရအောင်ခွဲလိုက်ပြီး သင်္ဇန်နှင်းတစ်ခွက်ပေး လိုက်သည်။

“ကဲ သောက်ကြစို့၊ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ် ကမ္ဘာတိုင်ပါ ခေ”

လက်ဖက်ရည်ခွက်ချင်းလာထိပြီး ဦးဝင်းလွင်ကဆုတောင်း သျှက် သင်္ဇန်နှင်းလည်း သူ့ကျေနပ်အောင်သောက်လိုက်ရပါသည်။

“အား ... ”

သောက်ပြီးသည်နှင့် သင်္ဇန်နှင်းထဲမိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး သူမ၏မျက်လုံးထဲမှာ သမီး၏မျက်နှာလေးပေါ်လာခဲ့စဉ် ဦးဝင်း လွင်၏ တဟင်းဟင်းရယ်သံကိုလည်း သူမနောက်ဆုံးကြားလိုက် ရပါတော့သည်။

အခန်း (၂၄)

မင်းထင်သူရမှာ ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့မည်။ ယခုထိ ပုသိမ်ရှိ အောင်ထူးကျော်၏အိမ်တွင်သောင်တင်နေကြတုန်း။

တစ်ခုခုတော့ သူတို့စိစဉ်ရပေမည်။ နဒီ ကိုကိုပညာရေး ကိုဆုံးခန်းမတိုင်စေချင်။ ကျန်ရှိနေသေးသည့် ၂ နှစ်ကိုသွားပြီး တက်စေချင်သည်။

ညစာစားပြီးလို့ ညှော်ခန်းတွင်ထိုင်ကြရင်း သည်အကြောင်း ကိုသူမတို့ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။ ကိုကိုနှင့်သူမက ဆက်တီနှစ် လုံးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်။

“ကိုကိုသဘောကတော့ နဒီနဲ့မခွဲချင်ဘူး။ ကိုကိုတို့ရန်ကုန် ပြန်ရင် ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ ခွဲမှာလည်းစိုးတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နဒီကတော့ လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့ချင် လိုက်တာ၊ အဖြေတစ်ခုတော့ထွက်လာမှာပဲ ... နဒီကြောင့်

ကိုကိုပညာရေးခါးပြတ်သွားမှာ လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ရန်ကုန် ပြန်ကြမယ်ကိုကို၊ နဒီမေမေကိုလည်း စိတ်မချဘူး။ မေမေက အနေအေးတယ်၊ လောကကြီးထဲမှာ သူမသိတာတွေ အများ ကြီးရှိသေးတယ်”

နဒီက လေးနက်သောမျက်နှာဖြင့် တည်ငြိမ်စွာဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်၏။ ကိုကိုကတော့ လောကကို ဖေဖေအကြည့် ဖြင့် ငေးကြည့်တုန်း။

“ကိုကိုကတော့ လောကကြီးထဲမှာ နဒီနဲ့ခွဲရမှာကို အစိုး ရိမ်ဆုံးပဲ၊ ကျန်တာ ဘာကိုမှမမက်မောတော့ဘူး။ လောကကို အရှိအတိုင်းပဲ ရင်ဆိုင်မယ်၊ ကိုကို ကလေးတွေကိုကျူးရှင်ပြမယ် နဒီ၊ ကိုကိုတို့လင်မယားတော့ ထမင်းစားလို့ရမှာပါ။ တစ်ခုပေး မှတစ်ခုရတယ်ဆိုတဲ့ သီအိုရီအရ၊ အခုကိုကိုအလိုချင်ဆုံးအရာ ဖြစ်တဲ့ နဒီကိုရနေပြီလေ၊ ကျန်တာအားလုံး ကိုကိုစွန့်လွှတ်ရဲပါ တယ်”

နဒီကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲပွေ့ယူလိုက်ပြီး ကိုကိုရင်ထဲနှင့် နေလျှင် နဒီက ကိုကိုထက်အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ပြီးရင်နှင့် ရပါသည်။

သို့သော် ... သူမကလည်း သူမယုံကြည်ရာကိုမစွန့်။

“နဒီတို့ ရန်ကုန်ပြန်မယ်ကိုကို၊ ကိုကိုကျောင်းဆက်တက် ရမယ်၊ ကိုကိုမိဘတွေက ကိုကိုနဲ့နဒီကို သတ်တော့မပစ်လောက်

ပါဘူးကိုကိုရယ် ... ”

“သေတာထက်ဆိုးတာ ရှင်ကွဲကွဲရမှာစိုးလို့ နဒီရဲ့ ... ကိုကို နဒီကိုဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်ဘူး။ နဒီရဲ့ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးလေးနဲ့ ကိုယ်သင်းနံ့သင်းသင်းလေးကို ကိုကိုဘယ်လိုမှ မပုတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အစိုးရိမ်မကြီးစမ်းပါနဲ့ ကိုကိုရာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နဒီမေမေ့ဆီမှာ နှစ်ယောက်အတူလောကကို ရင်ဆိုင်ကြမယ်၊ ကိုကိုကို ကျောင်းဆက်ထားမယ်၊ နဒီလည်း အလုပ်လုပ်မယ်၊ ကိုကိုဘာမှအားမငယ်နဲ့”

နဒီက အိမ်ပြန်ကြဖို့သာ အတင်းလောဆော်နေခဲ့လျှင် မင်းထင်သူရမှာ ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း အခက်တွေ့နေရပါ၏။

သူ့အကြောက်ဆုံးက နဒီနှင့်ခွဲရမှာစိုးခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း နဒီသိအောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာပါလိမ့်။

သက်ပြင်းကိုသာ တွင်တွင်ချရင်း ရင်ခွင်ထဲမှသက်လျှာကို သူမြတ်နိုးယုယစွာ ပွေ့ဖက်ထားမိပါတော့သည်။

အခန်း (၂၅)

မင်းထင်သူရနှင့်နဒီတို့ မေမေ့အိမ်သို့ ညဘက်မှာခိုးပြီး ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

မေမေတော့ နဒီကိုအရမ်းလွမ်းနေရှာမှာပဲ။ တစ်ဦးတည်း သောသမီးလေးကို သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းခဲ့သည့်မေမေ့ကို နဒီ အောက်မေ့လှပါပြီ။

မေမေ့ရေ _ အချိန်တန်တော့လည်း သမီးအိမ်ပြန်ရောက် လာခဲ့ပါပြီ။

ခြံတံခါးကို သော့ခတ်ထားသဖြင့် မေမေ့ကိုအော်ခေါ်ဖို့ရာ စဉ်းစားပြီးမှ နဒီပြန်ပြီး ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရပါ၏။

သူ့မတို့အဖြစ်က ဝရမ်းပြေးလိုမဟုတ်ပါလား။ ဟိုဘက် အိမ်မှရိပ်မိမှာစိုးသဖြင့် တိတ်တိတ်ခိုးလာတွေ့ရသည့်အဖြစ်မှာ မေမေ့ကို အော်ခေါ်လို့လည်း မရပါပေ။

ကိုကိုကတော့ နဒီနောက်မှာစိုးရိမ်တကြီးမျက်ဝန်းနှင့်။
ရွှေပုန်စားပြီး မွေးဖွားထားသည့်ရွှေမင်းသားလေးကို သစ်
ပင်ရိပ်အမှောင်အောက်မှာ ခေတ္တထားခဲ့ပြီး နဒီ ... ခြံထဲသို့ခိုးဝင်ဖို့
စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“ကိုကို ... ဒီမှာခဏနေဦးနော်၊ နဒီ ... ခြံထဲခိုးဝင်လိုက်
ဦးမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား နဒီရယ် ... တော်ကြာ ... ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ ... ကိုယ့်အမေအိမ်ကိုယ်ဝင်တာပဲ”
မင်းထင်သူရမှာ ဘယ်လိုမှတားမရသဖြင့် နဒီခြံထဲသို့
ကျော်ဝင်သွားသည်ကို ကြည့်နေရပါ၏။

နဒီမှာ ... အိမ်သို့လျှောက်သွားပြီး မေမေအရိပ်အခြည်
ကိုကြည့်ရန် အခန်းမီးလင်းနေရာသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

“ဟင် ... ”

အခန်းထဲမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်လူကြီးတစ်ဦးနှင့်
အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို နဒီတွေ့လိုက်ရ
သည်။

မေမေ ...

မေမေ ဘယ်ပြောင်းသွားသလဲ။

နဒီကို စိတ်နာလွန်းလို့များ မေမေခြေရာဖျောက်ပြီး ပြေး
ပြီလား။

ရင်ထဲမှာ အသက်မရှူနိုင်လောက်အောင် နဒီ ဆို့နှင့်မူး
မေ့မတတ်ဖြစ်သွားရစဉ် အထဲကကောင်မလေးက နဒီကိုမြင်သွား
ခဲ့၏။

“အစ်ကိုကြီး ... လူ ... လူ ... ”

“ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်မှာလဲ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်
မယ်”

“နေပါဦး ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၊ ထွက်ကြည့်
ရအောင်”

အိမ်ထဲမှ သူတို့ထွက်လာကြလျှင် နဒီကလည်း မပြေးပါ။
သူမ သိချင်သည်တို့ကို မေးမြန်းချင်သေးသည်။

“ကျွန်မရဲ့မေမေ ... ဘယ်အရပ်ကိုသွားပါသလဲရှင်၊
ဦးတို့က ဒီအိမ်ကိုငှားနေတာလားဟင်၊ မေမေဘယ်မှာနေတယ်
ဆိုတာ ဦးတို့သိမှာပေါ့နော်”

မျက်ရည်ဝဲပြီး နှုတ်ခမ်းများတဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့်
နဒီကို လူကြီးကအသေအချာပြုပြီးကြည့်၏။ ဟန်ဆောင်နေတာ
မဟုတ်မှန်းသေချာမှ စကားကိုကောင်းမွန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဦးတို့ဝယ်တာ ဦးဝင်းလွင်ရဲ့လက်ထဲကပဲကွဲ့၊ မင်းမေမေ
ကိုတော့ ငါတို့မသိဘူး”

“ရှင် ... ”

ဦးဝင်းလွင်က ဘာကိစ္စ သူမတို့၏ခြံကို ရောင်းရသလဲ။

သည်ခြံကို မေမေရောင်းတာမဟုတ်ဘူးလား။

ကောင်မလေးက ဝင်ပြောသည်မှာ ...

“အို _ အစ်ကိုကြီးကလည်း စကားကိုရှင်းအောင်ပြောမှ ပေါ့”

“နေစမ်းပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ မသိလို့မေးပါရစေဦး၊ ဦးဝင်းလွင် ရောင်းတာကို ဦးတို့ဝယ်တော့ ပါးစပ်ရောင်း ပါးစပ်ဝယ်လား။ စာချုပ်စာတမ်းတွေ ဘာတွေရော ပါရဲ့လား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မေမေ မရောင်းဘဲနဲ့ သူက ဘာကိစ္စရောင်းရတာတဲ့လဲ”

“ဦးဝင်းလွင်က စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ခိုင်ခိုင်လုံလုံရောင်းတာ ပါ _ သူက လက်ထပ်စာချုပ်တင်ပြတယ်လေ _ မယားပစ္စည်း လင်ပိုင်တယ်မဟုတ်လား။ မယားသေတော့ လင်ကရောင်းပိုင်ခွင့် ရှိတာပေါ့ ... ”

“ရှင် ... မေမေ သေပြီ ဟုတ်လား ... မေမေ ... မေမေ”

မယုံနိုင်လွန်းသည်ကြောင့် သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် အော်ဟစ် ရင်း နဒီချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ လဲကျသွားလျှင် အပြင်ဘက်မှ သူမ၏အရိပ်အခြေကိုကြည့်နေသည့် မင်းထင်သူရမှာလည်း မြဲ ထဲသို့ ခုန်ကျော်ပြီး ဝင်လာခဲ့ရ၏။

“နဒီ ... နဒီ ... သတိထားမှာပေါ့ ... ကိုကိုရှိသေး တယ်လေ ... နဒီ ... နဒီ ... ကျေးဇူးပြုပြီး အိမ်ထဲကို

ခေတ္တလောက်ဝင်ခွင့်ပြုကြပါခင်ဗျာ _ ကျွန်တော်တို့ မိကောင်း ဖခင်သားသမီးတွေပါ ... နဒီမေမေက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လခွဲ လောက်ကအထိ ဒီခြံမှာနေတဲ့ခြံပိုင်ရှင်ပါ ... ”

မင်းထင်သူရ အနူးအညွတ်တောင်းပန်လျှင် အိမ်ရှင် လင်မယားက ညဉ့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

ပထမဆုံး မင်းထင်သူရ နဒီကို သတိပြန်ရလာအောင် ပြုစုပေး၏။ အိမ်ရှင်လင်မယားကလည်း ကူညီကြပါသည်။

“အင်း ... ”

သတိပြန်ရလာသည်နှင့် မျက်ရည်များ တွေ့တွေစီးကျကာ နဒီ ကြုံးထပြန်သည်။

“မေမေ ... ဟင့်အင်း ... နဒီမယုံနိုင်ဘူး ... နဒီမရှိတဲ့ တစ်လခွဲလောက်လေးနဲ့ မေမေ ပရမ်းပတာဖြစ်သွားရသတဲ့လား။ ဒီလူကြီးနဲ့မေမေလက်ထပ်တယ်ဆိုတာလည်း ကလိမ်ကကျစ်ပဲ၊ ကျွန်မဘဝကို ကမောက်ကမဖြစ်အောင်လုပ်တာလည်း သူပဲ”

မျက်ရည်များစီးကျရင်း လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး နဒီ အံကြိတ်မိသည်မှာ မေမေအတွက် မယုံကြည်နိုင် လွန်းလို့ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဒီအဖြစ်ဟာ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ရိုးသားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း နဒီ လုံးဝသိလိုက်၏။

“ရိုက်ချက်ပြင်းလိုက်တာ ဦးဝင်းလွင်ရယ် ... ရှင်ဟာ

ကျွန်မရဲ့ လုံးဝရန်သူတော်ကြီး ဖြစ်သွားပြီ ... ကျွန်မ သွေးသစ္စာ ဆိုလိုက်တယ် ... မေမေ့အတွက် လက်စားမချေရရင် ကျွန်မ အသက်မရှင်ဘူး ... ”

မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး သွားနှင့်ကိုက်ထားသည့်နှုတ်ခမ်းမှ သွေး တစ်စက်စက် စီးကျရင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ နဒီသစ္စာဆို နေပုံမှာ တဒင်္ဂရူးသွပ်နေသူနယ်။

မင်းထင်သူရ နဒီကို ကြင်နာစွာပွေ့ထားရင်း သတိပေးမိ ပါသည်။

“စိတ်ကိုထိန်းပါ နဒီရယ် ... တစ်လခွဲအတွင်း ဘာတွေ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်တို့ မသိလို့နေမှာပေါ့ကွယ် ... လေးလေး ဒီလောက်တော့ မယုတ်မာလောက်ပါဘူး။ အေးအေး ဆေးဆေးစုံစမ်းကြည့်ကြတာပေါ့နော်”

မင်းထင်သူရ၏စကားကြောင့် နဒီ ခါခနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားပုံမှာ တကယ့်ခြင်သေ့မလေး နယ်။

“ရှင် ... စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ။ အခု ကျွန်မ နှာ နေပြီရှင် ... ရူးနေပြီ ... ရှင်သိရဲ့လား ... ကျွန်မ မလိမ္မာလို့ ခုလို မေမေ သေဆုံးရတာ ... မေမေမှာ ဘာရောဂါမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး ... ဒီလူကြီး သတ်ပစ်တာ ... လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ ကျွန်မအမေကိုသတ်ပစ်လိုက်တာ ... အခုလို ကျွန်မတို့

လက်ထပ်ဖြစ်အောင်လည်း သူပဲဖန်တီးတာ ... ကျွန်မ သူ့ကို လုံးဝမှန်းတယ် ... လုံးဝနာကြည်းတယ် ... ရှင်အချစ်ကိုလည်း ကျွန်မ သံသယရှိသွားပြီ ... ရှင်တို့တူဝရီး ဘာအကြံအစည်နဲ့ ကျွန်မတို့သားအမိကို ပစ်မှတ်ထားလိုက်ကြတာလဲ”

“ဟာ ... နဒီ ... ကိုကိုကိုတော့ အဲဒီလိုမပြောနဲ့... လေးလေးကိုလည်း ကိုယ့်ဦးလေးမို့ ကာကွယ်ပြောနေတာမဟုတ် ဘူး ... ကိုယ်တို့ဘာမှ သေသေချာချာရေရေရာရာမသိသေးတာ မို့ သိအောင် စုံစမ်းရမယ်လို့ ကိုကိုက တရားနည်းလမ်းကျစွာ ပြောတာပါ ... နဒီ ကိုကိုအချစ်ကိုတော့ မစော်ကားနဲ့ကွာ၊ ကိုကို နဒီကို အားလုံးကိုစွန့်လွှတ်ပြီးမှ ချစ်တာ ... ကိုကိုရင်ထဲ မှာ ကိုကိုဦးနှောက်ထဲမှာ နဒီပဲရှိတယ် ... ကိုကိုသွေးထဲမှာ နဒီပဲ လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေတယ်”

အိမ်ရှင်လင်မယားမှာလည်း ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန် ပေါက်ကွဲနေသည့် နဒီကိုကြည့်လိုက်၊ အသည်းအသန်ရှင်းပြနေရ သည့် မင်းထင်သူရကိုကြည့်လိုက်နှင့်။

“မယ့်ဘူး ... ကျွန်မ ရှင်တို့ကို သံသယဝင်သွားပြီ၊ ရှင်ကို မယုံတာထက် အချစ်ဆိုတာကြီးကို ကျွန်မ လုံးဝမယုံ ကြည်တော့ဘူး ... ဘာလဲ ... အချစ် အခု ကျွန်မအရူးထမိတာ နဲ့ ကျွန်မမေမေ မရှုမလှသေဆုံးသွားရပြီ၊ ကျွန်မတို့သားအမိရဲ့ ဘဝနှစ်ခုလုံး ကျဆုံးသွားရပြီ၊ အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်မ ရှင်ကို

လမ်းခွဲတယ် ... ကျွန်မခေါင်းထဲမှာရှိတာ ဟိုလူယုတ်မာကြီးကို လက်စားချေဖို့ပဲ ... ကျွန်မတို့သားအမိကို ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးလို လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်၊ လှည့်ချင်တိုင်းလှည့်သွားတဲ့ ဦးဝင်းလွင်ကို ကျွန်မ ကမ္ဘာကျေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေဘဲ”

“နဒီ ... မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ... ကိုယ်ပြောတဲ့စကားတွေ ကိုယ်သိသေးရဲ့လား ... မင်းရှူးနေပြီ။ မင်းရှူးနေပြီ”

မင်းထင်သူရ နဒီကိုအတင်းချုပ်ပွေ့ကာ အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်လျှင် မျက်ဝန်းတစ်ခုလုံး သွေးချည်မျှင်တို့ နီရဲလာသည့်နဒီက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကိုကို ... နဒီ ရှူးသွားပြီ ... နဒီ မေမေ့ အတွက် နှလုံးကွဲသွားပြီ ... တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို မိတ်ဆွေသားချင်လို အားကိုးလှတဲ့မေမေ ... ကဲ အခု ကျွန်မ ဘာအကူအညီတွေပေးနိုင်ခဲ့လို့လဲ ... ခုလို မေမေ သေသွားရတာ ကျွန်မ တရားခံပဲ ... ကျွန်မကို လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးပါတော့ရှင် ... ကျွန်မကို ထားရစ်ခဲ့ပါတော့ ... ကျွန်မ နားထဲမှာ မေမေ့ငိုညည်းသံတွေပဲကြားယောင်နေမိတယ် ... မေမေ့ နှလုံးသွေးနဲ့ မေမေ့အသက်နဲ့ မေမေ့မျက်ရည်တွေနဲ့ရင်းပြီးမှ ကျွန်မအချစ်ကို မရှူးသွပ်ပါရစေနဲ့တော့ ... မကိုးကွယ်ပါရစေနဲ့တော့ ... ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးပါရှင် ... ကျွန်မကို ချမ်းသာ

ပေးပါတော့ ... ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါတော့”

ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်လုပ်ရင်းမှ နဒီ ကိုကိုကို တွန်းခွာပြီး ဆတ်ခနဲ ထပြေးသွားလျှင် မင်းထင်သူရမှာ အရှူးမီးဝိုင်းဖြစ်ကျန်ခဲ့ရင်း နဒီနောက်သို့ ပြေးလိုက်ဖို့ နေရာမှအထ နဂိုကသွေးအား နည်းသည့်ရောဂါရှိသည့်အပြင် စိတ်ကိုလည်း မတရားထိခိုက်နေချသဖြင့် သူ နေရာမှာပင် ပုံလျက်သားလဲကျသွားခဲ့လေတော့သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မကြုံနှင့်ဝါနုက တစ်ဘက်ခြံသို့ပြေးဖို့ပြင်လျှင် ... ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာလျှင်မြန်စွာ တားရ၏။

“နေကြဦး ... ငါ့ပါခေါ်၊ ငါ့ကိုတွဲကြပါဦး ငါ့သားလေး ဒီတစ်သက်အပုန်းလွန်နေတာနဲ့မတွေ့တော့ဘူးလို့အောက်မေ့ နေတာ၊ ငါ့သားအကြောက်လွန်ပြီး အိမ်ပြန်မလိုက်ဘဲနေပါဦး မယ်အေ၊ သင်းတို့ညီအစ်ကိုတွေအိမ်မှာလောလောဆည်မရှိတာ ဝမ်းသာတယ်၊ နို့မို့ကဖျက်ကယက်လုပ်ဦးမှာ သူ့ဘာသာဘယ် မိန်းမယူယူ ငါ့သားငါ့အနားမှာရှိရင်ပြီးရော တွဲကြပါဦးအေ၊ ငါ့မှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး လမ်းတောင်မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး”

မကြုံနှင့်ဝါနုမှာ သည်တော့မှ သက်ပြင်းကိုယ်စီချပြီး ဒေါ်ခင်ခင်ထားကိုတစ်ယောက်တစ်ဘက် တွဲကြရပါသည်။

ညကြီးမင်းကြီး အစ်ကိုလေးနယ်။

အကြောက်လွန်လိုက်တာကလည်း လွန်ရော၊ ဒီမှာဖြင့် ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်တာ တစ်ပတ်တောင်ရှိတော့မယ် ...

အန်တီထားမှာဖြင့် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းမျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ဦးမင်းလွင်မှာလည်း မယားအလိုကျရော၊ သူ့အလိုကျပါပေါင်းပြီး အစ်ကိုလေးသတင်းစုံစမ်းရတာအမြဲပါ။

ဟိုဘက်ခြံနှင့်သည်ဘက်ခြံကို သွားရတာမိုင်တစ်ရာ လောက်သွားနေရသည့်နယ် သူတို့စိတ်ထဲတွင်ထင်မိ၏။

အခန်း (၂၆)

“ဟဲလို ... ဦးမင်းလွင် ဒေါ်ခင်ထားတို့အိမ်ကပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ခင်ခင်ထားပါ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”

“ဒေါ်ခင်ခင်ထားတို့ရဲ့ ခြေရင်းအိမ်မှာ ကိုမင်းထင်သူရ ရောက်နေပါတယ်၊ သွားပြီးခေါ်လိုက်ပါ ကျွန်မသတင်းပေးပါ တယ်”

“ဟင် ... သားတစ်ယောက်တည်းလား၊ သူ့မိန်းမရောပဲ သလား ... ဟဲလို ... ဟဲလို”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ပျာယာခတ်နေဆဲ တစ်ဘက်မှဖုန်းချသွား ခဲ့လျှင် သူမ နောက်ဘက်သို့လှမ်းအော်လိုက်၏။

“ဟဲ့ မိကြုံတို့၊ ဝါနုတို့ ဟိုဘက်ခြံမှာသားရောက်နေတယ် တဲ့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သတင်းပို့တယ်”

“ဟင် ... ”

“မြန်မြန်သွားပါ မိကြူရဲ့ ... ”

အန်တီထားပြောလျှင် မိကြူနှင့်ဝါနုတို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သူမ မမြင်အောင်မျက်စပစ်ကြသည်။

သူ့ကိုယ်လုံးဝဝကြီးကို တွဲရသည့်ကြားထဲက သူမတို့ကရှေ့မှာ အန်တီထားကနောက်မှာမဟုတ်ပါလား။

မီးလင်းနေသည့်အိမ်ထဲသို့ သူတို့အသံပြုပြီးဝင်လိုက်ကြလျှင် အိမ်ရှင်လင်မယားမှာလည်း ပျာယာခတ်လျက်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ဆိုဖာပေါ်တွင်သတိမေ့နေသည့်သားထံ အပြေးသွားလိုက်ပြီး ဝါနုတို့ကိုအော်ပြန်၏။

“ဝါနုသွား ဦးထိန်ကိုကားထုတ်ခိုင်းစမ်း၊ ဆေးခန်းကို အခုချက်ချင်းပို့ရမယ်လို့ အမလေး ငါ့သားလေးဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်၊ ဒါထက်သူမိန်းမရောဘယ်မှာလဲ၊ အံ့ပါရဲ့တော်ယောက်ျားကိုတစ်ယောက်ထဲ လွှတ်လိုက်ရသတဲ့လား၊ ကိုယ့်ချွေးမကိုလည်းကစ်ခါမှမမြင်ရသေးပါဘူး”

“ဒီက အစ်ကိုကြီးတို့ညီမတို့လည်း ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင်၊ သားတို့ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြပါဦးရှင်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ သားကိုပြုစုယုယရင်း မျက်ရည်စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းနှင့် အိမ်ရှင်လင်မယားထံ သတင်းစုံစမ်းရလေ၏။

“ဒီလိုပါအစ်မကြီးရယ် ညဦးပိုင်းကပေါ့နော်၊ ကောင်မလေးချောချောလေးတစ်ယောက် ကျွန်မတို့အိမ်ထဲကိုခိုးဝင်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်မလည်းပထမတော့လန့်တာပေါ့၊ နောက်ကောင်မလေးရုပ်က အဆင့်အတန်းရှိရှိ ချောချောလေးဖြစ်နေတာနဲ့ အကျိုးအကြောင်းသိအောင် ကြည့်နေရတယ်၊ အဲဒီမှာကောင်မလေးက သူမအေအကြောင်းစုံစမ်းတော့တယ်”

“ဪ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ဘာတစ်လုံးမှမသိသူပီပီ ယခုမှအထူးအဆန်း။

သူ့သားယူသည့် ယွန်းနဒီနှင့်ဆိုတာ ဒီအိမ် ဒီခြံကမှန်းလည်းသူမ မသိပါ။

“ကျွန်မတို့ကလည်း ဒီအိမ်ကိုဦးဝင်းလွင်လက်ထဲက ဝယ်ထားတာ တစ်ပတ်ကျော်လောက်ပဲရှိသေးတယ်လေ၊ ဦးဝင်းလွင်က လက်ထပ်စာချုပ်ပြုပြီးရောင်းတာ၊ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်နဲ့သူနဲ့ လက်ဆပ်ပြီး အိမ်ရှင်ကသေသွားတယ်တဲ့ ... ”

“အို ... ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ကြားရသမျှ သတင်းဦး၊ သတင်းထူးတွေပါပင်တည်း။

ကိုယ့်မတ်တော်မောင်ဟာ လူရှုပ်မှန်းတော့သူမတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးသိသည်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုမျက်နှာသာ

မပေးဘဲ အရာရာဖိထားရတာမဟုတ်ပါလား။

ဒါတောင် သွေးသားမို့ ... သူ့ကိုအိမ်ပေါ်တင်ထားပြီး နေဖို့အသင့်၊ စားဖို့အသင့်၊ ဝတ်ဖို့အသင့်အပြင် ကားလည်းပေး ထားခဲ့သည်လေ။

ယခုမှ သူ့ဇာတ်ထုတ်တွေပေါ်လာပြန်ပြီပေါ့လား။

“နေစမ်းပါဦး ... ကျွန်မချွေးမက ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ရဲ့သမီး ဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ်တယ် ကောင်မလေးမှာ မအေသေပြီလည်းဆိုရော ရှူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့၊ အန်တိုသားကိုထားခဲ့ ပြီး ဦးဝင်းလွင်ကိုလက်စားချေမယ်ဆိုပြီး အတင်းပြေးထွက်သွား တာပဲ၊ သနားစရာလေးပါ အန်တိုရယ်၊ မအေတစ်ခု သမီးတစ် ခုဆိုတော့ သူ့ခမျာရှူးမတတ်ခံစားရရှာတာ၊ ကျွန်မကိုယ်ချင်းတ တယ်၊ ကျွန်မတို့မှာလည်း သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရယ်၊ မေမေ သေတော့ခံစားလိုက်ရတာ၊ ဒီကအစ်ကိုကြီးနဲ့တွေ့ပေလို့ သာ၊ ဒါတောင် ကျွန်မမေမေကရိုးရိုးသေတာ ... အဲလေ ကျွန်မရှေ့မှာတင်သေတာ၊ သူ့ခမျာ မအေအလောင်းတောင် မမြင်လိုက်ရတော့ ယုံထင်ကြောင်ထင်နဲ့ပေါ့လေ ... ”

အိမ်ရှင်ကောင်မလေးက မျက်ရည်တစ်စမ်းစမ်းနှင့်ပြောပြ လျှင် သူ့ခင်ပွန်းက မိန်းမ၏မျက်ရည်များကို ယုယစွာသုတ်ဖော် ရှာလေ၏။

သည်စဉ် ... ဦးထိန်၏ကား အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသဖြင့် အားလုံးပင် မင်းထင်သူရကိုပွေ့ချီကာ ဆေးခန်းသို့အမြန်ဆုံး ထွက်သွားကြလေသည်။

ညတွင်းချင်းပင် မျက်လုံးတွေချောင်ကျသွားပြီး ကြောင်စိစိ ဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးအား အိအိဇင်ကြင်နာစွာဆီးကြိုမိပါ သည်။

သူမပြောခဲ့သလို ဘဝတူတွေမဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ညီမလေးရယ်၊ ညက ကောင် လေးကို သူမအေလာခေါ်ပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်ကြတယ်”

ကောင်မလေး၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များဝေါခနဲပြိုကျလာ လျှင် ... အိအိဇင်ကြင်နာစွာဖေးမပြီး အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့ သည်။

“ကောင်လေးက ... ညီမထွက်သွားတော့ပုံလျက်သား သတိမေ့ပြီးလဲကျန်ခဲ့တာ၊ သူမအေဘယ်လိုသိသွားတယ်မသိဘူး။ ချက်ချင်းပဲရောက်လာကြတယ်၊ သူတို့က တကယ့်သူဌေးတွေပဲ နော်၊ ညီမကိုလည်းမေးကြပါတယ်”

နဒီ မချီပြုံးပြုံးလိုက်ပါသည်။ မျက်ရည်များနှင့်သနားစရာ ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး အိအိဇင်မှာလည်း မျက်ရည်အဝဲသား။

“နဒီ ဖုန်းဆက်ပေးလိုက်တာပါ မမရယ်၊ သူနဲ့နဒီဘဝက မိုးနဲ့မြေပါ။ သူက ဟိုးကောင်းကင်အမြင့်က နဒီရဲ့မိုးတိမ်လေးပါ။ သူ ကျွန်မကိုဆက်ပြီးတွယ်တာနေရင် သူပဲနစ်မွန်းမှာ၊ ကျွန်မ မရှူးပါဘူး မမရယ်၊ ကိုကိုကို ကျွန်မစွန့်ခွာပေးလိုက်တာပါ။ သူ့ကိုတင်းတင်းရစ်ချည်ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့နှောင်ကြီးတွေကို ကျွန်မ

အခန်း (၂၇)

“မမ ... မမ”

နဂိုပိုင်ရှင်ကပန်းရောင်းစားသည်မို့ ပန်းခင်းတွေရှိပေမယ့် သူတို့မပြုစုတတ်သဖြင့် ပန်းပင်အချို့မှာ သေတုံ့သေနာ။

မသေဘဲကျန်ရှိနေသည့် နှင်းဆီပင်အချို့မှနှင်းဆီပွင့်များ ကို အိအိဇင် ကတ်ကြေးဖြင့်လိုက်ညှပ်နေစဉ် ခြံတံခါးဝမှခေါ် သံသဲ့သဲ့လေးကြားလိုက်ရပါ၏။

အိအိဇင်လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် တစ်ခါမြင် ထာဝစဉ် မှတ် မိနေလောက်သည့် ညကကောင်မလေးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟယ်”

သူမ၏ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးအောင်သူလည်း ပွဲရုံသို့သွား နေခိုက်မို့ အိအိဇင်ကောင်မလေးကို ခြံတံခါးအပြေးဖွင့်ပေးလိုက် မိသည်။

ရင်ကွဲခံပြီးဖြတ်တောက်ပေးလိုက်တာပါ။ ဘာထူးတော့မှာလဲ ကျွန်မဘဝက မထူးတော့ပါဘူး။ မိခင်လည်းဆုံးပြီ၊ အခုချစ်သူ အဲလေ လင်ယောက်ျားလည်းဆုံးရှုံးရပါပြီ။ ကျွန်မလူ့ဘဝမှာဆက် ပြီး မနေချင်တော့ပါဘူး။ အသက်မရှင်ချင်တော့ပါဘူးရှင်”

“ဟာ မကြကောင်း မစည်ရာညီမရယ်၊ လောကကြီးမှာ နေတတ်ရင် လောကကြီးမှာနေတတ်ရင် အဓိပ္ပါယ်တွေအများ ကြီးရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊ ညီမတို့လင်မယားလည်း အပြီးကွဲကြ တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်လေးက ဒီလောက်ချစ်ခင်စုံမက်နေတာ ညီမကလည်းအတွေးတွေအစွန်းမရောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ကဲ ပြော မမဘာကူညီရမလဲ၊ အခုမမဆီကိုလာတာတစ်ခုခုတော့အကြောင်း ရှိတယ်မဟုတ်လား”

အိအိဇင် အားတတ်သရောလမ်းဖွင့်ပေးလျှင် နဒီသူခြံထဲမှ ပန်းခင်းပျားကိုငေးကြည့်နေမိပါ၏။

ပြီးမှ ...

“နဒီ မမအိမ်မှာအလုပ်လုပ်ပါရစေ ... ဒီပန်းခြံလေးကို လည်း ပြုစုပေးမယ်၊ ထမင်းတွေဟင်းတွေလည်းချက်ပေးမယ်၊ အဝတ်တွေလည်း လျှော်ပေးပါ့မယ် ... နဒီကို မမကိုနေစရာနဲ့ စားစရာသာပေးထားပါနော်”

“ဟယ် ... ”

မထင်မှတ်သည့် စကားကြောင့် အိအိဇင်အံ့အားသင့်သွား

လျှင် နဒီကမျက်ရည်များနှင့်ဆက်ပြောခဲ့သည်။

“နဒီဘွဲ့တစ်ခုလည်း အဝေးသင်နဲ့ရပြီးသားပါ။ အစက တော့ ... ဒီမှာ မေမေနဲ့အတူပန်းစိုက်ကြတယ်၊ ကလေးတွေကို ကျူရှင်ပြတယ်၊ ခုတော့မမရယ် ... နဒီဘာကိုမှမမက်မောတော့ ပါဘူး။ မေမေမရှိတော့တဲ့ဘဝမှာ သူမရှိတော့တဲ့ဘဝမှာ ဒီခြံလေး ထဲမှာပဲ မေမေအလွမ်းပြေ၊ ကိုကိုအလွမ်းပြေ ... အလုပ်တွေ လုပ်ရင်းနေသွားပါရစေတော့ ... လောကကြီးထဲမှာ ကိုကိုအဆင် ပြေနေမယ်ဆိုရင် ညီမကျေနပ်ပါတယ်”

သည်အိမ်နှင့် သည်ခြံကိုမခွဲနိုင်သည်မှာ ကိုကိုအငွေ့ အသက်လေးများကိုလည်း ရရှိခံစားချင်လို့ဖြစ်ပါသည်။

ဟိုတုန်းကလိုပဲ ကိုကိုကိုမှန်ပြောင်းလေးနှင့်ချောင်းကြည့် မည်။

တော်ပြီပေါ့ကွယ် ... အချစ်ဆိုတာ ဖြူစင်သန့်ရှင်ရပါ မယ်၊ တစ်ခါက ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေး၊ မွှေးမွှေးလေးကိုသူမပြန်ပြီး တမ်းတသတ်ရနေလိုက်ပါမည်။

အိအိဇင်မှာလည်း ... နဒီကိုကြည့်ပြီး သနားမိရတာ အလွန်။

“ညီမရယ် ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ညီမညကပြောသလို ဦးဝင်းလွင်ကြီးကိုပြန်ပြီးလက်စားချေချင်လို့များလားကွယ်၊ တရား ကိုနတ်စောင့်ပါတယ် ညီမရယ်၊ သူ့ကိုညီမသတ်နိုင်လို့သတ်

တောင် ဥပဒေကမနေဘူးလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ နဒီ ဒီနေရာကလွဲပြီး ဘယ်မှာ မှမနေချင်လို့ပါ။ မမကိုနဒီအလုပ်တွေအများလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ နဒီကိုလက်ခံပါနော်၊ နဒီ ဘာပြဿနာမှမလုပ်ပါဘူး။ မမကို အမှုမပတ်စေရပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

အိအိဇင်မှာလည်း နဒီကိုညကမှမြင်ဖူးပေမယ့် တကယ့် ညီအစ်မသဖွယ် စိတ်ထဲမှကြင်နာသနားမိပါသည်။

“မမအမှုပတ်မှာစိုးလို့ထက် ညီမကိုလည်း ဘာမှမဖြစ်စေ ချင်တာပါ။ အေးလေ ... အစ်ကိုကြီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ညီမကိုလက်ခံ ထားပါ့မယ်၊ အလုပ်တွေလည်း အများကြီးမခိုင်းပါဘူးကွယ်၊ ညီမက ဒီပန်းခင်းလေးတွေကို ဆက်ပြီးပြုစုပေါ့၊ ရတဲ့ငွေကို ညီမတစ်ဝက်ယူ၊ မမကိုတစ်ဝက်ပဲပေး”

“ဟာ မမယူပါ၊ နဒီက ဒီလိုလက်ခံထားတာကိုပဲကျေးဇူး တင်လှပါပြီ၊ နဒီဘဝမှာ စားဖို့နဲ့နေဖို့ရရင်ပြီးပါပြီ မမရယ်”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွယ်၊ လူ့ဘဝဆိုတာ အရှည်ကြီးပဲမဟုတ်လား၊ ငွေဆိုတာလိုအပ်တာပါပဲ ညီမအတွက် မမအကောင်းဆုံးစီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

နဒီမှာ အိအိဇင်၏ သဘောထားများကိုကြားရလျှင် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် သူမကိုဖက်ပြီး မျက်ရည်များကျနေမိခဲ့ သည်။

အိအိဇင်ကလည်း နဒီကျောကုန်းလေးကိုပွတ်ပေးပြီး နှစ် ယောက်သားသွေးချင်းနီးသွားသလို ခံစားနေမိပါတော့သည်။

နဒီမှာကိုကိုဆေးရုံကဆင်းပြီး ကျောင်းသွားသည်ကိုလည်း မြင်နေရပါ၏။ ခါတိုင်းလိုကိုယ်တိုင်မမောင်းနိုင်တော့ဘဲ ဦးထိန် မောင်းသည်ကိုသာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာငေးမောစီးနှင့်သွား သည့်ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး နဒီကြော့ကွဲမိ၊ ရင်နှင့်မိရပါ၏။

သက်မဲ့ရွှေရုပ်လေးလိုမလှုပ်တော့သည့်ကိုကိုဟာ ကျောင်း စာမှာ တော့တော်မှာပါလေ။ ကိုကိုဘဝဟာ ကောင်းကင်မြင့်နဲ့ပဲ တန်ပါတယ်။

နဒီမှာ ဦးဝင်းလွင်နှင့်တွေ့ချင်ကာမှ ဦးဝင်းလွင်ကလည်း နယ်သို့ကားရိုက်ဆက်တိုက်ထွက်နေရလေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နဒီစုံစမ်းတော့လည်း မေမေရော၊ ဦးဝင်း လွင်ပါ ရပ်ကွက်နှင့်တရင်းတနီးနေလေ့မရှိကြသည်မို့ အနည်း အကျဉ်းပဲစုံစမ်းသိရှိရ၏။

နဒီသူငယ်ချင်း အေးလွင်သူဇာထံမှ သတင်းကတော့ အနည်းငယ်တိကျပါသည်။

“နင်ပျောက်လို့ ... အဲလေ နင်လင်နောက်လိုက်သွားပြီး ယောက်ျားလေးဘက်ကသဘောမတူလို့ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်တဲ့ အခါ နင့်အမေခမျာအရှူးမီးပိုင်းပါပဲ။ နင်တို့ ဘယ်မှာရှိသလဲ ဘယ်မှာနေသလဲလို့ ဦးဝင်းလွင်ကြီးကိုရှိခိုးဦးချမေးလိုက်၊ ပူးကပ် လိုက်ရတာလေ ... မြင်ရတာတောင်သနားတယ်”

“ဟင် ... ”

အခန်း (၂၅)

ယခုတော့ နဒီမှာအိအိဇင်၏ ညီမအရင်းလေးသဖွယ် သည်အိမ်မှာတိတ်ဆိတ်စွာ ခိုကပ်နေခွင့်ရခဲ့သည်။ ဦးအောင်သူ မှာလည်း လူအေးဖြစ်သည့်အပြင် တစ်နေကုန်ပွဲရုံသို့သွားနေရ သဖြင့် အိမ်မှာသူမတို့နှစ်ယောက်တည်းသာရှိ၏။

တစ်ဘက်အိမ်မှအကြောင်းကိုလည်း မိကြူမှတစ်ဆင့် အိအိဇင်သိရပါသည်။ အိအိဇင်သိလျှင် နဒီလည်းသိရတာပင် မဟုတ်ပါလား။

နဒီ သည်အိမ်မှာရှိနေတာတော့ ကိုကိုမသိရအောင် မိကြူတို့မသိရအောင်အထူးသတိထားနေရပါသည်။

တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် အုတ်တံတိုင်းကြီးခြားနေတာရယ်၊ အကူးအသန်းမရှိတာရယ်ကြောင့် လောလောဆည်တော့ပြဿနာ မရှိပါချေ။

ဒါ ... ကလိမ်ကကျစ်ပဲ။

သူမတို့ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့နှင့်ဖုံးကွယ်ထားတာ မရိုးသားတာပေါ့။ နဒီ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး တောက်ခေါက်မိပါသည်။

ဒါဆို မေမေပစ္စည်းတွေလိုချင်လို့ မေမေ့ကိုသိမ်းသွင်းပြီး လက်ထပ်လိုက်တာပေါ့။ လက်ထပ်စာချုပ်ကလည်းအတုလား အစစ်လား။ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်ထားတာလား။

နောက်ထပ် ဟိုမေး၊ သည်မေးနှင့်မေးသည့်အခါ နဒီ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စသိရှိပြန်သည်။ မေမေ့သူငယ်ချင်း ဒေါ်မူ ယာလွင်က ...

“သူဆုံးတာ ဖျတ်ခနဲကြီးပါဟယ်၊ သူမသေခင်တစ်လ လောက်ကတော့ အန်တိုကိုရင်ဖွင့်တယ်၊ ဦးဝင်းလွင်ယုတ်မာတဲ့ အကြောင်း၊ နဒီကိုရှာပေးဖို့ပြောရင်း ရှာပေးမယ်ပြောရင်းနဲ့ မှော်ဘီကိုခေါ်သွားပြီး ကလေးတွေရှိတယ်ညာပြောတဲ့အကြောင်း နောက်ညစာထမင်းထဲမှာ အိပ်ဆေးခပ်ပြီး အပိုင်ကြတဲ့အကြောင်း တွေ ငိုပြီးပြောပြတယ်”

“တောက် မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ... ”

နဒီမှာနားထောင်ရင်းနှင့်ဦးဝင်းလွင်ကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစား ချင်သည့်စိတ်တွေပေါက်နေမိသည်။ ဦးဝင်းလွင်ဟာ တော်တော် ယုတ်မာပတ်စက်ပါလား။

သူမတုန်းကလည်း ကိုကိုကိုချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ လက်ထပ် ဖြစ်အောင်၊ ယူဖြစ်အောင် သူပဲလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

မေမေကတော့ အထိအနာဆုံးပါပဲ။ မေမေပစ္စည်းတွေကို ယူချင်တာနှင့် သမီးတကွ၊ မအေတကွဖြစ်အောင်အရင်လုပ်ပြီးမှ မရရအောင်ပိုင်းယူ၊ ရတော့ချက်ချင်းပဲသတ်။

နို့နေပါဦး။

မေမေသေတာ ... ဘယ်သူမှ သံသယမဝင်ကြဘူးတဲ့ လား။

“အန်တိုလွင် ... မေမေဆုံးတော့ အန်တိုသွားကြည့်သေး သလား၊ ရုပ်ပျက်မနေဘူးလား၊ ဥပမာ အဆိပ်မိတယ်ဆိုရင် အသားတွေပြာနေတာတို့ နှာခေါင်းတွေပါးစပ်တွေထဲက အမြှုပ် ထွက်တာတို့ ... ”

“ငါတို့သိတော့ အလောင်းကရေခဲတိုက်ထဲရောက်နေပါပြီ ဟယ်၊ အန်တိုလည်းပြဿနာမရှာတော့ပါဘူး၊ အလောင်းက နောက်တစ်နေ့မှာပဲ မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်၊ သေသေချာချာလည်း ကြည့်ခွင့်မပေးပါဘူး၊ ခေါင်းထဲထည့်ပစ်လိုက်ကြတာပဲ”

မသာက ကာယကံရှင်၊ သွေးသားရင်းချာမရှိသည်မို့ ချက် ချင်းပဲဖျောက်ဖျက်ခွင့်ရသွားခဲ့ပေပြီ။

ဦးဝင်းလွင်ရေ ... ကမ္ဘာမကျေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေ

ဘဲ။

ငါဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ _ နင့်ကိုလက်စားမချေရဘဲမသေ
ဘူး။

နဒီမှာကြားရသည့်အပိုင်းအစတွေကို ဆက်စပ်ပြီး ဦးဝင်း
လွင်ကိုနာကြည်းရသည်မှာ အချစ်သစ်ပင်လေးကိုပင်မေ့ပျောက်
လှလှ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကို သူ့မိဘရင်ခွင်မှာအဆင်ပြေ၊ ဘဝမှာ
အဆင်ပြေနေပြီမို့ အသေဖြောင့်၊ အနေဖြောင့်ပါသည်။

ကိုကိုဟာ အစကတည်းက သူမရဲ့မိုးတိမ်လေးပဲမဟုတ်
ပါလား။

အခန်း (၂၉)

နဒီ ...

မင်းဟာကဝေဆိုမလေးပဲ ...

မင်းဘဝကိုပရမ်းပတာလုပ်ပစ်လိုက်သလို ငါ့ကိုလည်း
ပရမ်းပတာလုပ်ပစ်ခဲ့တယ်။

ငှက်ကလေးပျံသန်းသွားတော့ ကိုင်းဖျားဆတ်ဆတ်ခါ
ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဥပမာက ရိုးစင်းလွန်းပါတယ်။

ငါ့နှလုံးသားအလယ်ဗဟိုကို မီးတောင်လို မင်းဖောက်ခွဲခဲ့
တယ်။

မင်းထင်သူရမှာ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို အလိုက်သင့်လှုပ်ရှား
ရှင်သန်နေခဲ့ရပေမယ့် ချစ်သူဇနီးမယားလေးအတွက် အမြဲ ရင်
နင့်ခဲ့ရပါသည်။

စာကိုကြိုးစားရင်းနှင့်ပင် သူ့သွားလေရာအရပ်မှာ နဒီ

သတင်းကိုနားစွင့်နေခဲ့ပြီ။

အချစ်ငှက်ကလေးရေ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့ဘယ်လိုအရပ်မှာ များသွားပြီးပုန်းခိုနေပါသလဲကွယ်။

ဦးရိုးတော် ဦးဝင်းလွင်ကိုလည်း သူမကျေနပ်။ လေးလေးလွင် ပရမ်းပတာနိုင်တာလည်း သူရိပ်မိသည်။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာမို့ မိန်းမများနှင့်အကျွမ်းတဝင်ရှိသည်လို့ပဲ သူပေါ့ပေါ့တွေးခဲ့သမျှ လေးလေးလုပ်သွားပုံက နဒီမေမေကိုမှပစ်မှတ်ထားခဲ့သည်။

နဒီမေမေဟာ ရိုးရိုးပဲသေဆုံးသွားပါစေဦးတော့။ နဒီ မျက်နှာကိုတော့သူထောက်ဖို့ကောင်းပါသည်။ ယခုကျ ပွဲလန့်တုန်း ဖျာခင်။ နဒီနှင့်သူ့ကိုပထုတ်ပြီး နဒီမေမေကိုအပိုင်ကိုင်။ ပြီးတော့ ခြံနှင့်အိမ်ကိုချက်ချင်းပင်ရောင်းထုတ်လိုက်ပြီး တိမ်းရှောင်နေသလား။

မင်းထင်သူရ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်တစ်လလောက်အတွင်းမှာ ဦးဝင်းလွင် လုံးဝအိမ်သို့ပြန်မလာခဲ့ပါ။ ဒါမရိုးသားတာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်မအားလို့လား။

ဖုန်းအဆက်အသွယ်တော့ ဖေဖေနှင့်ရှိသည်ပြောတာပဲ။ သူ နယ်တွေဆက်တိုက်ထွက်ပြီးရိုက်နေရလို့ပါတဲ့။ ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မည်။ သို့သော် နဒီခြံကိုပက်ပက်စက်စက် အောက်ဈေးနှင့်ရောင်းသွားတာတော့ လုံးဝမကောင်း။

သည်ကိစ္စကိုဖေဖေကလုံးဝမသိ။ မေမေသာ သူ့ကိုလာ

ခေါ်ရင်းသိသွားရခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေကတောင် သူ့ကို ...

“မောင်ဝင်းလွင် ဒီလိုလုပ်ဖို့တော့မကောင်းပါဘူးဟယ်၊ ခုတော့ နဒီမေမေနဲ့လက်ထပ်တာလည်း ငါတို့မသိရ၊ သေတော့လည်း ငါတို့မသိရ၊ ဒီလိုလေ ... သဇင်နှင့်သေတာတော့ ကြားတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့မိန်းမမှန်းလည်းမသိ၊ နဒီအမေမှန်းလည်းမသိ၊ မောင်ဝင်းလွင်ဟာ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုများတယ်၊ ပြီးတော့ နဒီတစ်ယောက်လုံးရှိနေသေးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခြံနဲ့အိမ်ကို အားချင်းရောင်းပစ်ရတာတဲ့လဲ၊ ဒါထက်သားတို့လင်မယား ရောပြန်တွေ့ကြသေးရဲ့လား၊ တစ်နေ့သူ့ကိုပြန်တွေ့ရင် မေမေ သားတို့ကိုပြန်ပြီးလက်ထပ်ပေးပါမယ်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ နော်သား ... ”

ဟု အားပေးခဲ့ဖူးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေးလေးလွင်နှင့်တော့ သူတစ်ခါလောက် တွေ့ချင်သေးပါသည်။ သို့သော် လေးလေးဟာ အမှန်တွေချည်း ပြောမည်မထင်ပါချေ။

အခန်း (၃၀)

“လေးလေး”

ကျောင်းမှပြန်လာလျှင် ဧည့်ခန်းထဲမှာဦးဝင်းလွင်နှင့် မိန်းမငယ်တစ်ယောက်ကို မင်းထင်သူရတွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့အသံကမကျေနပ်မှုများ၊ နာကြည်းမှုများ၊ အံ့ဩမှုများနှင့်ရောလျက်။

ဦးဝင်းလွင်ကလည်းကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ်သိသူပီပီအကင်းပါးပါသည်။

“ဟာ ... ငါ့တူကြီး၊ မတွေ့ရတာကြာလို့ သားကပိုပြီး ချောလှနေပါလား ... နဒီရော”

“အပိုတွေမပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကြောင့်ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကွဲရတာ ... ဒီမျက်နှာ၊ ဟိုမျက်နှာမှမထောက် ခင်ဗျားလုပ်ရပ်တယ်ဗျာ၊ ဟိုတုန်းကဖေဖေနဲ့မေမေ အပြစ်တင်သမှု

ရွှေစကားစာပေ

ခင်ဗျားဘက်ကရှေ့နေလိုက်မိတာ - ခုလိုခံစားရဖို့ပဲ ခင်ဗျားဟာ မြွေလိုလူ၊ ဝံပုလွေလိုလူ”

မင်းထင်သူရမှာတစ်သက်လုံးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း ကြားသိနေရသည့်ပါးစပ်သတင်းများနှင့် ကိုယ်တိုင်ခံရချက်တွေစုပေါင်းပြီး ဦးဝင်းလွင်အပေါ်ဒေါသထွက်နေမိခဲ့သည်။

စာအုပ်တွေကိုစာပွဲပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်လျှင် ဦးဝင်းလွင်နှင့် ပါလာသည့်မိန်းကလေးမျက်လုံးပြူးနေပြီး လေးလေးလွင်ကတော့ သူ့ကို ထရပ်ပြီးပခုံးဖက်ကာ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ခေါ်သွားခဲ့သည်။

“အချက်မသိတော့ သမက်သူမိုးထင်၊ ငှက်မသိတော့ ဇရပ်ကိုချိုးထင်တာပေါ့သားရယ်၊ တကယ်ဆိုလေးလေးက ကယ်တင်ရှင်ကြီးပါကွာ၊ ကယ်တင်ရှင်ကြီးပါ”

လေးလေးဖက်ထားသည့်ပခုံးကို မင်းထင်သူရ စိတ်ဆိုး၊ မာန်ဆိုးနှင့်ရုန်းယူလိုက်၏။

“ဘာလဲဗျ ခင်ဗျား လှိုမ့်တိုင်းရမယ့်လူစားမအောက်မေ့နဲ့၊ ဘာကိစ္စ နဒီမေမေ့ကို ခင်ဗျားကကယ်ရမှာလဲ”

“ဒီလိုပါ သားရာ၊ နဒီမေမေ့က လူတစ်ယောက်နဲ့အနေအထိုင်မှားပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလို့လေးလေးကယူလိုက်ရတာပါ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... ခင်ဗျားစကားတွေတော့ သွားပြော၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီစကားတွေယုတ္တိမရှိတော့ဘူး။

ရွှေစကားစာပေ

ဒါဖြင့်ပြောကြည့်လိုက်ဦး နဒီမေမေဘာကိစ္စသေရတာတဲ့လဲ၊ အဲဒီ ကိုယ်ဝန်ကိုဖျက်ချလိုပေါ့ဟုတ်လား”

မင်းထင်သူရငေါ့ပြီးပြောလိုက်လျှင် ဦးဝင်းလွင်ကခပ်တည် တည်ပင်ဆက်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့၊ သဇင်လောက်မိုက်တဲ့မိန်းမ လောကမှာရှိကိုမရှိတော့ဘူး၊ လေးလေးသူ့ကိုလက်ထပ်ပေးထား တဲ့ကြားက ဒီကိုယ်ဝန်ကိုလူယုတ်မာရဲ့သွေးဆိုပြီးတော့ ဖျက်ချပစ် လိုက်တယ်၊ လေးလေးသူ့ကို ကောင်းမွန်စွာသဂြိုဟ်ပေးခဲ့ပါ တယ်”

မင်းထင်သူရ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပစ်လိုက်ပါသည်။ ဦးဝင်းလွင် မှာပြန်လာသည့်ဇော့မျှားများကိုအတင်းပင် အားတင်းထိန်းသိမ်း နေရပါ၏။

“ဆက်ပြောပါဦးဗျာ၊ ဒါဖြင့် နဒီခြံကိုဘာကိစ္စအောက်ဈေး နဲ့အလောသုံးဆည်ရောင်းပစ်လိုက်ရတာလဲ၊ ဒေါ်သဇင်မှာ နဒီဆို တဲ့ သမီးရှိကြောင်း၊ အဲဒီနဒီဟာ ခင်ဗျားရဲ့တူအရင်း ကျုပ်ရဲ့ မိန်းမဖြစ်ကြောင်း ခင်ဗျားသိပါတယ်နော်”

“သိပါတယ်ကွာ ... ဒါကလည်း လေးလေးကနာမည် ခံရရုံသက်သက်ပါ၊ သဇင်လည်းသေရော သူ့အိမ်နဲ့ခြံကိုအပေါင် ခံထားပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြွေးရှင်ပေါ်လာခဲ့တယ်လေ၊ လေးလေး က အဲဒီအကြွေးရှင်လက်မှာ မတန်တဆတော့အဆုံးမခံနိုင်ဘူး

ဆိုပြီး အရေးပေါ်ရောင်းလိုက်ရတာပါ။ ကြွေးဆပ်လိုက်တာဆို တော့ ငွေကနည်းနည်းပဲကျန်တော့တယ်၊ အဲဒီငွေကိုလည်း နဒီ ပြန်ပေးမှာပါ”

“သေချာရဲ့လား ခင်ဗျားကြီး၊ လျှာအရိုးမရှိတိုင်းလျှောက် ပြီးဇာတ်လမ်းတွေထွင်နေတာ ကျုပ်တစ်လုံးမှမယုံဘူး၊ နဒီက တော့ ခင်းဗျားကိုတွေ့ရာသချိုင်းဝားမဆိုင်းဘဲ၊ သတိသာထား နေပေတော့”

မင်းထင်သူရ၏စကားကို ဦးဝင်းလွင်မဖြုပါ။ သူ့လို ယောက်ျားရင့်မာကြီးကို နဒီလို နုနုနယ်နယ်မိန်းကလေး တစ် ယောက်က ဘယ်လိုသတ်ဖြတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ဒါဆို နဒီကိုပေးမယ့်ငွေတွေပေးခဲ့လေဗျာ”

မင်းထင်သူရအရွဲ့တိုက်ပြီးတောင်းလိုက်လျှင် ဦးဝင်းလွင် ဟိုလိုလိုသည်လိုလိုဖြေလိုက်ပြန်၏။

“လောလောဆည်တော့ လေးလေးကိုယ်တိုင်ရိုက်တဲ့ကား တွေထဲဝင်းသွားတယ်၊ နောက်မကြာခင် အားလုံးပြန်ပေးမှာပါ ဝိတ်ချပါ၊ ငါ့တူရယ်၊ လေးလေး နဒီကိုကျေနပ်အောင်ရှင်းပြပြီး သူ့ငွေတွေလည်းပြန်ပေးလိုက်မှာပါ”

မျက်လုံးကိုလိပ်ခပ်ခပ်ရင်း ဦးဝင်းလွင်လီဆည်နေသမျှ မင်းထင်သူရမယုံတော့ပြီ။ သို့သော် ဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက် ကြီးမို့ သည့်ထက်ပိုပြီးစာရင်းရှင်းချင်လို့လည်းမရတော့။

“အခု ခင်ဗျား ဘာလုပ်ရအောင်လာတာလဲ၊ ဘာတွေ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ငါ့တူကိုယ်တိုင်က ဒီလိုပြောလာတော့ လေးလေးဝမ်း နည်းလို့မဆုံးဘူး၊ အင်းပေါ့လေ လူဆိုတာ မဖက်လိုက်ရင် မိုက်ဖက်ပါသွားတော့တာကိုး... ”

“ခင်ဗျားကပဲပြောရတယ်ရှိသေး”

“မှတ်ထားပါ ငါ့တူ၊ လေးလေးရဲ့ရာဇဝင်မှာ မိန်းမတွေ ကိုအသုံးပဲချတယ်၊ အသုံးမလိုတော့ရင်သွားပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့တော့ ကိုယ့်သွေးရင်းသားရင်းကို မစော်ကားဖူးဘူး၊ သံသယမဝင်ဖူးဘူး၊ မတော်လှန်ဖူးဘူး”

“တော်ဗျာ ... တော် ... ကျုပ်ကလူရိုးဗျ၊ ချစ်မိရင် လည်းအသည်းစွဲပဲ၊ ခင်ဗျားလိုအသားစားရုံသက်သက် သားကောင်လိုက်ရှာတတ်တဲ့ မုဆိုးမဟုတ်ဘူး”

ဒေါသဖြင့် ဦးဝင်းလွင်ကိုတွန်းပစ်ပြီး မင်းထင်သူရ ကိုယ့်အခန်းသို့ကိုယ်တက်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း (၃၁)

“ဟင်း”

ဟိုဘက်ခြံရဲ့ အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ကလူကျီစယ်နေတာ ဦးဝင်းလွင်ကြီးမဟုတ်လား။ မှန်ပြောင်းထဲမှာပေါ်နေသည့်မြင်ကွင်းကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်ရင်း နဒီသွေးတွေဆူပွတ်လာခဲ့သည်။

သင်းကိုလက်စားချေနိုင်ဖို့ သည်းခံပြီးစောင့်နေခဲ့ရတာ တစ်လနီးပါးပင်ရှိပြီမဟုတ်ပါလား။

မိန်းကလေးကတော့ ငယ်ငယ်ချောချောလေးပဲ။ ပုံစံကြည့်ရတာမအူမလည်။ ဒါဦးဝင်းလွင်ရဲ့နောက်ထပ် သားကောင်တစ်ကောင်ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် သူတင်ရိုက်မယ့် ဗီဒီယိုရှူးမလေးတစ်ယောက်လား။

အခန်းထဲမှာ ပွေ့ဖက်ကျီစယ်နေတာတွေ လွန်ကဲလာလျှင် နဒီမှန်ပြောင်းကိုဘေးသို့ချလိုက်ပြီး ဉာဏ်ထုတ်ရတော့၏။

သင်းကို ဘယ်လိုစီရင်ရမလဲ။ သင်းကိုတွေ့ခဲ့ပါဘိသနဲ့။
ခက်သည်က အဖော်ကောင်မလေးပါနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
ပုံစံကြည့်ရတာ ဒီအိမ်မှာပဲ ညအိပ်မည့်ပုံ။

အမူသွား၊ အမူလာ၊ အဖြစ်အပျက်တွေကိုစေ့ငုံလိုက်တော့
မေမေသေတာသင်းလက်ချက်မှန်း နဒီခန့်မှန်းလို့ရပါသည်။

သို့သော် ဒီအမူကလက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုလို့မရ။ တရား
ရုံးတင်လို့လည်း ရဲတွေ၊ တရားသူကြီးတွေ ခေါင်းမွေးပြောင်
တာပဲအဖက်တင်မည်။

မေမေမေမှာ ပြာဘဝရောက်သွားရှာပြီ မဟုတ်ပါလား။
ဘယ်လိုအစပြန်ကောက်ရမှာတဲ့လဲ။

သည်တော့ သည်အမူကို နဒီကိုယ်တိုင်စီရင်ချက်ချမည်။
ဒီလူယုတ်မာကြီးဟာ သေဒဏ်မှတစ်ပါးအခြားမရှိ။ သူ့ကိုသတ်
ပစ်မိသည့်အတွက် ထောင်ဒဏ် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျရင်ကျပါစေ။
သည်ခေတ်ကြီးမှာကြိုးမိန့်တွေလည်းမရှိတော့ပြီ။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချပြီးသည့်အခါ နဒီမေမေကို
ရော၊ ကိုကိုကိုပါတိုင်တည်ဆုတောင်း ခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်ရင်း
ဟိုလူကြီးအခန်းထဲမှာရှိမရှိ မှန်ပြောင်းနှင့်ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဟာ”

မြင်းကွင်းက ပက်ပက်စက်စက်မို့ မှန်ပြောင်းကို လွှင့်ပစ်
ရင်း နဒီကိုယ့်အိပ်ရာပေါ်မှာခေတ္တလဲလျောင်းလိုက်သည်။

နေဝင်တော့မည်။
ထို့အတူ သင်းရဲ့ဘဝလည်းတောင်စွယ်နေကွယ်စေရမည်။
ကိုကိုရေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နဒီကိုခွင့်လွှတ်ပါတော့နော်။
ကိုကိုနဲ့ချစ်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးတွေကိုပြန်တွေးပြီး ဘဝက
ဆိုးလှတဲ့နဒီကို စာနာနားလည်နိုင်ပါစေလို့ နဒီဆုတောင်းလိုက်ပါ
တယ်။

သူတစ်ပါးခြံကိုခိုးဝင်တယ်ဆိုတာ တော်တော်စွန့်စားရတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ သို့သော် နဒီဘဝ သေမထူး နေမထူးမို့ တစ်ဘက်ခြံ ထဲသို့ ကိုယ့်ခြံနှင့် စည်းရုံးကပ်လျက်ဘက်မှ နဒီဖက်တက်ရ သည်။

လမ်းကြောင်းတွေကတော့ ညနေကတည်းက ဟိုးရှေး မဆွကတည်းကကြည့်ပြီးသား။

ကြံစည်စိတ်ကူးမိပြီးသား။

သူတို့ခြံစည်းရုံးမှာကပ်ပေါက်နေသည့် သရက်ပင်ကြီးမှ တစ်ဘက်အခန်းသို့ နဒီခုန်ဆင်းလျှောချမည်။

အုတ်တံတိုင်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် နဒီသရက်ပင်ပေါ်သို့ ဖက်တက်ပြန်သည်။ စတိုင်ဘောင်းဘီဒူးကျနှင့်မို့ ခုန်ရ ကူးရ တက်ရ၊ ချက်ရတာအဆင်ချောနေ၏။

သရက်ပင်၏အကိုင်းများက တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့တိုက်ခိုက်

တော့မရောက်။ သို့သော် ဒိပ်ပေါ်တော့ရောက်မည်။ တစ်နေရာ ရာမှာခိုကပ်နေပြီးမှ အခွင့်သာသည်နှင့် ဦးဝင်းလွင်ကြီးကို သူမ လုပ်ကြမည်။

နဒီမှာ ကိုင်ဆောင်လာသည့် အသွားခြောက်လက်မစား မြှောင်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထိုးထည့်ရင်း လက်တွေ့တဆတ် ဆတ်တုန်နေမိ၏။

သည်အရွယ်အထိ လူသတ်ဖို့ဆိုတာဝေးလို့ သတ္တဝါလေး တွေအပေါ်တောင် ကြင်နာသနားတတ်ခဲ့သည့် ယွန်းနဒီနှင့်။

သို့သော် ... မေမေရုပ်သွင်ကိုပြန်မြင်ယောင်မိသည့်အခါ နာကြည်းစိတ်က ငယ်ထိပ်သို့တိုင်အောင်လျှံတက်လို့လာပြန်၏။

သတ်မယ်။ သင်းကို ငါသတ်ဖြစ်အောင် သတ်မယ်။ သင်းကို ငါးတစ်ကောင်လိုသဘောထားပြီး ငါးခွဲသလိုခွဲပစ်လိုက် မယ်။

နောက်ဆုံး သရက်ပင်၏အကိုင်းတစ်ခုမှ အပေါ်ထပ်ဝရန် ဘာသို့ သူမကြောင်ကျကျအောင် ဖုတ်ခနဲခုန်ချလိုက်ပါသည်။

“ဘုတ်”

သို့သော် အလေ့အကျင့်မရှိသူမို့ ကြောင်ကျမကျဘဲ ခွေး ကျကျသွားသည့်အခါ နဒီကျသံက အသံနည်းနည်းကျယ်သွားရ သ်။

“ဟင် ... နဒီ”

နဒီမှာအလူးအလဲထနေစဉ် အသံကြားလို့တွက်ကြည့်လိုက်
သည် ကိုကိုနှင့်တန်းတိုးသွားပြီး ကိုကို၏ပွေ့ချီသယ်ဆောင်သွား
ခြင်းကိုသာ သူမခံလိုက်ရပါသည်။

ယခုလိုတော့ အလုံပိတ်အခန်းလေးတစ်ခုထဲမှာ နဒီအဖြစ်
က ကိုကိုသက်မဲ့အရုပ်ကလေးနယ်။

ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစ အချိန်မှာ ရင်ကွဲအောင်လွမ်းနေရ
သူမို့ ကိုကိုမှာမျက်ရည်တွေနှင့် သူမကိုအငမ်းမရပွေ့ဖက်ထား
လိုက်သည်ကလည်း အမှုန့်ပင်ဖြစ်လှလေ။ ပြီးတော့ နဒီ သည်အိမ်
ကိုဘာဖြစ်လို့လာသည်ဆိုတာလည်း သူသိသည်မဟုတ်ပါလား။
ဦးဝင်းလွင်ကိုသတ်ဖို့မှတစ်ပါး အခြားမဟုတ်နိုင်ပြီ။

“နဒီရက်စက်တယ်၊ နဒီဟာ မိန်းမရိုင်းလေးပဲ ကိုကိုကို
တကယ်မချစ်ပါဘူး။ မချစ်လို့သာထင်ရာစိုင်း၊ ထင်ရာလုပ်ပြီး
အခုလိုခွဲနေနိုင်တာပဲ”

ကိုကိုက သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ သူမကိုအရုပ်ကလေးနယ်ချ
ထားပြီး ဘေးမှတတွတ်တွတ်နှင့် ရင်နှင့်ကြေကွဲနေလည်း နဒီ
မလှုပ်မိပါ။

သူဘာတွေပြောပြော မမှိတ်သောမျက်ဝန်း၊ မမြင်သော မျက်ဝန်းနှင့် သူမ ကိုကိုကိုကြောင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“လေးလေးကိုနဒီသတ်ရင် နဒီပဲထောင်ကျမှာပေါ့။ ကိုကို တို့ရဲ့အဖိုးတန်တဲ့အချိန်တွေကို ထောင်ထဲမှာသုံးပစ်မလို့လား ကွယ်၊ ဟင့်အင်း ကိုကိုနဒီကိုမခွဲခိုင်ဘူး။ မေမေသဘောထားက လည်းပျော့ပျောင်းပါတယ်၊ အကြောင်းစုံသိလာရတဲ့အခါ ကိုကို စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ မေမေလိုလားပါတယ်”

သူက တဖွဖွပြောနေသလောက် နဒီကတော့ ယခုထိ မလှုပ်သေးပါ။ သူမစိတ်ထဲမှာဦးဝင်းလွင်ကိုလက်စားချေချင်သည် စိတ်တို့သာ တားမရဆီးမရ။

နဒီကိုကြည့်ပြီး မင်းထင်သူရရင်နာရပါ၏။
တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်တွေ အရာမထင်တော့ဘူးလား ကွယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်ကမ္ဘာဆီဝေးကြတော့မှာ လား။ မင်းထင်သူရ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

“နဒီ ... လေးလေးကို ဒီလောက်သေစေချင်နေရင် နဒီတော့မသတ်နဲ့၊ ကိုကိုသတ်ပေးမယ်”

“ဟင်၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဦးဝင်းလွင်ကနဒီရဲ့ရန်သူပါ။ ကိုကို နဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွယ် နဒီဟာကိုကိုရဲ့အချစ်ဆုံးဇနီးမယား လေးပဲ၊ နဒီရန်သူဟာ ကိုကိုရန်သူပေါ့၊ ကိုကိုသူ့ကိုတရားခံ

မပေါ်အောင်သတ်ပေးမယ်၊ နဒီသတ်ရင် နဒီထောင်ကျမယ်လေ၊ ကိုကိုသတ်တော့ တကယ်လို့မိသွားလည်း ကိုကိုပဲပြစ်ဒဏ်ခံရ မှာပေါ့၊ နဒီလွတ်သွားရင်ပြီးတာပဲကွယ်”

မွေးကတည်းက ရွှေဘုံပေါ်မှာစံလာရသည့်ကိုကိုရွှေမင်း သားလေး၏ စေတနာစကားကိုကြားလျှင် နဒီ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး သူ့ကိုဖက်တွယ်ကာငိုနှိုက်မိပါသည်။

ကိုကိုကလည်း မေးကြောကြီးများတင်းအောင် အံကြိတ် ထား၏။

ရွှေမင်းသားလေးလည်း ဆင်းရဲသူမကိုချစ်မိတာနှင့် ဒုက္ခ တွေရောက်လှပေပြီ။

ထာဝစဉ် နုနယ်ပျိုမျှစ်သည့် ကိုကိုမျက်နှာငွေလမှာ ချစ်ခြင်း၏သောကကြောင့် တိမ်ဖုံးသည့်နှယ် မှေးမှေးမှုန်မှုန်။ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်စွာဖက်တွယ်ထားမိသည်မှာ ကမ္ဘာကြီးကိုပင် မေ့လျော့လျက်။

သူတို့ရင်ထဲမှာ လောလောခသည်ဦးဝင်းလွင်ရော၊ အညှိုး အတေး အာဃာတတွေရော ပျောက်ကွယ်နေကြပြီး နုပျိုရှင်သန် သည့်အချစ်များသာ ... ပူနွေးစွာလှည့်ပတ်စီးဆင်းနေမိကြပေ သည်။

အခန်း (၃၂)

မင်းထင်သူရနှင့်နဒီတို့ ကြည်နူးနှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားကြသည်မှာ မနက်မိုးလင်းလို့ အခန်းတံခါးကိုတဘုန်းဘုန်းထုရိုက်နေကြမှ လန့်ပြီးနိုးသွားမိကြသည်။

နဒီမှာ မျက်လုံးလေးအပြူးသားနှင့်။

“ဘယ့်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ ကိုကို၊ နဒီရောက်နေတာသိကြလို့ ရန်ပြုမလို့လားပဲနော်”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါတွေဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ နဒီရှေ့မှာ ကိုကိုရှိတယ်၊ ကိုကိုရှိနေသရွေ့ နဒီဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

ပြောပြီး ကိုကိုတံခါးသွားဖွင့်လျှင် နဒီလည်းသူ့နောက်မှ ဖားပျံလေးလိုကပ်လိုက်သွားမိသည်။

“အစ်ကိုလေး ... ဟင် ... နဒီ၊ အောက်ထပ်မှာရဲတွေ ရောက်နေကြတယ်၊ အိမ်ရှိလူစုံ၊ လူကုန်ညှိခန်းယဲခေါ်လာရမယ်

ဆိုလို့ အစ်ကိုလေးကိုဝါနုလာနှိုးတာ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရဲတွေဘာလို့ရောက်နေရတာလဲ ဘယ်သူအကြောင်းကြားလို့လဲ”

မင်းထင်သူရကြောက်လန့်နေသည်မှာ မေမေတို့များ နဒီကိုပိုက်နက်ကျူးလွန်မှုနှင့်ဖမ်းဖို့အကြောင်းကြားသလားလို့ပါ။

နဒီမှာလည်း မျက်နှာကစီးရွက်မှု။ ဝါနုကအခြေအနေတွေကိုအတိုချုံးပြီးရှင်းပြသည်။

“မနက် ၄ နာရီလောက်က ဦးဝင်းလွင်သေသွားပြီ အစ်ကိုလေး၊ သူ့အခန်းထဲမှာလည်း အန်ဖက်တွေဖွေးလို့၊ အဆိပ်မိဘာလို့ ဆရာဝန်ကမှတ်ချက်ချတယ်၊ အန်တီထားနဲ့အန်ကယ်ဘို့က အိပ်ရာတောင်မှမနိုးသေးဘူး၊ ဦးဝင်းလွင်ရဲ့မိန်းမက လှမ်းပြီး ရဲစခန်းကိုဖုန်းဆက်ခေါ်တာ၊ သူ့ယောက်ျားကိုတစ်ယောက်ယောက်လုပ်ကြံတယ်ဆိုပြီး ... ”

“တောက် ... တော်တော်ရှုပ်တဲ့လူတွေပဲ၊ ကဲ လာဒေါ၊ နဒီပါ ဒီမှာညအိပ်မိလို့ကိုကိုနဲ့အတူ ညှိခန်းထဲလိုက်ခဲ့ပေတော့”

“နဒီကြောက်တယ် ကိုကိုရယ် ... ”

“အမယ် ... အစက လူတောင်သတ်မလို့ဟာ၊ အခု သူ့စိတ်နဲ့သူ့ချောသွားတဲ့ ရန်သူတော်ကြီးကို ဘာလို့လိုက်မကြည့်ရမှာလဲ လာသွားစို့”

မင်းထင်သူရအတင်းဆွဲခေါ်သဖြင့် တွန့်ဆုတ်၊ တွန့်ဆုတ် နှင့် နဒီလိုက်သွားရ၏။ သူ့အခန်းထဲမှာ ရဲစစ်ဆေးချက်၊ ဆရာဝန် စစ်ဆေးချက်ယူနေသည့် ဦးဝင်းလွင်၏အလောင်းကြီးကလည်း တရားကျစရာ။

သူတစ်ပါးကိုမတရားအနိုင်ကျင့်၊ သတ်ဖြတ်ကောက်ကျစ် တဲ့သူမို့ထင်။ သူ့အလှည့်မှာလည်းမချီမဆန့်။

မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး တစ်ကိုယ်လုံးပြာနှမ်းနေပုံက ပြင်းထန် သောအဆိပ်မိသွားကြောင်း အထင်းအရှားပြန်နေ၏။

အလောင်းကိုသက်ဆိုင်ရာက သယ်ဆောင်သွားစဉ် ငိုသူ ဆိုလို့ သူ့လက်ရှိမိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း။

ကျန်တစ်အိမ်သားလုံးက တစ်မိးတစ်ယောက်ကိုပြူးကြည့် နေသလို ပြူးကြည့်နေကြ၏။

သည်လေ ... ရဲအရာရှိများ ပိုမိုသံသယဖြစ်လေ။ သည်ကြားထဲ ဦးဝင်းလွင်၏မိန်းမကလည်း အော်ဟစ်၊ ရင်ထုပြီး ငိုလိုက်သေး၏။

“အမယ်လေး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ သေချင်လို့များ ဒီကိုပြန်လာ ခဲ့တာလား။ ကိုယ့်သင်္ချိုင်းရှိရာပြန်လာခဲ့တာလား အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ကဲ ကဲ _ အားလုံးညှိခန်းထဲကိုလိုက်ခဲ့ကြပါ။ ဒီအိမ်မှာ ခုညရှိနေသရွေ့လူတွေအားလုံးကို စစ်ဆေးပါမယ်”

ရဲအရာရှိ၏စကားအတိုင်း အိမ်မှာရှိသရွေ့လူစု၊ လူကုန်ထဲ

နဒီပါအဆစ်ပါသွားရ၏။

စုစုပေါင်း ၉ ယောက်။

ဦးမင်းလွင်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထား၊ နောက် ဒရိုင်ဘာဦးထိန်၊ ဝါနု၊ မကြူနှင့်ဒေါ်ငွေတို့အဖွဲ့က ၃ ယောက်။ နောက် မင်းထင် သူရ နှင့် နဒီ။ နောက်ဆုံးဦးဝင်းလွင်၏ဇနီး သင်းသင်းနုလွင်။ တစ်ယောက်ချင်းစစ်ဆေးကြပြီး နဒီအလှည့်ရောက်တော့

နဒီမှာဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။ မင်းထင်သူရက ဦးဆောင်ဖြေ ကြားတော့လည်း ရဲအရာရှိကလက်မခံပါ။

“သူဘာသာဖြေပါစေ ကိုမင်းထင်သူရ”

“ခင်ဗျားက ဒီအိမ်နဲ့ဘာတော်သလဲ၊ ဘယ်တုန်းကမှ ရောက်နေတာလဲ၊ မှန်မှန်ဖြေနော်”

ဦးမင်းလွင်ပြောပြသည့် အိမ်သားထဲမှာသူမမပါဘူးမဟုတ် လား။ တကယ်နဒီရောက်ရှိနေတာ သူတို့မသိပါ။

နဒီဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ။ ဂုဏ်ကြီးရှင်တို့အလယ်မှာ နဒီ ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ။ သူတို့အသရေမပျက်အောင် နဒီဘယ်လို ဖြေရမှာလဲရှင်။

ကိုကိုက သူမကိုစိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေပြီး ဦးမင်းလွင်က တော့ ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေမိ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်ထားကတော့ သနားကြင်နာသည့်မျက်ဝန်းနှင့်ပါ။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး နဒီပြောချပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဦးဝင်းလွင်ကိုသတ်ဖို့လာတာ၊ သူက ကျွန်မရဲ့ မေမေကိုသတ်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ကိုပြန်သတ်ဖို့ ကျွန်မ ဒီကိုခိုးဝင် လာတာ”

“အို” ... “ဟင်” ... “နဒီ”

အော်သံမျိုးစုံကြားမှာ နဒီကျယ်လောင်စွာဟစ်အော်ရယ် မောမိသည်။ သို့သော် သူမမှာ မျက်ရည်များကလည်းစီးကျ လျက်။

“အခုတော့ ကျွန်မသတ်ချင်တဲ့လူကြီးသေသွားပြီ၊ သူ သေသွားပြီ၊ အေးတယ်၊ ရဲအရာရှိကြီးရယ် ကျွန်မက ကိုကို့ရဲ့ ဇနီးပါ။ ဒီလူကြီးဟာ လောကထဲမှာမရှိထိုက်တဲ့လူပဲ၊ သူ့ကြောင့် လူတွေနှစ်နာပေါင်းများလှပါပြီ၊ သူ့ကို ကျွန်မ မသတ်လိုက်ရပေ မယ့် ရဲအရာရှိကြီးတို့ ကျွန်မကိုမသကာဘူးမဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ကိုပဲဖမ်းပေါ့၊ ကျွန်မကျေနပ်ပါတယ်၊ သူသေသွားတဲ့အတွက် ဖမ်းစရာလူမရှိရင် ကျွန်မကိုပဲဖမ်းပါ၊ ဒီအိမ်က လူတွေကို ပြဿနာမရှာပါနဲ့တော့”

“နဒီ ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲကွာ၊ ဒုက္ခ ရောက်တော့မှာပဲ၊ ရဲအရာရှိကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုပဲဖမ်းပါ ကျွန်တော်သူ့ကိုမုန်းလို့သတ်ပစ်လိုက်တာပါ”

ချစ်သူဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် အပြစ်ကိုလူယူနေကြလျှင် ရဲများအကျပ်ရိုက်နေရ၏။

သည်စဉ် မထင်မှတ်စရာ ထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်သူမှာ မိကြူ။ သူ့မျက်နှာက အကြီးအကျယ်လေးနက်နေ၏။

“သူ့ကိုကျွန်မသတ်တာ၊ သူ့ကိုအမုန်းဆုံးကကျွန်မပဲ၊ သူ့ အရက်ခွက်ထဲမှာ ကျွန်မအဆိပ်ခပ်လိုက်တာ”

“ဟင်” “ဟာ” “အို”

အာမေဇိုတ်သံမျိုးစုံထွက်လာပြန်၏။

သို့သော် ရဲများနှင့်အတူ အိမ်သားများပါ လုံးဝမယုံကြည် နိုင်သည့်အသွင်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆို ဦးဝင်းလွင်သေဆုံးမှုမှာ တရားခံက သုံးယောက်တောင်ဖြစ်နေလို့ဖြစ်သည်။

မိကြူက ဆက်လက်ပြီး တစ်ခွန်းချင်းလေးနက်စွာ ဖြောင့် ချက်ပေးနေလျှင် ရဲအရာရှိများမနေသာတော့ပေ။ အသံဖမ်းစက် ဖြင့် ဖမ်းယူရတော့သည်။

“ကျွန်မ အပျိုဖော်ဝင်စကတည်းက သူ ကျွန်မကိုတိတ်တ ဆိတ်ဖြားယောင်းသိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်၊ သူ့ရုပ်၊ သူ့အပြော၊ သူ့အယု အယလေးမှာ နှစ်မြောပြီး ကျွန်မကတော့သူ့ကိုချစ်လိုက်ရတာ၊ ပြုစုယုယလိုက်ရတာ ဟိုနေ့လက်ထပ်မယ်၊ ဒီနေ့လက်ထပ်မယ် ဆိုတဲ့စကားလည်း ယုံလိုက်ရတာ၊ မိန်းမတွေနဲ့လျှောက်ပြီးတဲ့ နေလည်း “ငါချစ်တာမင်းတစ်ယောက်တည်းပါ၊ ဒါတွေက စီးပွားရေးအရတွဲနေတာ၊ သူတို့ဆီကငွေဘယ်လိုရလို့ ဘယ်

လောက်ရလို့”ဆိုတဲ့ လှိုင့်လုံးတွေကိုလည်း ကျွန်မယုံခဲ့တာပဲ”
ပြောနေရင်းမှ မိကြူမျက်ရည်တွေကျလာခဲ့ပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်မကိုခုတုံးလုပ်ခဲ့တာ ကျွန်မကိုအသုံး
ချခဲ့တာ၊ နဒီမေမေတုန်းကလည်း သူပဲအိပ်ဆေးတွေကြိတ်ပြီး
လက်ဖက်ရည်ထဲထည့်တိုက်ခဲ့တာ၊ နဒီနဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ဘဝကို
လည်း သူပဲခလောက်ဆန်ခဲ့တာ၊ ကျွန်မဘဝကိုတင်မက ကျွန်မ
ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေကိုပါ ဖော်ကားထိပါးလာတဲ့အခါ ကျွန်မ လုံးဝ
သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ သူ့လှိုင့်လုံးတွေကိုလည်း ကျွန်မလုံးဝ
မယုံတော့ဘူး ...

ညကအစ်ကိုလေးနဲ့နဒီစကားပြောတာတွေကိုကြားတဲ့အခါ
သူ့ကိုကျွန်မ မသတ်လိုက်ရမှာစိုးသွားတယ်။ သည်ကြားထဲ နားနဲ့
မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ။ ညလယ်ကျတော့ သူ့ကျွန်မဆီကူးလာတဲ့အခါ
သူ့သောက်တဲ့အရက်ထဲ ကျွန်မဆောင်ထားတဲ့အဆိပ်ကိုခပ်ပစ်
လိုက်တယ်။ သူ့လိုယုတ်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်မိတဲ့
ကျွန်မအတွက် နောင်တမရပါဘူး။ ကျွန်မဘဝကို ၁၄ နှစ်
လောက်ကတည်းကစပြီး ဖြားယောင်းအသုံးချခဲ့တဲ့သူ့ကို ကျွန်မ
အခုအနိုင်ယူလိုက်နိုင်ပါပြီ။ သူ့ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ ဖြားယောင်းခဲ့တဲ့
မိန်းမတွေကိုယ်စား ကျွန်မသူ့ကိုဆုံးမလိုက်ပြီ။ ကဲ အစ်ကိုလေးနဲ့
နဒီတို့သက်ဆုံးတိုင်ကြင်နာစွာ ပေါင်းသင်းနိုင်ကြပါစေလို့ ကျွန်မ
ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်”

ပြောစရာရှိတာအားလုံးကို ရင်ဖွင့်ပြောကြားပြီးသည့်အခါ
မိကြူ ငိုရှိုက်ရင်း မူးမေ့လဲကျသွားခဲ့ပေသည်။

အခန်း (၃၃)

ဦးမင်းလွင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထားတို့ ပြန်ဝယ်ပေးသဖြင့် သည်ဘက်ခြံကိုလည်း နဒီပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပေပြီ။

မင်းထင်သူရနှင့်နဒီတို့ကိုလည်း မိဘများကကြည်ဖြူစွာ လက်ထပ်ပေးခဲ့ကြပါ၏။

သူမတို့ဘဝတွေ ပန်းခင်းလမ်းလို မွှေးယုံ့ဖြောင့်ဖြူးနေ သော်လည်း မိကြူလေးကိုတော့ နဒီတို့မမေ့နိုင်ခဲ့ကြပါပေ။

ဪ မိန်းကလေးဘဝဆိုတာလည်း အန္တရာယ်များပြား လွန်းလှပါဘိလေ။

နဒီနှင့်ကိုကိုကိုယ်စား ဒဏ်ခံသွားခဲ့သည့် အရိုးခံမလေး မိကြူကို ထောင်မှလွတ်သည့်အခါ သူမတို့အိမ်မှာခေါ်ထားဖို့ နဒီနှင့်ကိုကိုတို့ တိုင်ပင်ထားခဲ့ကြသည်။

မွှေးယုံ့သောပန်းခင်းအလယ်မှာ ခုံတန်းပြာလေးပေါ်ထိုင်ပြီး

နဒီ ကိုကိုကိုတစ်မိမိမိကြည့်ပြီး ကြင်နာသနားနေသည့်အခါ ကိုကိုက ...

“ဘာကြည့်တာလဲ ... နောက်ပိုးမလေး၊ ကိုကိုတို့များ သမီးမိန်းကလေးမွေးရင် မအေ့ကိုမတူအောင် တော်တော်ထိန်း ယူရမယ်နော်”

“နောက်ပိုးမဟုတ်ရပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုကို နဒီရင်ထဲ က မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ရလွန်းတာပါ။ နဒီရဲ့မိုးတိမ်လေးကို ခုလို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာ မိကြူကျေးဇူးလည်းပါတယ်နော်”

“အင်း ... ”

သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး ကိုကိုကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်နေ လျှင် နဒီရင်ထဲမှာကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ကိုကိုကိုချစ်သည့် အချစ်တို့နှင့် ပြည့်ဝပျော်ဝင်နေကြသည်ဟုခံစားမိရပါတော့သည်။

ကြယ်စင်မှူးဝေ

16. 8. 09